



## ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 25<sup>ον</sup>—ΑΘΗΝΑΙ 1—30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1911 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1013

### ΤΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΑ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Κυβερνήσεις έρχονται και περνούν. Έπουργοί τής Παιδείας άρμόδιοι και μή, όλοι άνεγνώρισαν έως τώρα τήν ανάγκην τής μεταρρυθμίσεως τής Παιδείας, ύπεβλήθησαν δέ και νομοσχέδια μεταρρυθμιστικά, των όποιων δι' ένα λόγον ή δι' άλλον έμκταιώθη ή ψήφισις.

Ό κ. Άλεξάνδρης, ύπέβλε νομοσχέδια, τά όποια ήδύναντο νά είναι σκοπιμώτερα και πρακτικώτερα από όσα ύπεβλήθησαν έως τώρα.

Σκόπιμα εν τούτοις είναι τά ακολουθούντα τήν διζήρεσιν όλων των σχολικων προγραμμάτων του κόσμου εις τήν κατώτεραν και μέσην εκπαίδευσιν με δημοτικά σχολεία και Γυμνάσια, χωρίς τήν παρεμβολήν των Έλληνικων. Σκόπιμον επίσης τό άφομοιόνον, κατά τούτο μόνον, τό διδάσκον προσωπικόν εις μισθοδοσίαν και προαγωγήν ανάλογον προς τήν εξ ύσου παρεχομένην εργασίαν και τά αυτά έφόδια, ως και τό μόνον προνοούν περι ίδρύσεως τεχνικού διδασκαλείου, εις τό όποιον θα καταρτίζωνται δημοδιδάσκαλοι και διδασκάλισσαι εις τήν πρακτικήν βιοτεχνικήν, ή όποια έχει ήδη εισαχθή, άνάλογος με τας τοπικας ανάγκας, εις όλα τά δημοτικά σχολεία του κόσμου.

Ός προς τήν ανωτέραν εκπαίδευσιν μένομεν κατ' ούσίαν εις τό παρελθόν των ανωτέρων γυ-

ναικειών Περθεναγωγείων με μόνην τήν διαφοράν, ότι τό Άρσακείον εκτός του Διδασκαλείου θα έχει ιδιαιτέρως τάξεις εις τας όποιας θα συμπληρώνουν τήν εκπαίδευσιν των μαθήτριαι, μη προοριζόμεναι δια διδασκαλίαν, όπως είχαν και έχουν μέχρι σήμερα όλα τά ανώτερα ιδιουσυντήρητα Περθεναγωγεία. Εν τούτοις όταν πρό μηνός περίπου μία επιτροπή κυριών του Παιδαγωγικού και φιλολογικού τμήματος του Λυκείου των Έλληνίδων επαρουσιάσθημεν προς τον κ. Έπουργόν τής Παιδείας, ελάβομεν παρ' αυτού μεταξύ άλλων και τήν ρητήν ύπόσχεσιν ότι εις τά ανώτερα Περθεναγωγεία θα ήσαν και τέλεια γυμνάσια και ότι μαθήτριαι αποφοιτώσαι εξ αυτών δεν θα είχαν ανάγκην νά φοιτήσουν επείτα εις γυμνάσιον άρρένων δια τό σχετικόν άπολυτήριον. Έπάρχει λοιπόν ανάγκη ιδιωτικού καθορισμού των ανωτέρων Περθεναγωγείων και συμπλήρωσις των μαθημάτων. Άλλως εν τά ανώτερα Περθεναγωγεία δεν άφομοιούνται προς τά Γυμνάσια του κράτους, προς τί ή αποκλειστική αναγνώρισις των του Άρσακείου και όχι ή των ιδιουσυντηρήτων ανωτέρων Περθεναγωγείων, εφόσον αυτά ακολουθούν τό παρ' τής Κυβερνήσεως επιβαλλόμενον πρόγραμμα ;

Άφού δε ή Κυβέρνησις καλώς ποιούσα περιορίζει τον αριθμόν των μαθητριών του Διδασκαλείου δια νά τεθή φοραγμός εις τήν πληθώραν τής δασκαλοπαρκαγωγής, διατί νά ά-

φικρή από τὰς γυναίκα τὸ μέσον πλήρους ἀνωτέρας μορφώσεως διὰ τὴν ἐπίδοσιν των εἰς τὰς ἐπιστήμας ὅπως γίνεται εἰς ἕλον τὸν κόσμον; Οἱ Ρουμῆνοι ἔχουν δεκάδες ἑλας γυμνασίων θηλέων τοῦ κράτους καὶ οἱ Βούλγαροι ἐπίσης. Ἡμεῖς ὁμιλοῦμεν περὶ ἀνωτέρας μόνον μορφώσεως εἰς ἐποχὴν ἀνορθωτικῶν νομοσχεδίων καὶ μένομεν πάλιν εἰς τὸ ἴδιον καθεστὸς.

Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας θὰ θελήσῃ βεβαίως νὰ ἐπικυρώσῃ ἕλας αὐτὰ τὰ ἄδικα ἐκπληρῶν ρητὴν ὑπόσχεσιν του καὶ παρέχων διὰ τῆς τροποποιήσεως τῶν σχετικῶν νομοσχεδίων ἴσα δικαιώματα ἐργασίας τῶν δύο φύλων πρὸς ὅσας φέρουν ἐφόδια μορφώσεως διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν παιδαγωγικῶν ὑποχρεώσεων των.

Ἀπὸ ὑπουργὸν ἄλλως τῆς Παιδείας τῆς εὐφυῆς καὶ τῆς περιοπῆς τοῦ κ. Ἀλεξάνδρου καὶ Ἑλληνίδες διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοὶ ἀξιοῦν περισσότερην ἐκτίμησιν τοῦ ἔργου των, περισσότερην προστασίαν καὶ περισσότερην δικαιοσύνην. Καὶ αἱ Ἑλληνίδες ἐν γένει μητέρες σχολεῖν ἀνώτερα ὄχι κατὰ τύπους, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν, σχολεῖν τοῦ κράτους ἢ μὴ εἰς τὰ ὅποια νὰ συμπληροῦται ἡ γυμνασιακὴ ἐκπαίδευσις τῶν τέκνων των καὶ νὰ διευκολύνεται ἡ ἐπιστημονικὴ των μόρφωσις.

Τὰ νέα νομοσχεδία δὲν πρέπει νὰ φαίνονται ζητοῦντα νὰ ἀφαιρέσουν τὸ δικαίωμα τῆς ὑπάρξεως ἀπὸ τὰ ἀνώτερα ἰδιοσυντηρήτη Περθεναγωγεῖα, εἰς τὰ ὅποια καὶ μόνον ὀφείλεται ἡ μόρφωσις ἡ πραγματικὴ ἕλων τῶν ἐπιλέκτων μας γυναικῶν.

Διότι κατὰ τὸν νέον νόμον καμμία πλέον κυρία οἶα δὴποτε μορφώσεως δὲν δύναται νὰ ἰδρῶσῃ ἰδιαιτέρον περθεναγωγεῖον, καὶ ὁ στερομένη ἀστικῶν καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν εἰς ἕλας ὁ συνεταρισμὸς μετὰ παιδαγωγοῦ ἢ διδασκάλου ἀνδρὸς καὶ ἡ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις, τὰς ιδέας καὶ τὰς ἀρχὰς τούτου ὑπαρξίς καὶ λειτουργίᾳ ἰδιοσυντηρήτων περθεναγωγείων.

Ὡστε τὸ μόνον ἔργον, εἰς τὸ ὅποιον ἡ Ἑλληνὶς ἡδύνατο ἕως τῶρα νὰ εὕρῃ στάδιον ἀνεξάρτητον καὶ ἀξιοπρεπὲς καὶ κατὰ τὰ ἔτη ἀκόμη ὅπου οἱ ἄνδρες μας ἦσαν Ἀνατολίται, σήμερον τῆς ἀφικεῖται. Ἐκτὸς ἐὰν ἡ φιλοτεχνήσασα τὰ νομοσχεδία ἐπιτροπὴ σκέπτεται νὰ περὶχωρήσῃ ἀστικὰ καὶ πολιτικὰ δικαιώματα εἰς τὰς γυναίκα.

Ἀλλὰ δεσμοὶ εἰς τὴν ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐργασθῇ ἐκτὸς τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας, ὑπάρχουν

τόσον πολλοὶ, ὥστε νὰ μὲν ἄπορον εἰς τοὺς γνωρίζοντας τὸν κ. Ἀλεξάνδρου πῶς ἡδυνήθη νὰ συγκατατεθῇ εἰς μέτρα τόσον ἀντιπροσθευτικά, ὀπισθοδρομικὰ καὶ ἄδικα τοῦ ὑπ' αὐτὸν κατὰρτισθέντος συμβουλίου μισογυνῶν.

Διότι διὰ νὰ ἰδρῶσῃ ἐν σχολεῖον ἰδιωτικὸν καὶ διτὰξιον ἀκομῆ ἂν εἶναι, ὁ ἰδρυτὴς πρέπει νὰ καταβάλῃ δρ. 500 πλὴν τῆς ἐπαγγελματικῆς φορολογίας, εἰς ἣν ὡς ἔλοι οἱ ἐπαγγελματικαὶ ὑποβάλλεται. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐπιτηδες ἐτέθη ὁ ὅρος αὐτὸς διὰ νὰ καταστῇ ἐντελῶς ἀδύνατον εἰς τὴν τελειοτάτην, ἀλλὰ πτωχὴν παιδαγωγόν, ἀκόμη καὶ πτυχιούχον τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ διδασκαλείου τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσεως νὰ προβῇ ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν κίβδα οἰουδήποτε ἀνδρὸς εἰς ἰδρυσιν Περθεναγωγείου. Διότι θὰ τῆς ἦτο ἀδύνατον πλὴν τῶν δαπανῶν τῆς ἐγκαταστάσεως νὰ διαθέσῃ καὶ 500 ἀκόμη δρ.

Καὶ αἱ ἀδικίαι δὲν περιορίζονται ἐδῶ καὶ μόνον. Ἡ διδασκάλισσα ἡ ὅποια ἀφίνει χρεῖμα διὰ τὴν σύνταξιν τῆς, εὐθὺς ὡς ὑπανδρευθῆ πύεται. Καὶ ἐὰν μείνῃ χήρα μετὰ παιδὶ καὶ ἀποθνήσκῃ τῆς πείνης δὲν διορίζεται πλέον. Ἐρωτῶμεν: Τί θὰ γείνη καὶ πῶς θὰ ζήσῃ; Θὰ γίνῃ ὑπάλληλος τοῦ Κράτους, ὅπως γίνεται εἰς ἄλλας χώρας; Θὰ διορισθῇ εἰς τὰ τεχνομεῖα, εἰς τὰ ὑπουργεῖα, εἰς τὰς τραπέζας. Ἡ θὰ γίνῃ ὑπηρετρία καὶ πλύστρια τὰ μόνον προσιτὰ ἐπαγγέλματα εἰς τὰς Ἑλληνίδας; Ἐκτὸς ἐὰν οἱ κύριοι κηρύσσονται κατὰ τοῦ γάμου τῶν διδασκαλισσῶν.

K. PAPPEN

## ΔΥΟ!

Μείναμε δύο! Ποιὸς παρακάτου ξέρει

Γιὰ μᾶς τί λέει τῆς Μοίρας τὸ βιβλίον!

Ποιὸς πρῶτος θεὸς γὰ πάη στ' ἀνήλια μέρη,

Ποιὸς μόνος του θὰ μείνῃ ἀπὸ τοὺς δύο.

"Ἄν οἱ μαῦροι νὰ ζοῦμε ἀτεκνοὶ γέροι

"Ἐπρόσταξε αὐστηρὸ θέλημα θεοῦ,

Τὸ χέρι ἐνός τ' ἄλλου ἄς βαστάῃ τὸ χέρι

Ὡς νὰ τ' ἀκούσῃ ἀναίσθητο καὶ κρῦο.

Μιά τέτοια χάρη — ἄς μὴ ζηλέψωμ' ἄλλη —

Στὴ λάβρα πού βαθυὰ μᾶς ἔχει κάψει,

Εἶναι, ἀδελφὴ, παρηγορία μεγάλη

"Ἄχ! τὴν ἡμέρα ὅπου καὶ τούτη πάψει,

"Ἄν ἓνα μόνον δάκρυ ὁ κόσμος βγάλη,

Τὸ ζωντανόν, ὄχι τὸν ἄλλο, ἄς κλάψῃ.



ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ

## ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

ΤΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

Σήμερα περάσαμε ὅλο τὰπόγεμα νὰνεβοκανεβαίνωμε ἐκείνες τὶς δυὸ δευτροστοιχίαις πού ἀπ' τὰ δυὸ μέρη τόσο ἤρημα ὑψώνονται πρὸς τὸ Γκλοριέτ. Ὡρες σταχτιῆς καὶ κουρασμένες Σὰν ἀπὸ στάχτη κι' ὁ οὐρανός. Τὰ δένδρα ἀνατρίχιαζαν. Τὰ πεσμένα φύλλα, φρόκαλα ξέχρωμα. ἦτανε σωριασμένα κάτω ἀπ' τὰ δένδρα — μύριες σκέψεις μαραμέναι καὶ μύριες χαρὲς πού εἶχανε σβύσει κι' ἀποκάτω κοίτονταν ὅλες οἱ πεθαμένες ὄρες σὰ μέσα σὲ τάφους. Τὰ λίγα φύλλα πού κρέμονταν ἀκόμα στὰ κλαριά μου φανήκανε σὰν ἀπὸ πόνου ζαχαρωμένα. Ὁ ἀέρας γερασμένος, βαρὺς ἀπὸ μιὰ νάρκη ὡσὰν τοῦ νεροῦ πού κοιμάται. Ἐτσι περπατῶντας

ὅλο σ' αὐτὲς τὶς ἴδιαις καὶ τόσο θλιβερῆς δευτροστοιχίαις, ἀμίλητοι, πάντα ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἀνεβαίναμε καὶ κατεβαίναμε ἀπὸ τᾶλλο κλείνοντας μέσα σ' ἓναν κύκλο τὸ σύμβολο τοῦ Γκλοριέτ. Ἡ Αὐτοκράτειρα σήμερα ἦτον ξέχωρα σιωπηλὴ κι' ἀπ' τὶς κινήσεις τῆς ἔλειπεν ἡ μεγαλόπρεπη ἐκείνη γαλήνη καὶ ἡ παγκαλόμορφη ἀπαλοσύνη τῶν γραμμῶν, πού τῆς εἶναι συνήθεια καὶ πού ψυχὴ στὸν κόσμον δὲν τὶς μοιράζεται μαζί της· κάθε τόσο τὸ αἷμα τῆς ἀνέβαινε στὰ μηλίγγια καὶ ἀμέσως πάλι τὸ πρόσωπό της ἔσβυνε ὅπως χλωμαίνουσι κάποιου οὐρανοὶ κοντὰ σὲ κάποιαις δύσεσι. Ἐνωιωσα πῶς μιὰν ἀτμοσφαῖρα ξένη καὶ ἐχθρική στήν ἐνδομυχὴ τῆς φύσῃ τὴν εἶχε περιζώσει.

— Σὲ τέτοιαις ὄραις αἰσθάνεται κανεὶς τὴ ζωὴ νὰ βαραῖνῃ περισσότερο, εἶπα, ἄμα φθάσαμε μιὰ φορὰ ἀκόμη ἐπάνω στὴ Γκλοριέτ, σὰ νὰ θελα νὰ φήσω νὰ ξεφωνίσῃ, νὰ πηχῆσῃ ὡς πέρα ἡ σιγὴ πού εἶχα μέσα μου.

— Θέλετε νὰ πῆτε γιὰ τὴ ζωὴ πού ζοῦμε

σάν κοπάδια ζούφια ανεπτυγμένα ; ἀποκρίθηκε ἡ Αὐτοκράτειρα μ' ἀνάλαφρην εἰρωνεία στὴ φωνή. Δὲν ἔμεινε νὰ πῆ κανεὶς πιά τίποτα καινούργιο γι' αὐτὸ τὸ θέμα. Εἶναι τόσο μαύρη καὶ ψεύτικη ἡ ζωὴ, πὺν στάληθεια δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ προσπαθῆση κανεὶς νὰ τὴν εὕρη ὑποφερτή.

Σώπασε γιὰ λίγο καὶ μετὰ πρόσθεσε :

— Πολλές φορές μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι κουκουλωμένη σὲ πυκνὰ πέπλα—γιὰ κάποια μασκαράτα πὺν τὴν αἰσθάνομαι μέσα μου : ντυμένη αὐτοκρατορίσσα.

— Ναί. Μεγαλειοτάτη, παίρνομε τὰ τιποτένια φαινόμενα καὶ τὰ ἐξωτερικὰ σημάδια τῆς ζωῆς γιὰ τὴν ἴδια τὴ βαθεῖα Ζωή, ἐνῶ δὲ εἶναι παρὰ οἱ βαστάζοι καὶ οἱ δοῦλοι γύρω ἀπ' τὸ κατάκλειστο φορεῖο μιᾶς βασιλοπούλας : κάτι τι ἄθλιο καὶ χυδαῖο πὺν βάνουσα κτυπιέται καὶ σπρώχνεται μ' ἀναίσχυντο ἀλαλητὸ γύρω ἀπ' τὴν ὕπαρξη, χωρίζοντας τὴν ἀπὸ τοὺς ἔξω κρύβοντας πίσω ἀπ' ἄγριους ἡσκιούς καὶ ψευτολόγους φωνές τὸ πρᾶγμα τὸ ἐξαίσιο. Καὶ ὅλα αὐτὰ, πὺν στάληθεια μᾶς εἶναι ξένα, ἐμεῖς τὰλλάζομε μὲ τὸ **ἀσύγκριτο**, τὸ ἕνα καὶ μὴ νάκριβο πὺν μᾶς ἀνήκει.

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἀποκρίθηκε :

— Γι' αὐτὸ ἴσα ἴσα πρέπει τὸ κατὰ δύναμη νὰ προσπαθοῦμε νὰ σώσωμε μερικές σπάνιες στιγμές, γιὰ νὰ μπορούμε σ' αὐτές, ὁ καθένας μᾶς μὲ τὸν τρόπο του, νὰ βυθίζομαστε στὴν ξεχωριστὴ μᾶς τὴ ζωὴ. Ἐγὼ ξαναβρίσκω τὸν ἑαυτό μου καινούργιον, ἅμα θὰ μῶ σὲ μιὰν ἀτμοσφαῖρα πὺν ἄλλος ἀκόμα δὲν τὴν ἔχει ἀναπνεύσει, πὺν κανεὶς δὲν τὴν ἔχει χαλάσει. Ὅταν βρίσκωμαι μονάχη μου σὲ κάποιο ἔρημο μέρος πὺν ξέρω πὼς λίγοι τὸ συχνάζουν, αἰσθάνομαι οἱ σχέσεις πρὸς ὅλα γύρω νὰ γίνονται ἀλλοιώτικες παρ' ὅτι εἶναι ὅταν κι' ἄλλοι ἄνθρωποι βρίσκονται μπροστά· ἀπ' αὐτὴ τὴ διαφορά μονάχα ξεχωρίζω τὴν ὑπαρξη τοῦ ἐγὼ μου—στὴ θάλασσα, στοὺς ἀπλωτοὺς κάμπους, παντοῦ ὅπου δὲν ὑπάρχουσε γωνίτσες γιὰ νὰ μαζευτοῦνε μέσα οἱ ἄνθρωποι σάν τὴ σκόνη. Ἡ ζωὴ ἀναμεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μᾶς κάνει ὅλους ἕνα μαῦρο σωρό, ὅλους ὁμοίομορφους σάν τὰ τοῦβλα, πὺν τὸ μόνο κοινὸ στοιχεῖο τοὺς εἶναι ἡ προστυχιά.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ὅσο ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, τίποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν αἰσθάνονται. Μόνο τὴν ὥρα πὺν πεθαίνομαι, ἴσως, ἀρχίζομε νὰ ζοῦμε ἀληθινὰ καὶ βαθιά.

— Ὡ, καθόλου ! εἶπε ἡ Αὐτοκράτειρα· καὶ στὴ ζωὴ μέσα ἔτσι ζοῦμε, μόνο πὺν δὲν τὴ βλέπομε τὴ ζωὴ μᾶς ὁ θάνατος κάνει καὶ πέφ-

τουν τὰ λέπια ἀπὸ τὰ ματια μᾶς. Ὑπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι πὺν καὶ ζωντανοὶ ἀκόμα βρίσκονται πὺν σιμὰ στὸ θάνατο παρὰ στὴ ζωὴ. Τὸ συνηθέστερο δὲν ἔχομε καιρὸ νὰ πλησιάσωμε στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μᾶς ἀπ' τὴν πολλὴ τὴν ἐνασχόληση μὲ τὰ ξένα πράγματα· δὲν προφθαίνομε νὰ κυττάξωμε τὸν οὐρανό πὺν ἀπαντέχει τὰ βλέμματά μᾶς. Θυμᾶμαι ὅτι εἶδα μιὰ φορὰ στὸ Ταϊλτς μιὰ χωριάτισσα πὺν μοίραζε τὴ σούπα στοὺς ἐργάτες τοῦ κτήματος, μὰ τὸ δικό της τὸ πιάτο δὲν πρόφθασε νὰ τὸ γεμίση.

— Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἔπρεπε καὶ μόνο μὲ τὴν παρουσία της νὰ δῖνη ὁμορφιά στὴ καθημερινή μᾶς ὑπαρξη. Ὅλα τὰ ἐπίγεια πράγματα ἀποχτοῦν ἀπὸ τὴ σκέψη ὅτι εἶναι διαβατάρικα καὶ ὅτι μέσα τοὺς ἔχουν τὴ θανὴ τοὺς μιὰ βαθεῖαν ἐσωτερικὴν ἀξία καὶ τὴ σημασία κάποιων συμβόλων.

— Ναί. εἶπεν Ἐκείνη· ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου μᾶς καθαρίζει καὶ μᾶς καλλιεργεῖ ὅπως ἕνας κηπουρὸς πὺν, ὅσο βρίσκειται μέσα στὸ περιβόλι του ξερριζώνει ὅλες τὶς τσουκνίδες. Αὐτὸς ὁ περιβολάρης ὅμως θέλει νάναί πάντα μονάχος του καὶ σχολιάζει, ὅταν οἱ περιέργοι διαβάτες κυττάζουν πάνω ἀπ' τὸ φράχτη μὲς τὸν κήπο του· γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ κρύβω τὸ πρόσωπό μου μὲ τὴν ὀμπρέλλα καὶ μὲ τὸ ριπίδι γιὰ νὰ μπορῶ νὰ δουλεύω μὲ τὴν ἡσυχία του. . .

Ἐτσι ἀπαλὰ καὶ σιγαλὰ μιλῶντας ἡ σωστότερα, κρατῶντας τὴν ἀκοή μᾶς προσεχτικὴ στοὺς μονόλογους τῶν σκέψεών μᾶς, κατεβαίναμε ἀργὰ τὴ δευτροστοιχία τοῦ Γκλωριέτ γιὰ νὰ ἐπιστρέψωμε στὸ Παλάτι. Τότε πάλι σήκωσα τὰ μάτια πρὸς ἐκείνην τὴν ὀμπρέλλα, πρὸς τὸ ριπίδι ἐκεῖνο—τὸ ξακουσμένο μαῦρο ριπίδι, τὴν πασίγνωστη ἄσπρη ὀμπρέλλα—πιστοὺς συντρόφους τῆς ἐξωτερικῆς τῆς ὑπάρξεως, πὺν ἔχουν καταντήση σχεδὸν ἀχώριστα σημάδια τῆς σωματένιας τῆς μορφῆς. Στὰ χέρια της μέσα δὲν εἶναι μονάχα ὅ,τι καὶ γιὰ τὶς ἄλλες γυναῖκες, μὰ πιότερο ἐμβλήματα καὶ ὄπλα : λόγχη κι' ἀσπίδα στὴν ὑπερησία τοῦ κρυμμένου της Ἐγὼ ἄμα βρεθῆ πολλὴ ψηλὰ στὴν κορυφὴ κανενὸς βουνοῦ, περιχυμένη ἀπὸ βουερὴν ἐρημιὰ καὶ νάρκη ψυχολύτρα μέσα στὸ μεγάλο τραγοῦδι τοῦ ἡλίου, ὅταν ἡ ἄσπρη φλομμωμένη μεσημεριά κυλιέται στοὺς συλλογισμένους βράχους κι' ἀνασαινή ἡ λαύρα, τότε μονάχα κλείνει τὴν ὀμπρέλλα πὺν πάντα κρύβει τὴν κεφαλὴν της ἀπ' ὅλες τὶς μεριές καὶ τὴν προστατεύει ἀπὸ μάτια βέβηλα, τότε μονάχα ἀπ' τὴ χλωμάδα τοῦ προσώπου της σηκώνει τὸ μαῦρο τὸ ριπίδι : μοῦ τὸ εἶπε καθαρὰ αὐτὸ στὸ Λαῖντς μιὰ φορὰ. Θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ παραμερίση

## ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸν λιμένα τῆς Νεαπόλεως. Μία ἀπέραντη λεκάνη σκαλισμένη ἐπάνω εἰς πλάκα πελεκημένης τουρκουάζ. Γύρω γύρω ἕνα φιλέτο λεπτὸ ἄσπρο κλείει τὴν προκουμζιάν· βαθύτερα ἀμφιθεατρικῶς οἱ κρεμαστοὶ κῆποι τῶν Σούσων. Ἐπάνω ἀπὸ ὕλα αὐτὰ ἕνας θόλος ἀπέραντος ἀπὸ ζεφύρικ μὲ πὺν καὶ πὺν χρυσορρόδινες πινελιές σκορπισμένες ἀκρόνιστα ἀπὸ τὸν παντοδύναμον καὶ μεγάλον ζωγράφον πὺν κατεβαίνει πρὸς τὴν δύσιν σκεπασμένος μέσα εἰς γάζες λούφυλέρ.

Ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν αὐτὴν ἡ Νεάπολις εἶναι ἡ μεγάλη γόησσα, εἰς τὴν ὁποῖαν δικαιολογημένοι οἱ παλαιότεροι πρόγονοί μᾶς μετέφεραν τόσες νύμφες δασῶν καὶ τόσες θολασινές θεότητες. Δρυάδες καὶ Ἀμφρυλλίδες, νηρηίδες καὶ σειρήνες ἐσκόρπιζαν ἐδῶ τριγύρω ὄχι μόνον ἀρμονίας μουσικᾶς, ἀλλὰ καὶ θαυμάσια κάλλη πὺν ἐσκαλῶν καὶ ἐδέσμευαν κάθε δυστυχῆ ξένον.

Ἴσως ἀπὸ τὰ τραγοῦδι τῶν σειρήνων ἔμεινε τελευταῖον ἔγνος ἡ ναπολιτάνικη καντσονέτζ. Ἴσως ἀπὸ τῆς νεράιδες μὲ τὰ ὡς ἀπὸ λευκορρόδινο κοράλι σώματα ἔμειναν τὰ γυμνὰ ναπολιτανάκια πὺν κολυμποῦν γύρω ἀπὸ τὰ βράχια πὺν φέρουν τοὺς ξένους, μὲ τῆς σάρκες των τῆς ἡλιοκαμένες καὶ τὰ γροφικὰ των παιδικὰ σώματα τὰ χυτὰ κάποτε σάν νὰ ἐβγῆκαν ἀπὸ κελούρικ γλύπτου.

Ἡ καντσονέτζ ἀκούεται εὐθὺς πὺν τὸ βράχι μᾶς ἀγκυροβολεῖ. Ἀλλὰ οὔτε γοητεύει πλέον, οὔτε συγκινεῖ. Πεζὴ τῶρα καὶ κλαψιάρκ ἐπαιτεῖ τὸ soldo δι' ἕνα ἀκρωτηριασμένον ἄνδρα ἢ διὰ μιὰν τυφλὴν γυναῖκα. Μέσα εἰς βάρκες ρυπαρές κάθε φυσικὴ ἀθλιότης καὶ ἀποτυχία περιφέρει τὴν φρικτὴν τῆς ἀσχημίας τῆς. Καὶ γύρω ἀπὸ τῆς βάρκες αὐτές γυμνὰ σώματα παιδιῶν καὶ ἐφήβων πότε πλέουν σάν ψάρια, πότε βουτοῦν καὶ χάνονται εἰς τὰ βάθη σάν δελφίνια, πότε συμπλέκονται γιὰ τῆς δεκάρες πὺν οἱ ξένοι τοὺς ρίπτουν εἰς τὰ βάθη τοῦ νεροῦ.

Τὸ θέαμα εἶναι τρομερὸν καὶ ἐξευτελιστικὸν διὰ τὴν φυλὴν τὴν νέαν καὶ ἀκμαίαν πὺν ζῆ σήμερον εἰς τὴν ὠρχίαν Ἰταλικὴν χερσονήσον. Ὅλα αὐτὰ τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἐφήβοι πὺν δὲν ἔχουν ἄλλην ἐργασίαν, ἄλλην ἐνασχόλησιν ἀπὸ τὴν ἐπικυτεῖαν τὴν ἄλλοτε ὑποβρύχιον καὶ ἄλλοτε τῆς ξηρᾶς, εἶναι μίκα παρατόνια, μίκα κηλὶς εἰς τὴν ἀρμονίαν τῆς Ἰταλικῆς ἀκμῆς καὶ ἀναγεννήσεως.

ἀπὸ κοντὰ τῆς τὴν ἐξωτερικὴν ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ νὰ βαρύνῃ ἐπάνω της, νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ κολουθήσῃ τὸ «τροκάκι πὺν ἔχουν γιὰ νόμο τὰ κοπάδια ζῶα ἀνεπτυγμένα»· θέλει νὰ διαφεντέψῃ τὴν ἐσωτερικὴν τῆς σιωπὴ ἀπὸ κάθε βεβήλωση· δὲ θέλει νὰ βγῆ ἀπὸ τοὺς κρύφους κήπους τῆς ἀμετρῆς ὁδύνης πὺνχει μέσα της, τοὺς κήπους ἐκείνους τοὺς παραδείσιους, πὺν μόνοι τοὺς οἱ ἄνθρωποι ἐξορίσθησαν ἀπ' αὐτοὺς. Ἐτσι τὸ λοιπὸν κι' αὐτὴ δίχως τελειωμὸ καὶ παύση γέρνει ἐπάνω στὰ αἰώνια λουλούδια τοῦ πόνου πὺν ξεσκονε μὲς τὴν καρδιά της κι' ἀφηγκράζεται τοὺς βαθιόλαλους ἤχους τῆς ζωντανῆς Ὀρισύνης πὺν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κάλυκες ἀναβρῦζουν καὶ πάλι μέσα τοὺς, ἀναρροφιοῦνται καὶ ὑφαίνουν τοῦ κρύφιου εἶναι τῆς τὴν ψίχα.

— Τί εἶναι ἡ χαρὰ, Μεγαλειοτάτη ; ρώτησα ἐγὼ, μόλις φθάσαμε σ' ἐκείνον τὸ μικρὸν ἡλιοχάδευτον ἀθῶνα πὺν ἀπὸ τὴ δεξιὰ πτέρυγα τοῦ παλατιοῦ τοῦ Σενπροῦν ἀπλώνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Χίτσιγκ Ἡ Αὐτοκράτειρα περπατοῦσε πολὺ γρήγορα. ἐπειδὴ τὸ ρολοῖ τοῦ παλατιοῦ πὺν κυττάζει μὲ τὸ μεγάλο του ὀλάνοιχο μάτι τοὺς κήπους (τόσο ἀνώφελα γιὰ τὰ φυτὰ!) ἔλεγε κίολας κοντὰ τέσσερες τὰπομεσήμερο.

— Ὡ ἡ χαρὰ, εἶπε, πιότερο τρέχοντας παρὰ βαδίζοντας· ἡ χαρὰ εἶναι ἕνα διαβατάρικο πρᾶμα, ἕνα ἐπεισόδιο, κάτι σάν παιγνίδι ἀχτιδόλαμπο πὺν ἡ σπιθοβολία του μᾶς κρύβει τὴ βαθεῖα νοσταλγία πὺνδε γιὰ νάρθη. Καὶ πάντα ἔρχεται ἡ μεγάλη ἐπιθυμία, ἡ Schnsucht, γιὰτὶ εἶναι ὁ καημὸς τῆς Μοίρας, πὺν ὅλο τὴν περιμένουμε, πὺν σκοπὸς τῆς ζωῆς μᾶς εἶναι νὰ τὴν φτάσωμε : καὶ εἶναι τὸ πὺν θλιβερὸ καὶ γι' αὐτὸ τὸ πὺν ἐξαίσιο πρᾶγμα στὸν κόσμον αὐτὴ ἡ νοσταλγία τῆς Μοίρας. Ὅλα τὰ ὁμορφα πλάσματα περιμένουν τὴ μοῖρα τοὺς νάρθη κι' ὅταν δὲν τὰ ξεγελᾶ κανεὶς, εἶναι πάντα λυπημένα. Βλέπετε, τώρα πρέπει νὰ τὸ βάλω στὰ πόδια, γιὰτὶ εἶναι πολλὴ ὥρα πὺν λείπω ἀπ' τὴ ζωὴ μου τὴ χαρισάμενη : ὁ Σουηδὸς γιατρὸς μὲ περιμένει γιὰ τὸ massage πὺν ἐγὼ τὸ λέω ζύμωμα—τόσο λίγο αὐτοκρατορικὰ αἰσθάνομαι, εἰσοφ βαστὰ ἡ ἐγχείρησις αὐτὴ. Καὶ λέγοντας ἔτσι ξεκαρδίσθηκα στὰ γέλια.

Ἄμα βρέθηκα πάλι στὸ ἀμάξι, εἶπα στὸν ἑαυτό μου : «Πάλι γέλασε σήμερα!—στάληθεια δὲ θέλει κι' οὔτε μπορεῖ ποτέ της νὰ γελάσῃ ὅσο αἰσθάνεται τὴν ἀληθινὴ τῆς ὑπαρξη. Μὰ ὅταν ἡ πραγματικότης τὴν ἀγγίξῃ, τότε καὶ μὲ σχέση μόνον πρὸς τὰ λεγόμενα ἀνθρώπινα πράγματα γελᾶ· γιὰτὶ τὸ γέλοιο τῆς σημαίνει πὺν ἔχει φύγει ἀπ' τὸν ἐνδόμυχο ἑαυτό της».

Είναι ἴσως αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἀπομεινά-  
ρια τῆς φοικτῆς τάξεως τῶν λαζαρόνων, τῶν  
φημισμένων λαζαρόνων, εἰς τὴν συνοικίαν τῶν  
ὁποίων κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ μί-  
λις πρὸ δέκα χρόνων ἀκόμη. Porta Capu-  
ana! Τὰ δύο αὐτὰ λόγια ἐκρυσταίνον ὀπίσω  
τῶν σειρῶν ὄλων τερατωδῶν καὶ ἀπεισιῶν  
πραγματῶν. Λάμψες φοικτικές, σχοινιά γιὰ πνί-  
ξιμο, σπιλέτα κρυμμένα μέσα εἰς ἐξώθη ρα-  
βδιά, καταπακτές μέσα εἰς σκοτεινὰ ὑπόγεια.  
Καὶ μαζὴ μὲ αὐτὰ μακαρόνια ποῦ ἐτρώγοντο  
κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ καζάνι κρεμασμένα  
ἐπάνω ἀπὸ σκουριασμένα σύρματα, καλῆκα-  
ράδες ρυπαροὺς ξαπλωμένους εἰς τὸν ἥλιο, γυ-  
ναῖκες μὲ οὐλὰς βλαθεῖς εἰς τὸ μάγουλο ποῦ  
ἐπεδεικνύοντο μὲ ὑπερηφάνειαν, εἰς δεῖγμα  
ζηλοτυπίας ἐραστοῦ καὶ παιδιὰ ὀλόγυμνα μὲ  
τὰ κεφάλια ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα τῆς μητέ-  
ρας, ποῦ τὰ ἐψέφριζαν ὦρες ὀλόκληρες, χωρὶς  
φυσικὰ κανένα ἀποτελεσμα καθυστερήσεως.

"Ἐχουν περάσει εἴκοσι πέντε χρόνια ἀφότου  
εἰς τὸ πρῶτον μου ταξεῖδι εἰς τὴν Νεάπολιν  
εὐρέθηκα μέσα εἰς τὴν συνοικίαν αὐτήν, χωρὶς  
νὰ εἰδεύρω τοὺς κινδύνους ποῦ διέτρεχα.  
Ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου δὲν εἶδα τόσα πολλὰ  
παιδιὰ μαζὴ, ὅσα εἰς τοὺς στενοὺς καὶ βρωμε-  
ροὺς δρόμους τῆς λαζαρόνικης αὐτῆς γειτονίας.  
Ἀλλὰ καὶ ποτὲ μου δὲν εἶχα φαντασθῆ ὅτι  
ἄνθρωποι, ἢ καὶ χοῖροι ἀκόμη μποροῦσαν νὰ  
κυκλοφοροῦν καὶ νὰ ζοῦν μέσα εἰς τόσην σαπί-  
λαν, ὑγρασίαν καὶ ἀσφυκτικὰ βρωμερὸν ἀέρα  
ὅσον ἐκεῖ.

Κανεὶς σταῦλος, κανένα κοτέτσι, καὶ καμ-  
μία ἀγέλη γουρουνῶν ποῦ γρυλλίζον ἐπάνω  
εἰς βορβορώδη νερά δὲν συγκρίνεται μὲ τοὺς  
στενοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μάλιστα ἐχω-  
ροῦσε νὰ περάσῃ ἕνας ἄνθρωπος, καὶ ποῦ ἦσαν  
τὸ γενικὸν σαλόνι ὄλων τῶν λαζαρόνικων οἰ-  
κογενειῶν.

Τὰ ἐρειπιώδη καὶ ὑπερύφνηλα σπίτια, γερ-  
μένα καὶ ξεχαρβαλωμένα ἀπὸ τὴν πολυκαίριαν  
ἐκλεινῶν σχεδὸν πρὸς τὰ ἐπάνω τὴν μικρὰν  
ἀπόστασιν ποῦ ἐχώριζε τὴν μίαν τῶν πλευρῶν  
ἀπὸ τὴν ἄλλην. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας κατέβαι-  
νεν εἰς τὸν δρόμον σὺν ἀπὸ γκαρμάδα, χωρὶς  
ποτὲ ἡλίου ἀκτῖνες νὰ φθάσουν εἰς τὰ μαῦρα  
καὶ μουχλιασμένα βῆθη. Εἰς τοὺς τοίχους τῶν  
σπιτιῶν μέσα καὶ ἐξω γλοιώδης μούλα  
ἄπλωνε τὸ ὑποπράσινο χρῶμα τῆς καὶ οἱ δρό-  
μοι γλυτσιασμένοι ἐκολοῦσαν τόσον, ὥστε ἦτο  
ἀδύνατον νὰ μετακινήσῃ ὁ ἀσυνείθιστος τὸ  
πόδι του, ἂν δὲν εἶχε ποῦ νὰ στηριχθῇ.

"Ἡ ἀποφορὰ τῆς συνοικίας αὐτῆς εἶχε κατὶ  
τὸ ἀπεισιῶς ἀπροδιόριστον. Δὲν εἰμποροῦσε νὰ

συγκριθῆ μὲ τίποτε, διότι ἦτο ἕνα κρῶμα κάθε  
εἶδους βρώμας, ἀλλὰ καὶ μὲ ἕνα ἰδιαιτέρον  
χαρακτηριστικὸν τὸ ὁποῖον ἐβρωμοῦσεν ἐπάνω  
μας καὶ πολλὰς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐπί-  
σκεψίν μας.

Εὐθὺς ποῦ ἐφκνήκαμεν εἰς τὸν πρῶτον δρό-  
μακὸν τῆς συνοικίας εὐρέθημεν περικυκλωμέ-  
νοι, κλεισμένοι, σφιγμένοι ἀπὸ πλῆθος παιδιῶν  
καὶ γυναικῶν. Οἱ ξαπλωμένοι ἐμπρὸς στῆς αὐ-  
λόπορτες ἄνδρες δὲν ἔλαβαν τὸν κόπον νὰ με-  
τακινήθωσιν. "Ἀνοιξαν μόνον ἕνα μάτι, εἶδαν  
μὲ τὴν μακρὰν πεῖραν τῶν ὅτι δὲν εἴμεθα ἀπὸ  
τὸ βρῶν ἐμπόριον, ὅπως ἔλεγαν αὐτοὶ εἰς τὴν  
λωποδυτικὴν φρασεολογίαν τῶν καὶ μᾶς ἀφῆ-  
κον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μικρῶν. Οἱ μικροὶ  
αὐτοὶ ἄλλοι ὀλόγυμνοι καὶ ἄλλοι μὲ ἕνα κου-  
ρέλι βρωμερὸ τυλιγμένοι ἤρχισαν νὰ πηδοῦν,  
νὰ μουγκρίζουν, νὰ σφυρίζουν, νὰ κάμνουν  
τούμπες γύρω μας. Ἀπὸ τοὺς ἀλαλχημοὺς τῶν  
δύο λέξεις διεκρίνοντο καθαρά: Due soldi,  
μακαρόνια. "Ἐπρεπε νὰ πληρώσωμεν διὰ νὰ  
φάγουν μακαρόνια καυτά, βραστά, ὅπως ἐβγαί-  
ναν ἀπὸ τὸ καζάνι καὶ ἐκρεμῶντο ὡς μακρῶς  
ἀτελειώτες κορδέλες ἀπὸ τὸ σύρμα,

Τὶ ἔγεινεν εὐθὺς ποῦ ἐρίψκαμεν πέντε ἐξ  
δεκάρας εἰς τὸν ρυπαρὸν μάγειρον ποῦ ἔβραζεν  
εἰς ἕνα μεγάλο καζάνι τὰ μακαρόνια, δὲν λέ-  
γεται. Ὅπως ῥίπτονται τὰ κοράκια λυμαγ-  
μένα ἐπάνω εἰς ἕνα ψοφῆμι καὶ ἀλληλοτρῶ-  
γονται μᾶλλον παρὰ τρώγουν, ἔτσι ἔπασαν  
καὶ αὐτὰ εἰς τὰ μακαρόνια. "Ἐχωναν τὰ χέρια  
τῶν μέσα εἰς τὸ καζάνι, ἄρπαζεν ὁ ἕνας ἀπὸ  
τὸ στόμα τοῦ ἄλλου, τὰ ἐκοπταν ἀπὸ τὸ  
σύρμα πρὶν προφθῆσῃ κατὰ τὴν λαζαρόνικην  
συνήθειαν νὰ τὰ κόψῃ ὁ μάγειρος μὲ τὸ ψα-  
λίδι, τὰ ἐρροφουσαν ἀπὸ τὴν κουτάλα. Καὶ  
μαζὴ ὑβρίζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐκλωτσοῦσαν,  
ἐδάγχαναν, ἐτσιμποῦσαν. Ἐδῶ ἔπιπτεν ἕνας  
καὶ ἐπάνω του ἐπηδοῦσαν οἱ ἄλλοι διὰ νὰ  
γίνωνται ὑψηλότεροι καὶ προφθάνουν νὰ τρώ-  
γουν περισσότερα εἰς βάρος τῶν μικροτέρων.  
Ἐκεῖ ἐγίνετο ἀληθινὸς καυγᾶς μὲ μαλλιοτρα-  
βήγματα καὶ μπουνιές καὶ μύτες ματωμένες.

Τὸ θέμα ἦτο φοικτικόν. Ἐδοκιμάσαμεν νὰ  
ἀνοιξώμεν δρόμον καὶ νὰ φύγωμεν. Φωνές,  
ἀλαλχημοὺς καὶ ὕβρις ὑπεδέχθη τὴν ἀπόπειράν  
μας. Δυὸ τρεῖς ἄνδρες, νταῆδες, ἀπεισιῶ  
ἐξωτερικοῦ ἐπλησίασαν: Πληρώστε κι' ἄλλα  
μακαρόνια γιὰ τὰ παιδιὰ, ἀφοῦ τὰ ἐβάλετε στὰ  
αἶμακτα. Τὰ βλέπετε πῶς πεῖνοῦν. "Ἐνας ζη-  
τιῶνος παρὰ πέρα ἐγρύλισε. Δὲν εἶναι χριστιαν-  
οὶ καὶ δὲν λυποῦνται. Τὰ παιδιὰ ἐμουγκρίζαν,  
ἐσφύζαν, σὺν δαιμονισμένῃ.

K. PAPPEN

## Ἡ JOCONDA ΚΑΙ Ὁ ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ

"Ὅταν πλέον αἱ γραμμαὶ αὐταὶ δημοσιευθοῦν  
ἢ Joconde θὰ ἔχη ἴσως τὴν πρώτην ἐν τῷ Sa-  
lon Carré θέσιν τῆς καὶ οἱ Παρισιοὶ θὰ περ-  
νοῦν πρὸ αὐτῆς ἀποδίδοντες τὸν φόρον τοῦ  
θαυμασμοῦ τῶν εἰς τὴν χάριν τῆς, ἢν παρ' ὀλί-  
γον νὰ ἐστεροῦντο διὰ παντός.

Δὲν πρέπει νὰ μὴ ὀμιλήσωμεν διὰ τὸ γεγο-  
νὸς τοῦτο περὶ ἀνησχόλησε ὀλόκληρον τὸν καλ-  
λιτεχνικὸν κόσμον τῆς Εὐρώπης καὶ δύναται τις  
νὰ εἰπῇ ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις τῆς Γαλλίας.

Μία γερμανικὴ ἐφημερὶς λέγει: «Ἡ Mona.  
Lisa ἐξηφανίσθη! Τοῦτο ἐνδιαφέρει τὴν ἀν-  
θρωπότητα ὅλην, διότι ἡ εἰκὼν αὐτῆ δὲν ἦτο  
ἔργον ἀνηκὸν εἰς τοὺς ζωγράφους μόνον, ἀνη-  
κεν εἰς ὅλους ἐκείνους ποῦ σταματοῦσαν μπρο-  
στά τῆς μὲ μάτια ποῦ γνωρίζουν νὰ βλέπουν».

Οἱ λάτραι τοῦ ὀραίου εἰς τὴν Γαλίαν τόσον  
συνεινήθησαν, ὥστε προσέφερον μεγάλα ποσὰ  
ἴν' ἀναγκάσουν τὸν κλέπτην νὰ τὴν ἀποδώσῃ,  
πρῶγμα διὰ τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ ἦσαν ἐπὶ πλέον  
εὐγνώμονες.

Κατὰ τὸ 1506 ὁ Léonard de Vinci ἔγραψεν  
εἰς τὸν Charles d' Amboise, διοικητὴν γάλλον  
εἰς τὸ Μιλάνον, ὅτι εἶχε δύο portraits γυναι-  
κεῖα. Ἐνα τῆς Mona Lisa τῆς Joconda, ἐπὶ  
τοῦ ὁποίου εἰργάσθη τέσσαρα ἔτη, ἀλλ' ἐπὶ τέ-  
λους τὸ ἐγκατέλειπε ἀπὸ ἀπελυσίαν μὴ δυνάμε-  
νος ν' ἀποικνωθῇ τὴν ζωσαν τελείαν καλλονήν.  
Ἀνεχώρησε λοιπὸν ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν καὶ  
ἔζησεν εἰς τὸ Μιλάνον, τὴν ρευτέρα του πα-  
τριδα, εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ ὁποίου θαυμάζουν  
τὸ δυνατὸ αὐτὸ ἔργον τῆς Cène, ζωγραφισμέ-  
νον ἀπὸ αὐτὸν ἐπάνω εἰς ἕνα τοῖχον τῆς μονῆς  
τῆς Sainte Marie des Grâces καὶ τὸ ὁποῖον  
ὁ χρόνος ἀλλοιώνει αἰσθητῶς. Ἐκεῖ συνέθεσε  
τὰ περισσότερα τῶν ἔργων του.

Φραγκίσκος ὁ 1ος, ὁ νεαρὸς τότε βασιλεὺς  
τῆς Γαλλίας, ἔτρεφε τόσην ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν  
μέγαν καλλιτέχνην, ὥστε τὸν παρέλαβε μεθ'  
ἐαυτοῦ δωρίζων εἰς αὐτὸν τὸ ἀνάκτορον του  
τοῦ Cloux. Ὁ de Vinci ἔγεινε καὶ ἀρχηγὸς  
τῶν βασιλικῶν ἐορτῶν. Μὴ σὰς ἐκπλήττη ἐν  
τούτοις τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, διότι ὁ Léonard,  
ὅπως οἱ περισσότεροι τῶν μεγάλων καλλιτε-  
χνῶν τῆς Ἀναγεννήσεως, ἠκολούθει διαφόρους  
μελέτας καὶ ἀσχολίας. Κοιτὰ εἰς τὴν ἀνατομίαν  
τοῦ ἀνθρώπου τὸν ἀνησχόλησαν ἡ μηχανικὴ, ἡ  
ὕδραυλικὴ καὶ τόσα ἄλλα. Ἐκτὸς τοῦ *Traité  
sur la peinture* ἄφησεν ἀναριθμητὰς σελίδας  
ἐπὶ τῶν τῆς φύσεως παρατηρήσεών του καὶ εἰς  
τὰ χειρόγραφα του ἔδωκεν σχέδια μηχανῶν καὶ  
κανονίων. Ἡ παραλυσία ἐσταμάτησε τὸ χεῖρι του

εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα τεσσάρων ἐτῶν. Ἡ πνευ-  
ματικὴ καὶ αἰσθηματικὴ ζωὴ του ὑπῆρξε πολὺ  
δυνατὴ. Αἱ τελευταῖαι αὐτοπροσωγραφίαι του  
τὸν δεικνύουν γέροντα τοῦλάχιστον ἑβδομή-  
κοντα πέντε ἐτῶν.

"Υπάρχει εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰς τὴν συλλογὴν  
τοῦ κόμητος Psimoli μία ἄλλη Joconda γυνὴ  
ἕως τὴν μέσην. Καὶ μία ἄλλη ὁμοία εἰς τὴν  
Πετρούπολιν. Καμμία ἐν τούτοις δὲν παραβά-  
λεται πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν Φραγκίσκος ὁ 1ος  
ἠγόρασεν ἀπὸ τεσσάρων χιλ. ταλλήρων, θέσας  
εἰς τὴν χρυσοῦν αἰθουσαν τοῦ Fontainebleau,  
καὶ τὴν ὁποίαν Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' μετέφερεν εἰς  
τὰς Βερσαλλίας.

Οἱ σύγχρονοι ἀνεγνώρισαν τὴν ἀξίαν τῆς.  
Ἐνας ζωγράφος, ὁ Vasari, ἔγραψε περὶ αὐ-  
τῆς: «Ὅστις θέλει νὰ μάθῃ μέχρι τίνος ση-  
μείου ἡ τέχνη μπορεῖ νὰ μιμηθῇ τὴν Φύσιν, ἂς  
παρατηρήσῃ ἐξετάζων τὴν κεφαλὴν αὐτῆν. Ἡ  
ζωγραφικὴ αὐτῆ εἶνε μᾶλλον θεῖον ἔργον παρὰ  
ἀνθρώπινον, δικαίως δὲ τὴν θεωροῦν ὡς  
πρῶγμα θαυμάσιον καὶ ζωτιανὸν ἐξισωθῆν πρὸς  
αὐτὴν τὴν φύσιν». Ὁ Vasari ὅστις ἐθαύμασε  
τὸ ἔργον τοῦτο, κωπὸν ἀκόμη, γράφει: «τὸ  
λάμπρον καὶ ὑγρὸν τῶν ὀφθαλμῶν ποῦ παρα-  
τηροῦμεν εἰς τὴν ζωὴν, ἡ κυρτότης τῶν βλε-  
φάρων εἶνε περικυκλωμένα μὲ χρώματα μελανὰ  
καὶ κοκκινωπά». Παρατηρεῖ τις τὴν πάλλουσαν  
σάρκα «ἣτις δὲν ἔχει πλέον χρῶμα» καὶ ἐπὶ  
τέλους διατείνεται «εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ λαμποῦ  
ἕνας προσεκτικὸς παρατηρητῆς θ' ἀντιληφθῇ  
πρὸς στιγμὴν τὸν παλμὸν τῆς ἀρτηρίας».

Τέσσαρες αἰῶνες ἐλέρασεν, ἡ ζωγραφικὴ  
ἔγεινε σκουριότερα, τὰ χρώματα ἔχουν φουσκώ-  
σει, σχεδὸν ὅλα τὰ βλέφαρα ἔσβησαν καὶ μαζὴ  
μὲ αὐτὰ καὶ ἡ σκιά ποῦ ἐσχημάτιζαν. Ἡ Jo-  
conda εἶνε πάντοτε ὀραία, πάντοτε θαυμα-  
σμένη. Τὶ δὲν ἐγράφη διὰ τὸ μεδιάμα τῆς τὸ  
τόσον «αἰνιγματώδες» (εἶνε ἡ καθιερωθεῖσα λέ-  
ξις) καὶ διὰ τὸ αἰώνιον θῆλυ ποῦ ἀναπαριστᾷ.  
Διὰ νὰ τὸ στυλώσῃ εἰς τὰ χεῖλη τῆς λέγουν  
πῶς ὁ καλλιτέχνης κατὰ τὴν ὥραν τῶν στά-  
σεων, ἔκαμε νὰ παίζων γύρω τῆς μουσικοί.  
Ἐν τούτοις δὲν φαίνεται καθόλου ν' ἀκούει  
καὶ μέσα στὰ μάτια τῆς περνοῦν σκέψεις θετι-  
κώτερες ἀπὸ τὰ ὄνειρα.

Ὁ σύζυγός τῆς, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα κατέ-  
στησεν ἀθάνατον, ὁ ἀνατρέφων ζῶα Francesco  
del Giocondo ἦτο γέρον καὶ τὴν ἐνυμφεύθη  
ἐρχόμενος εἰς τρίτον γάμον. Σώφρων καὶ δεύ-  
ρους, ὅπως φαίνεται, ἤρημος ὅσον καὶ εὐαίσθητη  
ὑπῆρξε βεβαίως. Ἀλλὰ πόσον αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ  
ἐξιδανικεύθησαν ἀπὸ τὸν γοητευμένον ζωγρά-  
φον, διὰ τὴν καλλονὴν τῆς! Φ ΜΙΑΟΥΛΗ



ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΧΟΡΩΝ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

## ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

(Ἡ Ἀσπασία καὶ αἱ μαθήτριά της)

**Ἀσπασία.** Τώρα ποῦ ὁ ἀγκλητὸς μὲς ξένος εὐρίσκειται μακρὰν εἰς τὸ Θούριον, τὴν πατρίδα αὐτὴν τῆς ἐκλογῆς του...

**Ἡρώ.** Εἶχε λοιπὸν δύο πατρίδας ὁ Ἡρόδοτος.

**Ἀσπασία.** Δι' ἀνδρᾶς, παιδί μου, ὡς τὸν Ἡρόδοτον πατρίς εἶναι ὁ κόσμος ὅλος. Ὁ Ἡρόδοτος ἀνήκει εἰς ὅλας τὰς χώρας, τὰς ὁποίας ἐταξείδευσε καὶ τὰς ὁποίας κατέστησε γνωστὰς καὶ ἀπηθανάτισε μὲ τὸ ὄραϊον ἔργον του. Ὅσον καὶ ἂν ὑπῆρξε ξένος ἕκαμε δι' αὐτὰς πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους πολίτας των. Εἰς τὸ Θούριον ἕμωσ ἐπολιτογραφῆθη, ὅπως τόσοι Ἀθηναῖοι συμπολιτῆται μὲς, οἱ ὅποιοι μετώκισαν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸσον ἥσυχά καὶ ἤρεμα περᾶν ἐκεῖ ἡ ζωὴ, ὥστε ὁ Ἡρόδοτος ἐκεῖ μόνον ἐργάζεται, ἐκεῖ τακτοποιεῖ τὰς ταξεί-

διωτικὰς ἐντυπώσεις του, ἐκεῖ καταστρώνει τὸ ὄραϊον ἱστορικὸν ἔργον του.

**Κλειώ.** Ὑπάρχει κάποιον κανόν, τὸ ὅποιον δὲν μὲ ἱκανοποίησεν ἐντελῶς εἰς τὴν ἀφήγησίν του. Περιγράφει, ἱστορεῖ τί εἶδεν, ἀλλὰ δὲν μὲς λέγει τὴν γνώμην του.

**Ἀσπασία.** Ἄλλ' ἀκριβῶς τὸ εἶδος τῆς ἰδικῆς του φιλολογικῆς ἐργασίας ἐγκεῖται εἰς αὐτό. Ὅτι μὲς ἐκθέτει τὰ πράγματα καὶ μὲς ἀφίνει νὰ τὰ κρίνωμεν ἡμεῖς. Ὅπως δὴποτε ἕμωσ, ἐὰν δὲν φαίνεται ἀπροκαλύπτως λέγων τὴν γνώμην του, ὁ τρόπος καθ' ὃν παραδέχεται τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ γεγονός, εἰς τὸ ὅποιον ἀποδίδει μικρὰν ἢ μεγάλην σημεσίαν ἀποτελεῖ ἤδη μίαν κριτικὴν ἀτομικὴν τὴν ὁποίαν μὲς ἐπιβάλλει.

**Μελπομένη.** Ἐπίστευε λοιπὸν πραγματικῶς εἰς τὰς πολὺ παλαιὰς ἱστορίας τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Περσῶν, τὰς ὁποίας διηγείταί με τὸσον ζωηρότητα καὶ πίστιν;

ΑΠΟ ΤΑΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΧΟΡΩΝ  
Ἡ Διὸς ΚΑΖΑΖΗ

**Ἀσπασία.** Ἴσως νὰ ἐπίστευεν, ὅπως πιστεύομεν ἕλκι μὲς εἰς μερικά πράγματα ὑπερφυσικά, τὰ ὁποῖα δὲν ἐννοοῦμεν.

**Ἡρώ.** Εἰς τοὺς χρησμούς ἔξοχα. Τοὺς ὁποίους ἐδιηγείτο καὶ ὁ Ἡρόδοτος μὲ τὴν ἐὺλαβῆ κατάνυξιν.

**Ἀσπασία.** Πρέπει, παιδί μου νὰ μὴ λησμονῆτε, ὅτι ὁ Ἡρόδοτος μᾶς περιγράφει χώρας καὶ λαούς, οἱ ὁποῖοι ζοῦν μᾶς εἰς ἓνα μυθικὸν κύκλον παραδόσεων μᾶλλον παρὰ ἀληθειῶν. Τί ἤμποροῦσε νὰ μᾶς εἰπῆ διὰ τοὺς κοιμωμένους μᾶς εἰς τὰς κολοσσάδας πυρκαμίδας τὸν κίωνιον ὕπνον τοῦ θανάτου, ἂν ὅχι ὅ,τι ἐλέγετο γύρω του περὶ αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ ἔργον του διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀξιόθυμκτον. Ἄλλως τε ἐφ' ὅσον ὅ,τι περιγράφει πλησιάζει περισσύτερον πρὸς τὴν ἐποχὴν μὲς εἶναι ἀναντιρρήτως καὶ ἀκριβέστερον.

**Μελπομένη.** Ἄ! Οἱ Μηδικοὶ του πόλεμου εἶναι σπαρταριστοὶ ἀπὸ ἀλήθειαν καὶ ζώην.

**Κλειώ.** Ἐγὼ τοὺς εὐρίσκω ἁπλῶς ὑπερβολικούς. Αὐτὴ ἡ ἀτελείωτος σειρά τῶν χρησμῶν ποῦ παραχρηματοποιοῦνται, αὐτοὶ οἱ ἀτρόμητοι ἥρωες, αὐτὰί αἱ μάχαι ποῦ διεξάγονται σὺν ἀπὸ θεοῦ μοῦ φκίνονται ἁπλῶς ὑπερβολικά.

Ἡ ἀπεικόνισις ἔξοχα ἐνὸς Θεμιστοκλέους μᾶς δίδει τὸν ἥρωα, ἀλλ' ὅχι τὸν ἄνθρωπον. Αἱ ἀποτυχίαι τοῦ Σέρξου νομίζει κανεὶς ὅτι ἐσωρεύθησαν ἢ μίαν ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἄλλην διὰ νὰ φκνή τιμωρομένη ὅχι ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἢ οἰήσις καὶ ἢ ὑπερφία του.

**Ἀσπασία.** Ἴσως ἔχεις δίκαιον ἐν μέρει εἰς τὴν κρίσιν αὐτήν. Μὴ λησμονῆς ὅμως ὅτι ὁ Ἡρόδοτος εἶναι καὶ ποιητὴς καὶ πατριώτης, καὶ ὅτι ἐν συχνὰ λησμονῆται εἰς τὰ λαμπρὰ κατορθώματα, τὰ ὁποῖα ἐξείρουν τὸν χαρκατῆρα καὶ τὴν ὑπεροχὴν τῶν ἰδικῶν μὲς, ἀκολουθεῖ ὅμως τὴν διέπουσαν τὸ ἔργον του ἰδέσθαι τῆς ἀληθοῦς καὶ μὲ συνοχὴν ἀποδόσεως μιᾶς ἐποχῆς, ἢ μιᾶς σειράς γεγονότων.

Τὸ ὄφος του εἶναι ὠρῆον, ἐντελῶς προσωπικόν, εὐχάριστον, πειστικόν, καὶ αἱ φράσεις του συχνὰ εἶναι τεχνικώτεραι ἀπὸ ὠρῆους στίχους, δι' αὐτὸ καὶ οἱ θυμωσταὶ του τὸν ὀνομάζουσι Ὀμηρικόν.

**Μελπομένη.** Τοῦ ἀξίζει ὁ τίτλος, ὅπως τοῦ ἀξίζει ἕλη ἢ δόξα ποῦ ἀπέκτησεν ἔως τῶρα.

**Ἀσπασία.** Συμφωνῶ μαζὴ σου. Καὶ δὲν τὸν θυμώζω μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν λατρεύω διὰ τὴν ὠρῆαν Ἰωνικὴν γλῶσσαν, ποῦ ὀμιλεῖ. διὰ τὰς ἀπλᾶς, ἀλλὰ τὸσον γραφικὰς καὶ παραστατικὰς φράσεις ὅπου μεταχειρίζεται, διὰ

τὴν μουσικὴν τῶν ὠρῆων του λέξεων, διὰ τὸν τόνον τῆς φωνῆς του, ἢ ὁποῖα ἔχει τὴν ποιικιλίαν χρωματισμῶν καὶ τὸσον ὠρῆας μεταπτώσεις.

**Μελπομένη.** Καὶ ἕλα αὐτὰ τὰ χρίσματα χωρὶς νὰ λαμβάνη οὔτε στάσιν, οὔτε ὄφος ῥήτορος. Ἄπλως, ἓνας θυμωστικός ὀμιλητὴς, ποῦ ρίπτει ἀφελῶς τὸ πινέλλο τῆς Τέχνης του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ μᾶς παρουσιάζει ἄνθρώπους καὶ τοπεῖα ὠρῆοτάτα. Καὶ ὅ,τι ἀκριβῶς ἢ Κλειώ ὀνομάζει ὑπερβολὴν εἰς τοὺς Μηδικούς του πολέμους ἐγὼ θεωρῶ προτιμωστικὰ. Ἡ περιγραφή καὶ ἢ ἀπαρίθμησις τοῦ στρατοῦ τοῦ Σέρξου μὲ τὰς περιέργους στολὰς καὶ τοὺς ἰδιορρυθμούς ὀπλισμούς εἶναι ἓνα ἀληθινὸν ἀριστούργημα, τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄλλος πλὴν τοῦ Ἡρόδοτου δὲν θὰ ἀπέδιδε τὸσον τέλειαν.

**Ἀσπασία.** Τῶρα ποῦ ἢ Ἀττικὴ διδύχεται βραθυμῶν τὴν Ἰωνίαν εἰς τοὺς μεγάλους θριάμβους τοῦ πνεύματος, ὁ Ἡρόδοτος μοῦ φκίνεται ἢ τελευταία μεγάλη δόξα τῆς λατρευτῆς χώρας ἢ ὁποῖα ἔως τῶρα ἐβασιλευεν ἐπὶ ὄλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἴσως δι' αὐτὸ τὸν ἀγαπῶ τὸσον καὶ ὑπῆρξα τελείως εὐτυχῆς τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας.

**Ἡρώ.** Καὶ ἐγὼ εἶχα πιστεύσει ὅτι οἱ ἔπικιστοὶ του διὰ τὸν Περικλέα...

**Ἀσπασία.** Διὰ τὸν Περικλέα παιδί μου. ὅ,τι καὶ ἂν λεχθῆ δὲν εἶναι ποτὲ ἀρεστόν. Καὶ ὅσοι τὸν ἐγκωμιάζουσι εἶναι δι' ἐμὲ ἀνίκωνι νὰ ἀποδώσουν ἐν μικρὸν μέρος τῆς ἀξίας του. Δὲν ἀγαπῶ λοιπὸν τὸν Ἡρόδοτον διὰ τὰ πρὸς τὸν ἄνδρα μου ἐγκωμιά του.

**Ἡρώ.** Δὲν τὸ εἶπα διὰ νὰ σὲ προσβάλω, Ἀσπασία. Ἐγὼ ὀρισμένως θὰ ἐλάτρευα κάθε ἄνθρωπον, ὅστις θὰ ἔλεγε καλὸν δι' ὅσους ἀγαπῶ. Ὅταν μάλιστα ἓνας Ἡρόδοτος ἐγκωμιάζει, τότε κάθε χαρκατηρισμὸς εἶναι καὶ ἓνα βᾶθρον ὑψηλοτέρης τιμῆς διὰ τὸν ἐπικινούμενον.

**Ἀσπασία.** Καὶ τῶρα ἂς ἐπαναλάβωμεν τὴν ζώην μὲς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς περισυλλογῆς. Ἡ καλὴ ἐποχὴ ἐπέρχσεν. Αἱ χειλιδόνες μᾶς ἀφῆκαν. Καὶ τίποτε δὲν ἐτοιμάσαμεν ἀκόμη διὰ τὸν βραῦν χειμῶνα, ὁ ὁποῖος ἔρχεται βιαστικός. Ἀφίνω ὅτι τὸσα σύννεφα σκοτεινὰ πολιτικῆς ἀπλόνονται εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ τὸσον θὰ ἔχωμεν πάλιν νὰ παλίσωμεν κατὰ τῶν ἐχθρῶν μὲς καὶ τῶν ἐδῶ καὶ τῶν μακρῶν.

**Κλειώ.** Ὁ Περικλῆς, Ἀσπασία, δὲν φοβεῖται ἐχθρούς. Εἶναι ὁ μέγας καὶ δυνατὸς καὶ ὁ ἀνίκητος. Εἶνε ὑπέροχος μεταξὺ τῶν μεγάλων καὶ τῶν ὑπερόχων.

## ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΡΙΝΟΝ ΜΟΝΑΧΟΝ

Ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀνατεῖλει θαλπερά· ὅσον παρήρηστο ἢ ὠρα ἐγίνετο θερμῆ, θερμωτέρα. Ζέστη! Οὐφ! Ζέστη! Ἀνυπόφορον! Αἱ τελευταῖαι αὐτὰι λέξεις ἠκούοντο δεξιά καὶ ἀριστερά ὡς ἐπὶ τῶν τῶν τῶν κατὰ τῆς ζέστης διχασμοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἦτο αὐτὴ ἢ πρώτη θερμὴ ἡμέρα. Τὸ ἐφετεινὸν θέρος ἐσημειώθη με κόκκινα γράμματα· ἀφῆκεν ἀναμνήσεις ἀληθμονήτους. Διὰ τὰ ψυχρὰ κλίματα ὑπῆρξε φρικῶδες. Κατὰ τὸ λέγειν τῶν γερόντων κάθε 30 ἢ 40 ἔτη παρουσιάζεται καὶ ἐν ἀπὸ τὰ καυστικὰ αὐτὰ τῆς διακεκαυμένης ζώνης θέρος, ὡς τὰ ὀνομάζουσι οἱ γεννηθέντες καὶ ἀναπτύχοντες καὶ ζήσαντες πάντοτε εἰς ψυχρὰ ἢ ὀρεστέρα κλίματα.

Τὸ θέρος ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς θερμὸν. Ἡ Γερμανία καὶ ἢ Γερμανικὴ Ἑλβετία δὲν εἶνε συνειθισμέναι νὰ βλέπουν τὸ θερμόμετρον Celsius νὰ ἀνέρχεται εἰς τὸ 35 ὑπὸ σκιάν, ὅπως τὸ εἶδαν ἐφέτος. Δὲν ὑπάρχει δέ τι, ἀναφορικῶς τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, τὸ ὁποῖον νὰ φοβίζει τοὺς ἄνθρώπους τῶν ψυχρῶν κλιμάτων ὅσον ἢ ζέστη. Πρέπει νὰ ζήσῃ τις χρόνους μακροὺς ἐν μέσῳ αὐτῶν διὰ νὰ τοὺς ἐννοήσῃ καὶ ψυχολογήσῃ καλῶς. Ὅταν δὲν βρέξῃ ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἑβδομάδας κατὰ τὸ θέρος, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶνε τοῦτο θερμὸν, ἀρχίζουν νὰ ἀγωνισθῶν, καὶ νὰ καταλαμβάνη αὐτοὺς φόβος ἀόριστος καὶ ἀνεξήγητος.

Καὶ ἔχουν δίκαιον διότι φοβοῦνται τὴν τρέλλαν, τὴν ἡμιπληγίαν, καὶ τὰς συγκοπὰς. Καὶ σημειώνουν τὰ χρονολογώματα τῶν ἐφημερίδων αἰφνιδίους θανάτους, ξηρίας, ἐξάψεις, αὐτοκτονίας, φρενοβλάθειαν ὡς παρεπόμενα καὶ ἀποτελέσματα τῆς ζέστης. Καὶ μὲ πολλὴν φιλανθρωπίαν ἢ ἐπιστήμη δημοσιεύει συμβουλὰς καὶ προφυλακτικὰ μέτρα κατ' αὐτῆς· μίαν τῶν πρωτίστων συμβουλῶν εἶνε τὸ καθημερινὸν λουτρὸν. Αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητον. Ἐπειδὴ δὲ τὰ λουτρά ἀφθονοῦν εἰς τὸ Μόναχον διὰ κάθε τάξιν ἀνθρώπων, δὲν ἐννοεῖται ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἢ παράλειψις αὐτῶν. Ὁ Pettenkofer, ὁ σπουδαῖος βακτηριολόγος, ὁ διακνήσας τὸν βίον του διὰ τὸν κλάδον τοῦτον τῆς ἐπιστήμης, ἐμύθησεν, ἠγωνίσθη πρὸ τριάκοντα ἡδὴ ἐτῶν, ὅπως πείσῃ τοὺς συμπολίτας του περὶ τῶν ἀπαραίτητων τούτων τῆς ὑγιεινῆς μέσων. Καὶ ἐπέτυχεν, εἰσηκούσθη. Καὶ ἠδρεῦθη τὸ Μόναχον διὰ πηγῶν ὑδάτων τῶν Ἀλπεων πρὸς πόσιν καὶ ὅχι διὰ τοῦ ὑδάτος τοῦ ποταμοῦ Isar, καὶ ἐκτίσθησαν λου-

τρά ἄπειρα δι' ὄλους, καὶ ἐγενίκευσε τὴν κατὰ τῶν μικροβίων διδασκαλίαν, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιδημιῶν.

Καταστήματα λουτρῶν πολυτελῆ, ὅπου ὑπάρχουν θερμὰ καὶ ψυχρὰ λουτρά, ἀλλὰ καὶ λουτρά ὀικονομικά, ὅχι πολυτελῆ, ἐφωδισμένα ὅμως δι' ὄλων τῶν καταλλήλων μέσων διὰ τὰς χειρωνακτικὰς τάξεις. Εἰς τὴν Teresienwiese ὑπάρχει λουτρὸν τὸ ὁποῖον στοιχίζει τρεῖς δεκάρας, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ κατάστημα τὸ λουτρὸν Douche μίαν μόνον δεκάραν. Κάθε βραδύ λοιπὸν, ἀφοῦ ἀναπαυθῆ ὀλίγον, ὁ ἐργάτης δίδει τὴν δεκάραν του καὶ κάμνει τὸ λουτρὸν του ἐν κενῷ θερούς. Καὶ σημειώμεται εἰς τὰς ἐφημερίδας ὁ ἀριθμὸς τῶν λουσθέντων εἰς τὸ τάδε ἢ δεῖνα λουτρὸν. Ἐὰν μίαν ἡμέραν ὁ ἀριθμὸς τούτων φκνῆ ἀνεπαρκῆς διὰ τὸν πληθυσμὸν τοῦ διημερίσματος ἐκείνου τῆς πόλεως, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ φύλλα φωνάζουσι παταγωδῶς, ὅτι τοῦτο δὲν πρέπει νὰ παραλείπεται.

Συγγρόνος τοῦ Pettenkofer εἶνε καὶ ὁ Kneipp, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐχώνευσε κατ' ὀλοκληρίαν τοὺς λόγους τοῦ πατρὸς τῆς Ἰατρικῆς Ἰπποκράτους, καὶ ἀφομοιώθησεν εἰς αἷμα καὶ σάρκα εἰς αὐτόν, ἐπαρουσίασε τὴν ὑδροθεραπείαν τῶν σημερινῶν χρόνων εἰς τὸν κόσμον, ὡς καὶ τὴν χρῆσιν ἀπλουστατῶν βοτάνων, τὰ ὁποῖα ὑποδεικνύει, καὶ τὴν ἀσκήσιν ἐνταυτῶ. Καὶ ἢ ὑδροθεραπεία τῶρα ἔφθασε νὰ κρατῆ τὰ σκῆπτρα εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Αὐτὴ εἰσεχώρησε παντοῦ, ὅχι ὄλας τὰς ἐπόψεις. Εἰς τὸ Μόναχον τὰ νεώκιστα κτίρια τῶν δημοτικῶν σχολείων ἔχουν λουτρὸν· κάθε παιδί μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα θὰ λουσθῆ· ὥστε ἐὰν αἱ μητέρες δὲν ἔχουν καιρὸν, ἔνεκα τῆς ἐκτός καὶ τῆς ἐντός τοῦ οἴκου ἐργασίας, νὰ φροντίσουν διὰ τὸ λουτρὸν τῶν παιδιῶν των, αὐτὰ νὰ τὸ ἔχουν εἰς τὸ σχολεῖον· τὸσον ἐκρίθη ἐπ' ἀνάγκης καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ σωματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ εὐεξίαν.

Ὅσον δὲ οἱ ἄνθρωποι τῶν ψυχρῶν κλιμάτων ἀποστρέφονται τὴν ζέστην, τὸσον λατρεύουν τὸ ψῦχος, τὰ χιόνια, τὰς καταιγίδας, τὰς ἀστραπάς, τὴν βροντὴν. Τὸ λαμπρὸν πανηγυρὶ τῆς φύσεως ὅπως τὸ λέγουσι. Τὰ χιόνια ἔχουν τὴν χάριν νὰ φέρουν τὸ μειδίημα καὶ εἰς τὰ σκυθρωπότερα πρόσωπα.

Ἐκτός τῶν παγοδρομιῶν αἰδοῦσι προσδίδουν εἰς τὸ σῶμα τοὺς ἐλιγμούς ἐκείνους τῆς χειλιδόνος, ὁ κοινὸς χορὸς εἰς τὸ ὑπαιθρον, ὅπου ὄλας αἱ τάξεις, φύσθη μίγδην, διαγωνίζονται, καὶ τῶν ἐλκῆθρων εἰς τὰς κλιτύας τῶν

δρέων, εις τὴν Ἑλβετίαν ἰδίως τὰ μικρὰ εὐ-  
χαριστοῦνται πολὺ νὰ κυλιῶνται εἰς τὸ χιόνι.  
Ἄμα τὸ μικρὸν συμπληρώσῃ τὸ τρίτον ἔτος ἡ  
μαζὰ τὸ ἐνδύει καλὰ καὶ ἔξω νὰ μὴν χάσῃ  
τὴν παιδικὴν του χαρὰν. Ἄλλ' εἶνε ἐπικίνδυνον  
ὅλα αὐτὰ, λέγει ξένος μὴ συνειθισμένος. Καὶ  
μήπως ὅλα τὰ καλὰ δὲν ἀποκτῶνται διὰ κό-  
πων; εἶνε ἡ ἀπάντησις.

Εἰς θερμὰς τοῦ ἔτους ἡμέρας οἱ ἄνθρωποι  
καταφεύγουν εἰς τὰς ἐξοχὰς, εἰς τὰ ὄρη, ἢ εἰς  
τοὺς ποταμούς καὶ τὰς παραλίαις τῶν λιμνῶν  
καὶ τῆς θαλάσσης. Αὐτὸ ἐκάμαζεν καὶ ἡμεῖς.  
Καταφεύγαμεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ Isar.  
Ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φύλλωμα τῶν πλατάνων ἀνέπνεε  
τις ἀνετώτερα. Ὁ ποταμὸς ἐκυλοῦσε τὰ δι-  
αυγῆ πράσινα νερά, τὰ ὅποια εἶχον ὀλιγο-  
στεύει τόσον, ὥστε ἐφάνιντο αἱ ἀφρογαλάζιαι  
καὶ λευκαὶ μαρμάραιαι πλάκες, τὰς ὁποίας κρύ-  
πτει εἰς τὰ σπλάγχνα του.

Τὰ κατὰ διαστήματα ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐκείνης  
θρανία ἦσαν πάντοτε κατελιημένα. Κάθε  
ἡλικία ἀνθρώπων εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ σπίτι  
διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ δροσερότερον ἀέρα· καὶ  
γραῖται ἄνω τῶν ἐβδομήκοντα, καὶ νήπια εἰς τὰ  
ἀμαξάκια τῶν κοιμώμενων. Ὁ μεταμεσημβρι-  
νὸς ἥλιος ἔλαμπε παντοῦ, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς  
του τὸ χρυσοῦν ἀγάλμα τοῦ ἀγγέλου τῆς Εἰ-  
ρήνης (Friedensengel) ἐζήστραπτε μὲ τε-  
ταμένον τὸν βραχίονα καὶ τὸ ἐκφραστικὸν  
πρόσωπον, ὡς νὰ ἐφώναζε: ὦ θνητοί, τὸ  
ὄνομά μου εἶνε ἡ γλυκυτέρα ἐξ ὅλων τῶν λέ-  
ξεων· ἐφραμύσατε αὐτὴν εἰς τὸν βίον.

Ἄν καὶ ξηρασία καὶ ζέστη ὑπερβολικὴ, τὰ  
περιποιημένα δένδρα ἦσαν θαλερά, τὸ πλού-  
σιον φύλλωμα τῶν ἐσκίαζεν ἄριστα, καὶ αἱ  
δύο ὄχθαι ἦσαν ὀλοπράσινοι. Ἡ φρινομένη εἰς  
τὸ ἀπέναντι μέρος χλόη δροσερά, ὡς καὶ οἱ  
καταβρεγμένοι δρόμοι. Ὁ φοβερὸς γίγας Isar  
ἐξηκολούθει τὴν ἐργασίαν του πιστῶς· τὸ κα-  
τρακύλισμα τῶν κυμάτων του, ἡ συντριβὴ τῶν  
εἰς τὰς ἀφρώδεις πέτρας ἀπετέλουν μουσικὴν  
ἐναρμόνιον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον μέρος  
καὶ οἱ αἰώνιοι τῶν πόλεων κάτοικοι, οἱ σπουρ-  
γίται, πηδῶντες ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον.

Πληθὸς γυναικῶν καὶ παιδιῶν ἀπελάμβανε  
μαζὴν μὲ τὴν δροσίαν τοῦ ποταμοῦ καὶ τὸ  
ὄρατον αὐτὸ θέαμα τοῦ μαγικοῦ τοπίου.

ΜΑΡΙΑ ΠΙΝΕΛΗ

## ΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΠΟΔΟΧΗΣ

ΤΩΝ κ. κ. ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ

ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΜΑΣ

## ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἐξωτὴ κίνησις αὐτὰς τὰς ἡμέρας, πολυειδῆς  
καὶ πολύμορφος, κοινωνικὴ, καλλιτεχνικὴ, δι-  
ανοητικὴ, ἀποτέλεσμα καὶ προῖον προγενεστέ-  
ρας μακροτάτης ἐργασίας.

Κυρία εἰς τὸ «Ἰλίου Μέλαιρον διὰ τὸν  
ἔρανον τῆς «Σωτηρίας», ἐγκαίνια τοῦ Λυκείου  
τῶν Ἑλληνίδων, ἐκθεσις τῶν καλλιτεχνῶν εἰς  
τὸν «Παρνασσόν», διαλέξεις, συναυλίαι μὲ ἐκ-  
λεκτώτατον πρόγραμμα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ  
κ. Καλομοίρη. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν κλοκαριῶν  
λήθηρον, εἰς τὸν ὁποῖον παραδίδονται αἱ Ἀ-  
θῆναι, μὲ τὴν ἡδονὴν, μὲ τὴν ὁποίαν παραδί-  
δονται ἀκοῦδες τοῦ Βορρᾶ εἰς τὸν ὕπνον τῶν  
κατὰ τὴν ἔντασιν τοῦ ψύχους, τῶρα ὅλα τὰ  
νεῦρα κινεῖται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ  
ὅλοι οἱ ἐγκέφαλοι ἐργάζονται.

Καὶ τὸ θέαμα τῆς κινήσεως αὐτῆς εἶνε ἐκ-  
τάκτως παρηγορητικόν. Μία κοινωνία, τῆς ὁ-  
ποίας τὴν θέλησιν εἶχε χαλαρώσει τὸ πόκερ  
καὶ τὰς ὥρας κατεβρόχθιζε τὸ μπριτζ, δείχνει  
τώρα σημεῖα ἀναστάσεως, ἀποτινάξεως τῆς  
νάρκης. Μία κοινωνία, ἡ ὁποία ἐφάνετο ὡς  
νὰ εἶχε καπνοὺς μπριτζ τὴν μοναδικὴν εὐδαι-  
μονίαν τῆς ὑπάρξεως, τινάζεται τώρα ὥπως τι-  
νάζονται οἱ ἄνθρωποι ποῦ τοὺς ἔρχεται εἰς τὴν  
ράχιν ἕνας σωλὴν ἀπὸ κροῦ νερό.

Πόσον μέρος τοῦ τινάγματος αὐτοῦ ὀφείλε-  
ται εἰς τὰς γυναῖκας δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ το-  
νίσω ἐδῶ. Ὅσον κανεὶς παρακολουθεῖ καλλι-  
τερον τὴν γυναικείαν κίνησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα,  
τόσον ὑποχρεοῦται ν' ἀποκαλύπτεται βαθύτερα  
ἐμπρὸς εἰς τὰς Ἑλληνίδας. Ἀδελφοί μου, ἐν  
ἀσχημίᾳ, πάρετέ το ἀπόφασιν. Ὅλα θὰ μᾶς  
τὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὰ χέρια μας αἱ γυναῖκες  
καὶ ἂν μᾶς μένη ἀκόμη εἰς τὴν ψυχὴν μας πί-  
στις ὡς κόκκος συνάπewς, ἐλάτε νὰ γονατίσω-  
μεν ὅλοι καὶ νὰ παρακαλέσωμεν τὸν Ὑψιστον  
νὰ ἔλθῃ γρηγορώτερα ἢ ὥρα, ποῦ ἡ Ἑλληνίς  
θὰ καταλάβῃ τὴν δυνάμιν τῆς καὶ θὰ συγκεν-  
τρώσῃ ὅλα εἰς τὰ χέρια τῆς, ἀφίνουσα μόνον  
εἰς ἡμᾶς τὴν φροντίδα τῆς συζητήσεως διὰ τὰ  
λιμενικὰ τοῦ Κατακόλου. Βεβαιωθῆτε, ὅτι  
δὲν θὰ πάθει τίποτε καμμία μας ὑπόθεσις,  
καμμία ψυχικὴ ἢ διανοητικὴ μας κατεύθυνσις  
ἂν φύγῃ ἀπὸ τὰ τρέμοντα χέρια μας καὶ πε-

ριέλθῃ εἰς χέρια ποῦ μέσα ἀπὸ τὸ λεπτὸν  
δέρμα κινεῖται μὲ χαλύβδινα ἐλάσματα.

Ἐβλεπα προχθὲς τὸ ἀπόγευμα τὴν λευκὴν  
αἴθουσαν τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων. Λύ-  
κειον Ἑλληνίδων εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν  
σημαίνει ἀπλούστατα λέσχην. Ἐχομεν λοιπὸν  
τὴν πρώτην γυναικείαν λέσχην. Εἶθε νὰ μὴ  
εἶνε αὐτὴ ἡ τελευταία. Ἄς εὐχηθῶμεν αὐτὴ  
νὰ γεννηθῇ καὶ ἄλλας, εἰς τὰς ὁποίας κάποτε,  
ὅταν αἱ κυρία εὐδοκῆσουν, νὰ μᾶς ἐπιτρέπουν  
νὰ πηγαίνωμεν καὶ ἡμεῖς μίαν ὥραν.

Αἱ ἀνδρικοὶ Ἀθῆναι δὲν ἔχουν ἀκόμη μίαν  
λέσχην. Ὑπάρχει μία, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἄν-  
δρες πηγαίνουν καὶ παίζουν χαρτιά. Ὅσοι δὲν  
παίζουν χαρτιὰ κάθονται ὀπίσω ἀπὸ τὸ τζάμι  
τοῦ παραθύρου διὰ νὰ ποδεῖξουν ὅτι εἶνε μέλη  
τῆς λέσχης. Διότι αὐτὸ εἶνε τίτλος σπουδαῖος  
ἐφ' ὅσον τὴν θύραν τῆς λέσχης ἀνοίγει θυρω-  
ρὸς φορῶν φράκον κόκκινον καὶ κίτρινην περι-  
σκελίδα.

Ἄλλη λέσχῃ ἀνδρική δὲν ὑπάρχει, ἂν ἐ-  
πρόκειτο δὲ καὶ ἄλλη νὰ ὑπάρξῃ κομμένη εἰς  
τὰ ἀχνάρια αὐτῆς, καλλίτερον νὰ μᾶς λείψῃ.  
Ἡ τοῦλάχιστον καὶ ἂν ὑπάρξῃ δὲν μᾶς ἐν-  
διαφέρει.

Ὑπάρχουν πεντακόσιοι ἄνθρωποι εἰς τὰς Ἀ-  
θῆνας, ποζάροντες ὡς λόγιοι, ὡς δημοσιογρά-  
φοι, ὡς καλλιτέχναι, ὡς ἐγκεφαλικοὶ ἐπὶ τέ-  
λους ἄνθρωποι. Καὶ αὐτοὶ δὲν ἠσθάνθησαν ἀ-  
κόμη τὴν ἀνάγκη νὰ ἔχουν μίαν αἴθουσαν δι-  
κῆν τῶν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ εὐρίσκωνται με-  
ταξύ τῶν, ν' ἀναπαύουν τὸ μάτι τῶν εἰς μίαν  
εἰκόνα, νὰ κάθηνται εἰς μίαν καρέκλαν τῆς  
προκοπῆς, νὰ διαβάσουν ἕνα περιοδικόν, νὰ  
εὔρουν ἕνα νέον βιβλίον, νὰ ὀμιλήσουν διὰ κάτι  
μεταξύ τῶν, τὸ ὁποῖον νὰ μὴν εἶνε ἡ ὑπόθεσις  
τοῦ λιμένου Κατακόλου ἢ τὸ πρόβλημα περὶ  
τοῦ δικτι τοῦ φουλ τοῦ Ρήγα εἶνε μεγαλείτερον  
ἀπὸ τὸ φουλ τῆς ντάμας.

Ὅλοι αὐτοὶ συναγελάζονται εἰς τὰ καφε-  
νεῖα, κάμνουν οὐρανὸν δ' ἂν νὰ πάρουν ἕνα γαλλι-  
κὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἀγκαζάρισε κομισ-  
σιονάριος ἀντιγράφων διευθύνσεις ἐμπορικῶν  
καταστημάτων, συζητοῦν περὶ τοῦ συλλόγου  
«Ἀρμονία» τῶν Βραχνεϊκῶν, καὶ ἐξοργίζονται  
τρομερὰ κατὰ τοῦ γκαρσονιῶ, τὸ ὁποῖον δὲν  
σπεύδει νὰ φέρῃ τὴν τράπουλαν τοῦ Μπριτζ.

Παρακαλεῖται ὅστις εὔρει ἀντιρρήσεις κατὰ  
τῶν ἀνωτέρω νὰ μᾶς τὰ φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖόν  
μας καὶ ἀμειψθήσεται γενναίως. Ἄλλὰ ἀντιρ-  
ρήσεις δὲν θὰ εὔρεθῶν. Αὐτὴ εἶνε ὠμότατα,  
πεζότατα, ἀληθέστατα ἢ κατὰστασις.

Ἀπέναντι αὐτῆς τῆς ἀτονίας, τῆς σάχλας,  
τῶν ἰσχυρῶν καὶ ὑπερηφάνων ἀνθρώπων, οἱ ὁ-

ποῖοι τόσον συχνὰ ἐπιτηδεύονται περιφρονητι-  
κὴν εἰρωνείαν διὰ τὰ καπέλλα καὶ διὰ τὰ  
φτερά τῶν κυριῶν, τί κάμνουν αἱ Ἑλληνίδες;

Τὰς εἶδομεν προχθὲς τί κάμνουν καὶ ἂν δὲν  
ἐντρεπόμεθα θὰ ἠνοίγαμεν τὸ στόμα μας καὶ  
θὰ ἐχῶναμεν καὶ τὰ δάκτυλά μας μέσα. Ὅπως  
κάνουν τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν παραδίδονται  
εἰς ὑπέρτατον θαυμασμόν.

Ὑπὸ τὴν πνοὴν μιᾶς γυναικός, ἡ ὁποία εὐ-  
ρῆκε τὸν τρόπον, τὰ αἰθέρια ὄνειρα νὰ τὸ με-  
ταβάλλῃ εἰς πᾶγμα καὶ νὰ χύνη εἰς χαλκὸν τὸ  
διαφανεστὸν σχέδιον—τῆς κ. Παρρέν—εἰς ἕξ  
μηνᾶς μέσα ἔγεινε μία γυναικεία λέσχῃ, ἡ  
ὁποία εἶνε θαῦμα καλαισθησίας, ὄραμα ἀπλό-  
τητος, διαβεβαίωσης ἐλληνικότητος. Κυρίαὶ  
κομψαὶ καὶ δεσποινίδες εὐθραυστοὶ, ἐχαλυδῶ-  
θησαν εἰς τὸ ἔργον, ἐγγυαντώθησαν εἰς τὴν  
προσπάθειαν, ἐθαυματουργήσαν εἰς τὰ δύ-  
σκολα καὶ τ' ἀδύνατα. Ἡ ὑπέροχος ἐνθου-  
σιασμός μὲ παρασύρει ἢ ὅ,τι ἔγεινε εἶνε ὑπέ-  
ροχον. Διότι ἐπὶ τέλους δὲν εἶνε μικρὸν, δὲν  
εἶνε ἀσήμικτον, κυρίαὶ ἐπὶ τῶ αὐτῶ, νὰ μὴν  
παίζουν χαρτιά, νὰ μὴ συζητοῦν διὰ μέλλοντα  
καὶ παρόντα διαζύγια, ἀλλὰ μὲ τὴν ὀδηγίαν  
καλλιτέχνου, ν' ἀντιγράφουν ἐπάνω εἰς ἐπι-  
πλα ἀρχαίου ρυθμοῦ τὰς θαυμασίας παραστά-  
σεις τῶν παλαιῶν ἀθηναϊκῶν ἀγγείων, νὰ με-  
ταβάλλουν τὸ ταπεινὸν ἀμερικάνικο πανί εἰς  
θαυμάσιον ἐλληνικώτατον παραπέτασμα, καὶ  
νὰ ἔχουν μίαν βιβλιοθήκην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔ-  
χουν παραταχθῆ καλοδεμένοι οἱ καλλίτεροι  
συγγραφεῖς τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας ἐλληνι-  
κῆς φιλολογίας.

Οἱ ἐξυπνοὶ καὶ οἱ εἰρωνικοὶ βεβαίως δὲν θὰ  
θὰ κρεμάσουν τὰ γιγασκάνια τῶν εἰς τὸν ταῖ-  
χον καὶ θὰ ζητήσουν καὶ θὰ εὔρουν εὐκαιρίαν  
νὰ εἰρωνευθοῦν. Εἴμεθα, βλέπετε, τὸ ὑπερέ-  
χον γένος, κύριοί μου, καὶ τὰ βλέπομεν ὅλα  
ἄφ' ὕψηλοῦ καὶ ὅταν δὲν μᾶς φθάνη ἡ πραγ-  
ματικότης καταφεύγομεν εἰς τὴν εἰρωνείαν.  
Ἄλλὰ τὰ πράγματα εἶνε πράγματα. Καὶ εἶνε  
πᾶγμα ζωντανόν καὶ ἀπτόν ὅτι μᾶς ἔβαλαν  
τὰ γυαλιὰ αἱ γυναῖκες, κύριοί μου.

Καὶ ἐπειδὴ τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχομεν νὰ  
κάμωμεν εἶνε νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἥτταν  
μας, ὁ ὑποφαινόμενος βγάζει βαθύτατα τὸ κα-  
πέλλον του, ἐμπρὸς εἰς τὰς κυρίας, λυπούμενος  
ὅτι δὲν ἔχει ὅλα τὰ καπέλλα τοῦ ἐργοστασίου  
Πουλοπούλου διὰ νὰ τὰ βγάλῃ ὅλα μαζὴ.

Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Ἀθῆναι»

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

## ΣΕΒΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

Σεμνή και ἀνταξία τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἰδρύ-  
ματος ὑπῆρξεν ἡ χθεσινὴ ἐμφάνισις τοῦ «Λυ-  
κείου τῶν Ἑλληνίδων» ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ  
Ἰθώνας μεγάρῳ, ἔνθα ἐγκατεστάθη.

Εὐγενεῖς δεσποινίαι καὶ δεσποινίδες, γνω-  
σταὶ τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Τέχνης ἀριστο-  
κράτιδες ἀντιπροσωποὶ, ἀπὸ πολλοῦ ὑπὲρ τῆς  
ἀναπτύξεως καὶ διαδόσεως, μεταξὺ τῶν ὁμο-  
φύλων των, τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλολο-  
γίας καὶ Τέχνης μοχθοῦσα, συνητηθήσαν χθὲς  
ἐν ἰδίῳ κέντρῳ, ὑπὲρ θέλει ἀποβῆ ἑστία, ἐξ  
ἧς θέλουσι ἐκρῆσει τὰ φῶτα τῆς Ἑλληνο-  
πρεποῦς μορφώσεως τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλη-  
νίδων.

Αἱ κυρίαι Πικρῆν, Κκλογερῆ, Φωκᾶ, Μομ-  
φερράτου, Κρεστενίτου, Μελισσινοῦ, Λέκα,  
Ἡλιάδου, Βλαστοῦ, Σιμοπούλου, Ἀλεξανδρῆ,  
Κεφαλᾶ, Τρικνταφυλλίδου, Σκορδέλη, Ἐμπε-  
δοκλῆ, Βασιλειάδου, Σερδάρη, Γεωργαντῆ, αἱ  
δνίδες Βουγιούκα, Ναυπλιώτου καὶ ἄλλαι κυ-  
ρίαι καὶ δνίδες ἀποτελοῦσαι τὸ διοικοῦν προ-  
σωπικὸν τῶν δικφόρων τμημάτων τοῦ Λυκείου  
οὐχὶ ἄπαξ ἀπέδειξαν τὴν ἐθνοφελῆ δρασίαν των.

Ἐπίσης αἱ κυρίαι Μιχαηλίδου, Γεωργαντῆ,  
Φλωρᾶ, Ἀσπρογέρακα, Ὁρλώφ, Ἀλεξανδρί-  
δου, Δρακονταειδῆ, Βουκίδου, Παπαδημάκη  
καὶ αἱ δεσποινίδες Στεφάνου, Κουντουμᾶ,  
Κοκοράβα, Φρακντάτου, Ναυπλιώτου, Τσίλερ  
Ζηνοβίου, Καλαποθάκη περιεκόσμησαν τὴν  
αἴθουσαν τοῦ ἐντευκτηρίου δι' ἔργων ἀρχαίας  
τέχνης ἀποτελεσάντων ἐν σύνολον ἀρμονικὸν  
καὶ πρωτοφανῆς ἐλληνοπρεποῦς διακοσμῆσεως  
αἰθούσης.

Εἰς τοὺς προσκεκλημένους κατὰ τὰ χθεσινὰ  
ἐγκαίνια, οἵτινες ἀντεπροσώπευσαν τὴν ἑλ-  
ληνικὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος, προσε-  
φέρθησαν τσάι καὶ καφῆς ὑπ' αὐτῶν τῶν με-  
λῶν τοῦ Λυκείου.

## ΑΛΛΑ ΠΩΣ ΕΙΔΑΜΕΝ ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ

Χθὲς τὸ ἀπόγευμα ἐκλήθημεν οἱ δημοσιο-  
γράφοι καὶ οἱ λόγιοι εἰς μίαν συνάθρυσιν, ἀπὸ  
τὴν ὁποῖαν, φεῦ... εἴμεθα ἀποκλεισμένοι  
καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν θὰ εἶναι ἀμφίβολον ἂν θὰ  
ζανακλήθωμεν.

Ἐκλήθημεν εἰς τὸν Οἶκον τῶν Κυριῶν,  
διότι, ὡς θὰ γνωρίζετε ἴσως, τὸ κατὰ πάντα  
θουμάσιον Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἀπέκτησεν  
οἴκημα ἀντάξιον αὐτοῦ εἰς μίαν τῶν ἀριστο-  
κρατικωτέρων συνοικιῶν τῶν Ἀθηνῶν, καλ-  
λιμάρικρον καὶ μὲ αἰθούσας, ὧν παρομοίαι  
δὲν ἔχομεν πολλὰς νὰ ἐπιδείξωμεν.

Τὰ πάντα πρωτότυπα καὶ πρωτοφανῆ καὶ

καλλιτεχνικὰ ἐν τῷ Οἴκῳ τούτῳ καὶ ἡ ἐν  
αὐτῷ ἀτμόσφαιρα ποιητικὴ, μεστὴ χάριτος  
καὶ μύρων καὶ αὐτόχρημα ὑπέργειος, ἃς μοῦ  
χρησθῆ ἡ ἔκφρασις αὐτῆ.

Ὅπως δ' ὄλα τὰ εὐμορφα πράγματα σ' αὐ-  
τὸν τὸν κόσμον εἶναι ἀπλᾶ, οὕτω καὶ ὁ σκο-  
πὸς τοῦ Λυκείου τούτου εἶναι ἀπλοῦς.

Σκοπεῖ ἀπλῶς τὸν Σύνδεσμον τὸν μεταξὺ  
τῶν γυναικῶν τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστη-  
μῶν καὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἀνω-  
τέρως ἀναπτύξεως κυριῶν, πρὸς ἐξυπηρέτησιν  
τῆς προόδου τοῦ φύλου των.

Ἡ ἀρχαίκα ἕμως αὐτῆ ἀπλότης, ἡ τόσον  
λακωνικῶς ἐκπεφρασμένη, πόσον πλοῦτον ἰδεῶν  
καὶ ὁπόσας ἐλπίδας προόδου τοῦ γυναικείου  
φύλου δὲν περικλείει!

Αὐτὸ τὸ περιμάρζευμα τῶν γυναικῶν μας,  
αὐτὴ ἡ εἰς ἐκστάς, οὕτως εἰπεῖν, ἀπόσυρσις  
των, αὐτὴ ἡ τόσον πραγματικὴ τῶν ἀνύψωσις  
ἀπὸ τοῦ πεζοῦ ἐπιπέδου ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε  
ἔζων, εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ συντελέσῃ  
ἀσφαλῶς εἰς τὴν τοποθέτησιν τῆς Ἑλληνίδος  
εἰς τὴν περιωπὴν, εἰς ἣν δικαιούται, καὶ θὰ  
πυργώσῃ τὸ μέλλον τῆς φυλῆς μας.

Ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον μᾶς κατηγοροῦσιν οἱ  
ξένοι, ὅτι αἱ Ἑλληνίδες εἶναι πολὺ «ἄνδρες»,  
ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ὁμιλήσῃ μὲ αὐτὰς ἐπὶ  
ἡμίσειαν ὥραν, χωρὶς νὰ ἐπανεέλθῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ  
θέμα, καὶ τοῦ ὁποῖου μόνη ἀφορμὴ εἶναι ἡ  
δικρικὴ παρκαμνὴ των ἐντὸς τῆς ἐπιπολαιᾶς  
ἀτμοσφίρας τῶν Ἀθηναϊκῶν σαλονιῶν, δὲν  
θὰ ἔχῃ λόγον ὑπάρξεως πλέον.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν οἶκον, οὗ οἱ λευκοὶ μαρ-  
μάρινοι τοῖχοι καὶ τὰ ἀρχαίκα ἔπιπλα, τονώ-  
νουν τὴν ψυχὴν καὶ ἐξχαλίζουσιν τὸ φρόνημα,  
αἱ κόραι καὶ αἱ δεσποινίαι τῶν Ἀθηνῶν θὰ  
εὐτυχοῦν εὐρισκόμεναι μόναι των, ἐρχόμεναι  
εἰς ἐπικοινωνίαν ψυχικὴν μετὰ τῶν ὁμοφύλων  
των, ἀνταλλάσσουσαι γνώμας ἐπὶ παντὸς ἀφο-  
ρῶντος αὐτὰς καὶ τὸν γυναικείον ἐν Ἑλλάδι  
κόσμον, μακρὰν τοῦ εἴρωνος μειδιάματος τῶν  
δῆθεν ἀνεπτυγμένων ἀνδρῶν ἢ τοῦ βλακώδους  
γέλωτος τῶν ἀπορφανισμένων ἀπὸ πᾶσαν  
mentalité νεκνίσκων μας.

Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῆς ὑγιᾶς ταύτης ἀτμο-  
σφίρας, θὰ συζητηθῆ ἡ θέσις τῆς Ἑλληνίδος  
ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας, ἐκεῖ θὰ καταδειχθῆ ἡ  
ἀστοργία τοῦ Ἑλληνικοῦ νόμου πρὸς αὐτὴν  
καὶ τὸ βάνυσον καὶ ἀπρηχαιωμένον τῶν κοι-  
νωνικῶν μας προλήψεων καὶ θὰ τεθῶσιν αἱ  
βάσεις τῆς μεγάλης καὶ εἰρηνικῆς ἐπαναστά-  
σεως πρὸς ἀποκατάστασιν αὐτῆς εἰς τὴν ἐμ-  
πρέπουσάν της θέσιν.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ περιεδινούντο εἰς τὸ

νοῦν μου, ἐνῶ συνωμίλου μετὰ τῆς ἀληθῶς  
μεγάλης μεγαλωστί δημιουργοῦ τοῦ Λυκείου  
κ. Καλιρρύης Πικρῆν καὶ τῶν εὐγενῶν δεσποι-  
νῶν καὶ χαριτωμένων δεσποινίδων, αἵτινες  
ἐπλήρουν τὰς αἰθούσας τοῦ ὠραίου Οἴκου τῶν  
Κυριῶν.

«Καιροὶ»

Ν. ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

## ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ὅταν ἠκούσαμεν ὅτι αἱ κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν  
σκοπεῖν νὰ ἰδρῦσουν Λύκειον, ἐνομίσαμεν  
ὅτι πρόκειται περὶ σχολείου, (κινενοῦ Προτύ-  
που σὰν αὐτὸ ποῦ ὄνειροπολεῖ ὁ Ἐκπαιδευτι-  
κὸς Ὁμιλος, ἢ σὰν ἐκεῖνο ποῦ εἶχε κάμη εἰς  
τὸν Βόλον ὁ κ. Δελμούζος). Ἀλλὰ τὸ ὄνομα  
ἀπῆλθε. Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων εἶνε  
ἀπλῶς μία Λέσχῃ ἢ ἕνας Σύλλογος Κυριῶν,  
μὲ πολλοὺς καὶ δικφόρους σκοπούς. Δικριεῖται  
εἰς τμήματα (τμήμα καλλιτεχνικόν, τμήμα  
Μουσικῆς, τμήμα χοροῦ, τμήμα Μητέρων κτλ.)  
ἔχει κατὰστρώσῃ ἐν εὐρύτατον πρόγραμμα ἐρ-  
γασίας κοινωφελοῦς κ' ἐγκατεστάθη εἰς μεγα-  
λοπρεπῆς οἴκημα ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συν-  
τάγματος, γενικὸν πλέον συνεντευκτήριον τῶν  
ἐκλεκτοτέρων δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων τῆς  
πρωτεύουσας. Διότι ὁ Σύλλογος αὐτός, μολο-  
νότι νεώτατος, ἀριθμεῖ ἕως τῶρα ἄνω τῶν  
δικκοσίων μελῶν, (γένους θηλυκοῦ, ἐννοεῖται,  
ἀποκλειστικῶς). Ὅσον δὲ διὰ τὰ οικονομικά  
του, τὸ θεμέλιον κάθε ἰδρύματος, εἶνε ἀνθη-  
ρότατον. Ἄνω τῶν δεκαεῶς χιλιάδων δραχμῶν  
εἰσεπράχθησαν ἕως τῶρα ἀπὸ συνδρομᾶς καὶ  
δωρεᾶς, ἡ κυριώτερα τῶν ὁποῖων εἶνε ἡ ἐκ  
πέντε χιλιάδων δραχμῶν τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ  
ὁμογενοῦς κ. Βόλτου ὑπὲρ τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ  
Λυκείου. Τὸ Λύκειον ἔχει ἤδη περιουσίαν.  
Ἄρα ὑπάρχει.

Προχθές, προσκληθέντες μερικοὶ δημοσιο-  
γράφοι καὶ λόγιοι, ἔλαβον τὴν εὐχαιρῆσθαι  
νὰ τὸ ἐπισκεφθῶν κατ' οἶκον, ὅληκθῃ κατὰ  
μέγαρον. Κ' ἔμειναν καταγοητευμένοι τόσον  
ἀπὸ τὴν φιλόφροναν δεξίωσιν τῶν εὐγενῶν κυ-  
ριῶν, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν κομψότητα τοῦ γυναι-  
κείου αὐτοῦ καταστήματος, τὸ ὁποῖον πραγ-  
ματικῶς στολίζει τὰς Ἀθήνας. Δὲν ἀρκεῖ,  
βλέπετε, μία ὠραία ἰδέα· χρειάζεται καὶ ἡ  
αἰσθητοποιήσις της. Ἡ δὲ αἰσθητοποιήσις τῆς  
ὠραίας ἰδέας τῶν Ἀθηναίων κυριῶν κατακτᾶ  
ἀμέσως τὸν εἰσερχόμενον εἰς τὸ Λύκειον των.  
Εἶνε κατὰ ἀνετον, συμπαθητικόν, φωτεινότα-  
τον, τερπνόν. Τὰ ἔπιπλα εἶνε ἑλληνικοῦ ρυθ-  
μοῦ. Τραπέζια, γραφεῖα, καθίσματα, καναπέ-  
δες, μπερντέδες, ὄλα ἔχουν γραμμὰς, παρα-

στάσεις καὶ σχέδια ἀρχαῖα. Ὑπάρχει μία  
δικρικὴ ἐκθεσις γυναικείων καλλιτεχνημάτων  
(ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς κτλ.) σχεδιάζεται δὲ  
μία αἴθουσα βυζαντινῆς ἐποχῆς καὶ μία ἄλλη  
σημερινῆς.

Ἰδιαιτέρως ἐθουμάσθη τὸ ἄσορτιμὸν τῶν  
ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἐπιπλων τοῦ Λυκείου καὶ  
ὅταν ἠρωτήσαμεν τὴν κυρίαν Πικρῆν ἂν τὰ  
ἐσχεδιάσεν ὁ κ. Θωμάπουλος, ἡ εὐγενῆς πρόε-  
δρος καὶ ἰδρύτρια παρ' ὀλίγον ἐθύμωσε.

—Ποῖος Θωμάπουλος; μοῦ εἶπε· τί ἀνακα-  
τεύετε ἄνδρες ἐδῶ; ὄλ' αὐτὰ ποῦ βλέπετε  
γύρω σας τὰ συνέλαβον, τὰ ἐσχεδιάσαν καὶ  
πολλὰ μάλιστα τὰ ἐξετέλεσαν κυρίαι.

Πραγματικῶς· ἡ φιλοδοξία τῶν κυριῶν τοῦ  
Λυκείου εἶνε ὅτι τὰ κάμνουν ὄλα μόναι των,  
χωρὶς νὰ ζητήσουν τὴν παραμικρὰν βοήθειαν  
ἐκ μέρους ἀνδρός. Ἄν ἕνας μαρκαχὸς προσφέρῃ  
τὴν ἐργασίαν του ἢ ἕνας ὁμογενῆς τὰ χρή-  
ματά του, ἀρσενικοὶ καὶ οἱ δύο, αὐτὸ εἶνε  
ἄλλο, αὐτὸ εἶνε ὄλη. Τὸ πνεῦμα ἕμως εἶνε  
ὄλον τῶν κυριῶν καὶ εἰς τοῦτο αἱ κυρίαι δὲν  
ἔχουν ἀνάγκην ἀνδρικῆς βοηθείας. Σκέπτον-  
ται, ἐργάζονται καὶ προσοδεύουν μόναι των. Καὶ  
ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπλῆν ἀκόμη  
συντροφίαν τῶν κυριῶν δὲν τὴν ἀνέχονται  
πλέον. Οὔτε καὶ εἰς τὸ συνεντευκτήριον καὶ  
εἰς τὸ τσάι τοῦ Λυκείου δὲν εἶνε δεκτοὶ ἄν-  
δρες, ἡ δὲ προχθεσινὴ δεξίωσις τῶν λογιῶν  
καὶ τῶν δημοσιογράφων ἦτο βεβήλωσις ἐξαι-  
ρητικῆ. Αἱ κυρίαι ἐννοοῦν νὰ ἔχουν τὴν Λέ-  
σχην των ὅπως οἱ ἄνδρες ἔχουν τὰς ἰδικὰς των,  
καὶ ἀκόμη ἀποκλειστικότεραν. Νὰ κάμνουν δὲ  
κοινωφελῆ ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα κανεὶς ἀρσενι-  
κὸς νὰ μὴν ἠμπορῆ νὰ καυχήθῃ ὅτι συνετέλε-  
σεν. Οὕτω θὰ δείξουν τὴν ἐντελῆ των πλέον  
χειραφείαν, ἀνεξαρτησίαν, ἐπάρκειαν ἴσως δὲ  
καὶ τὴν ὑπεροχὴν.

Διατί ὄχι; Ἐν μόνον πρᾶγμα δὲν θὰ ἦσαν  
ικανὰ νὰ κάμουν μόναι των αἱ γυναικῆς μας;  
ναυζήσουν τὸν πληθυσμὸν τοῦ Βασιλείου. Ὅλα  
τὰ ἄλλα εἶνε ἐντελῶς εἰς τὸ χέρι των.

Πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἠμποροῦσαν  
ἐπίσης καὶ οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι εἰς τόσας περι-  
στάσεις, ζητοῦν τὴν συνδρομὴν τῆς λεπτῆς  
γυναικείας χειρὸς καὶ τῆς γυναικείας καλλι-  
σθησίας.

Δὲν ἔχομεν τῶρα παρὰ νὰ συγχαρῶμεν τὰς  
κυρίαις τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν κυ-  
ρίαν Πικρῆν, διὰ τὸ νέον των ἴδρυμα καὶ νὰ  
εὐχηθῶμεν εἰς αὐτὸ πᾶσαν εὐδοκίμησιν, μὲ  
τὴν πεποίθησιν ὅτι πολὺ θὰ συντελέσῃ τὸ  
Λύκειον, μὲ τὸ εὐρὸ καὶ περιεκτικώτατον πρό-  
γραμμα του, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν βελ



τίωσιν τῆς Ἑλληνίδος. Πράγμα τὸ ὅποιον κανεὶς δὲν ἀμφισβᾶλλει, ὅτι θὰ εἶναι πρὸς τὸ καλὸν ὄχι μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ τοῦ τόπου ἐν γένει.

«Νέον Ἄστυ» ΓΡΗ. Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

## ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἐλλὰς εἰς ὅλα. Εἰς τὴν σκέψιν, εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὴν κίνησιν, εἰς τὸ περιβάλλον. Ἴδου ὅλος ὁ σκοπὸς τοῦ «Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων» τὸ ὅποιον τὴν Πέμπτην τὸ ἀπογευμα, ἤνοιξε τὰς πύλας τοῦ παρὰ τὸ «Σπλέντιτ» ἐντευκτηρίου του. Ἡ μεγάλη καὶ εὐγενὴς αὐτὴ ἰδέα συνελήφθη εἰς τὸν νοῦν δέκα γυναικῶν, πρωτοστατούσης τῆς σημαιοφόρου καὶ ὑψηλῆς κινήσεως τῶν Ἑλληνίδων, κ. Παρρέν.

Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εὐρέθησαν μέσα εἰς τὸ περιβάλλον τοῦ ἐντευκτηρίου τῶν Ἑλληνίδων, ἀντελήφθησαν ἀμέσως ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς ἐργασίας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινόν. Πρόκειται περὶ ἐργασίας συστηματικῆς, βαθυστοχάστου, ρυθμισμένης ἀπὸ ἓνα εὐγενέστατον καὶ λεπτότατον ἰδανικόν, ὅπως εἶνε τὸ ἰδανικόν τῆς Ἑλληνοποιήσεως τῶν Ἑλληνίδων καὶ τῆς δι' αὐτῶν Ἑλληνοποιήσεως τῶν κυτάρων ὀλοκλήρου τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

Κατόπιν εὐγενούς προσκλήσεως τῆς κ. Παρρέν, εὐρέθημεν αἰφνιδίως εἰς τὴν... Ἑλλάδα. Τίποτε ὀλιγώτερον δὲν εἶνε κί τρεῖς αἰθουσαι τοῦ ἐντευκτηρίου τῶν Ἑλληνίδων. Μία αἰθουσα Βιβλιοθήκης, με γραφεῖον Ἑλληνικοῦ ῥυθμοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμπροσθία πλευρὰ εἶνε διακοσμημένη με συμβολικὰς παραστάσεις τῆς Ἀθηνᾶς, παρμένεα ἀπὸ ἀρχαῖα ἀγγεῖα, ἔδρας, ἀνάκλιτρον καὶ βιβλιοθήκην ἐπίσης Ἑλληνικοῦ ῥυθμοῦ με θαυμασίαις ἀρχαῖαις παραστάσεσι καὶ παραπετάσματ' ἀκόμη Ἑλληνικοῦ ῥυθμοῦ. Ὅλος δὲ αὐτὸς ὁ θαυμασιὸς ἀρχαῖος καὶ νέος κόσμος εἶνε ἔργον τῶν Ἑλληνίδων.

Τὰ ὄνειρευτὰ αὐτὰ ἐπιπλά, τὰ εἰργάσθησαν με θαυμαστὴν τέχνην κί καλλιτέχνιδες κυρίαι καὶ δεσποινίδες Ὁρλώφ, Γεωργαντῆ, Βουκίδου, Ἀλεξανδρίδου, Δρακοντακίδου, Ἀσπρογέρονα, Πηπαδημάκη, Στεφάνου, Κοκοράβα, Νκυπλιώτου, Τσίλλερ, Καλαποθάκη κ. ἄ.

Ἐπεὶ τῆς βιβλιοθήκης προσέφερε δωρεάν ὁ ἐκ Ζαγορέας ὁμογενὴς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Ἡρ. Βόλτς.

Ἐτέρ' αἰθουσα καλλιτεχνικῆς ἀγορᾶς. Δύο τοῖχοι τῆς καλύπτονται ἀπὸ καλλιτεχνικῶν πίνακας τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς καὶ τῆς Ἑλλη-

νικῆς φύσεως καθὼς καὶ ἓνα μικρὸν ἀγάλμα παριστῶν κοριτσάκι παίζον «Διαβολόν». Εἶναι ἔργον τῆς κ. Γεωργαντῆ. Οἱ πίνακες ἔχουσι φιλοτεγνηθῆ ἀποκλειστικῶς ὑπὸ κυριῶν καὶ δεσποινίδων, μετὰ τῶν ὁποίων τῆς κ. Φλωρᾶ, τῶν δεσποινίδων Ζηνοβίου, Στεφάνου, Βουκίδου κλπ.

Τρίτη αἰθουσα ἡ τοῦ ἐντευκτηρίου τοῦ Λυκείου. Ἡ ἐπίπλωσις τῆς ἀπέριττος καὶ φωτεινὴ τὴν καθιστᾷ ὑπόδειγμα αἰθούσης. Τὰ καθίσματα διὰ τὰς συγκεντρώσεις τῶν κυριῶν τοῦ Λυκείου Ἑλληνικοῦ ῥυθμοῦ. Τὰ παραπετάσματ' αὐτῆς ἐπίσης. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς αἰθούσης σκίμποδα με ἀρχαῖαις παραστάσεσι ὑποβαστάζου ἀγγεῖα ἀρχαῖαις τέχνης. Αὐτὸ εἶνε τὸ περιβάλλον τοῦ Λυκείου. Ἑλληνικόν, ἀρχαιοπρεπές, ὡραῖον.

Τὸ περιβάλλον ὅμως ἐκμηδενίζεται πρὸ τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία συντελεῖται ἐντὸς του. Τέσσαρα τμήματα λειτουργοῦν διὰ νὰ δημιουργήσουν τὴν Ἑλληνίδα. Τὸ φιλολογικόν καὶ ἐπιστημονικόν, τὸ παιδαγωγικόν, τὸ καλλιτεχνικόν, τὸ τμήμα τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν.

Σὰς παρουσιάζομεν τὸ τελευταῖον, τὸ ὅποιον πέρυσιν εἶχε τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἐπιτυχίαν. Τὸ διευθύνει ἡ κ. Κρεστενίτου, μία ἀγνή τὴν μορφήν καὶ τὴν ψυχὴν Ἑλληνίς, καὶ τὸ ἀπαρτίζει μίαν ἀνθοδέσμη ἀπὸ τὰς ἀβροτέρας καὶ τὰς πλέον θελκτικὰς Ἀθηναῖαις παρθένους.

Ἐνδεδυμένοι με πολύπτυχα ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ ἐνδύματα καὶ με κόμμωσιν ἀπὸ ἐκείνας ποῦ συναντᾷ κανεὶς μόνον εἰς τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα, χορεύουσι ἐλαφρά, σχεδὸν ἰπτάμεναι, μέσα εἰς τὸ φῶς τῆς Ἑλληνικῆς αἰθούσης τοῦ Λυκείου. Εἶναι μία λεπτὴ ὄπτασις τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ζῶν-τνευμένους μέσα εἰς τοὺς νέους κορμούς τῶν Ἑλληνίδων παρθένων, περὶ ἔμπροσ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν βεβήλων.

Ἡ δεσποινὶς Κιζαζιζι μία ἀπὸ τὰς Καρυατιδᾶς τοῦ Ἐρεχθείου, σύρει τὸν χορὸν καὶ ὄλα κί χορεύτριαι λευκαὶ καὶ ἐλαφρά, ὅπως ψυχὰ ὑπὸ τοὺς σιγανούς ἤχους τοῦ τραγουδιοῦ τῆς, ποῦ ὁμοιάζουν με ἀργὸν πτερύγισμα, γράφουσι κύκλον εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ χορεύουσι ἀργὰ τῶρα, γοργώτερα ἔπειτα, ἕως ὅτου βελμικῶς ὁ χορὸς τελειώνει.

Ὁ ὡραῖος ἀρχαῖος κόσμος παρήλασεν.

Ὅσοι εἶδον τὸ θέαμά του εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἀγαπήσουν τὸ ἔργον τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, τὸ ὅποιον θὰ δημιουργήσῃ Ἑλληνικὴν ψυχὴν, Ἑλληνικὴν μορφήν. Δηλαδὴ θὰ κάμουν τὴν Ἑλλάδα, ἀληθινὴν Ἑλλάδα.

«Πατρίς»



Ὁ Ἴσολικός στρατὸς εἰς ὄσιν τῆς Τριπόλεως.

## ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων — ἀπόρσιτον ἕως τῶρα εἰς γυνὴν ἀνδρικὰ πέλαμα καὶ ἀποτελοῦν τὸ ἀντίθετον τοῦ Ἀγίου Ὄρους εἰς τὸ ὅποιον, ὡς γνωστόν, δὲν γίνονται δεκταὶ γυναῖκες — χθὲς προσέφερε τὸ τσάι εἰς δημοσιογράφους καὶ καλλιτέχναις.

Οἱ πρόσκλημένοι εὐρέθησαν πρὸ ἀληθινῆς ἀποκλύψεως. Μία εὐρυτάτη αἰθουσα τῆς ὁδοῦ Ὁθωνος καὶ μερικὰ γραφεῖα, ὡραῖα καὶ κη-τάφωτα, γεμάτα ἀπὸ κυρίας καὶ δεσποινίδας τοῦ Λυκείου, ἐπαρουσίασαν ὡραῖον θέαμα ἐπιπλώσεως καὶ διακοσμήσεως καλλιτεχνικῆς, ἀπλῆς, ἀλλὰ καὶ ταυτοχρόνως χαρακτηριστικῆς Ἑλληνικῆς.

Ὅλα τὰ ἐπιπλά τῆς γυναικείας λέσχης ἔγειναν εἰς τὰς Ἀθῆνας, κατὰ ῥυθμὸν Ἑλληνικόν, ἐνθυμίζοντα ζωηρότατα τὰ ἀνάγλυφα τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ τὰς ἔδρας τῶν ἀρχαίων θεάτρων. Εἰς τὴν ράχιν καθίσματα καὶ καναπέδες φέρουν γραφὰς, κατ' ἀπομίμησιν τῶν

ἀρχαίων ἀγγείων. Αἱ βιβλιοθήκαι ἔγειναν κατὰ ῥυθμὸν Δωρικόν, τὰ δὲ παραπετάσματ' ἀπὸ ἀπλοῦν Ἀμερικανικὸν πανί, ἔχουν ζωγραφηθῆ με σχέδια ἐντελῶς Ἑλληνικά. Μία διαρκὴς ζωγραφικὴ ἔκθεσις συμπληρώνει τὸν διάκοσμον.

Ἐὰν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ θέαματ' ἔγειναν εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν ἑξ μηνῶν, δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ συγχαρῆ εὐλι-κρινέστατα τὰς κυρίας, ποῦ εἶχαν τὴν πρωτο-βουλίαν καὶ νὰ θαυμάσῃ ἀνεπιφυλάκτως τὴν θέλησιν καὶ τὴν δραστηριότητά ποῦ ἐδαπκ-νύθησαν τόσον ἀποτελεσματικῶς.

Δὲν χρειάζεται δὲ νὰ εἶνε κανεὶς μάντις διὰ νὰ προφητεύσῃ ὅτι τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων θὰ γείνη ἀληθινὸν πνευματικόν καὶ καλλιτεχνικόν κέντρον τοῦ γυναικείου μας κόσμου, θὰ ἐπιδράσῃ δὲ εἰς εὐρυτάτην ἀκτίνα γύρω του, ἀρχίζον πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὴν γενέσειν ῥυθμοῦ ἐπιπλων, ὄχι μόνον καθαρῶς Ἑλληνικοῦ ἀλλὰ καὶ ἐκτάκτως ὡραίου, ἐν τῇ ἀπλό-τητί του.

Ἀπὸ τὴν Ἐφημερίδα «Ἐστία»

## ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

### Η πρόοδος τοῦ Φεμινισμού

Δέν δύναται τις νά μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀληθῆ σταθμῶν προόδου ἐσημείωσεν ἐν τῇ ἐξελίξει τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς ἡ χθесινὴ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκδηλοῦται ἡ πρωτοβουλία τῆς Ἑλληνίδος ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ, τῇ καλλιτεχνικῇ καὶ ἐθνικῇ δράσει.

Εὐγενεῖς δέσποιναι καὶ δεσποινίδες γνωστόταται ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ τοῦ πνεύματος τῆς Τέχνης, ἀόκως ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου ἐργαζόμεναι ἕνα πόθον διάθερμον ἔχουσαι νά μορφωθῇ ἡ Ἑλληνὶς ἑλληνοπρεπῶς, νά εἰσχωθῶσι τὰ ἀγνά ἑλληνικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, νά ἀναπτυχθῇ καὶ διαδοθῇ τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα μετὰ τῶν ὁμοφύλων τῶν, νά ἀναγεννηθῇ ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ τέχνη καὶ νά εἰσχωθῇ αὕτη ἀπὸ τῆς καλύβης τοῦ πτωχοῦ μέχρι τοῦ μεγάρου τοῦ πλουσίου.

Ἀπὸ τοιαύτης ἀρχῆς ὁρμώμεναι αἱ εὐγενεῖς δέσποιναι πρὸ οὐδενὸς προσκόμματος ὑπεχώρησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ κοινωνικῶν προλήψεων καὶ ἀκατασχέτου ὁρμῆς ἐξευρωπαϊσμοῦ διαφυλάττει ἡ ἀγνήν Ἑλληνικὴν ψυχὴν, ἔδωκαν σάραξ εἰς τὸν μύχιον καὶ εὐγενῆ αὐτῶν πόθον, συμπερίζουσαι τὸ πολυσχιδὲς Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, τὸ ὁποῖον ἐργαζόμενον ἤδη ἀπὸ τινῶν, ἔκαμε χθὲς τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισίν του.

### Ἐντευκτήριον καὶ βιβλιοθήκη

Τὸ ἐθνοπρεπὲς τοῦτο ἴδρυμα ἐγκαιροτάτην ἐν τῷ παρὰ τὸ «Σπλέντιτ» μεγάρῳ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὁθωνος, ἐδέχθη χθὲς ἐν ἀρχαιοπρεπῶς διακεκοσμημένῃ αἰθούσῃ τὴν ἀριστοκρατικὴν τοῦ πνεύματος.

Ἡ αἰθούσα αὕτη χρησιμεύουσα ὡς ἐντευκτήριον τῶν μελῶν τοῦ Λυκείου, περικοσμεῖται ὑπὸ καλλιτεχνημάτων φιλοτεχνηθέντων ὑπὸ κυριῶν μελῶν τοῦ Λυκείου.

Πρακπετάσματα ἀρχαίας τέχνης, ἔργα τῶν δεσποινίδων Στεφάνου καὶ Κοκοράβα, ἀνάκλιτρα καὶ καθέδρα τῶν κυριῶν Ἀσπρογέρρα, Παναθηναϊκὴ, Ὀρλώφ, Χαρακντᾶ, Ἀλεξάνδρου, Βουκίδου, Δρακονταεῖδη, Γεωργαντῆ, Ζηνοβίου, Τσίλερ, φέρουσαι ἐξωγραφισμένους ἀρχαίους παραστάσεις, καναπές τῆς δεσποινίδος Δάφνης Κκαλοποθάκη, γραφεῖον, τῆς δος Νκυπλιώτου, χρυσοφύλαξ με δέρμα (cuir roussé) καὶ δύο στρογγύλοι μικροὶ πίνακες με μέταλλον ἀνάγλυφον τῆς δεσποινίδος Νκυπλιώτου, προτομὴ παιδὸς παίζοντος

Diabolo λεπτοτάτης τέχνης, καὶ ἕτερον ἀγαλμα ἀνακδυμένου ἐκ τοῦ λουτροῦ τῆς καλλιτέχνης γλυπτρίας κ. Γεωργαντῆ, τρεῖς προσωπογραφίαι καὶ δύο τοπίαι τῆς κ. Φλωρᾶ, ἕτερα τοπεῖα καὶ ἄνθη τῶν δεσποινίδων Στεφάνου καὶ Ζηνοβίου καὶ πλεῖστα ἄλλα καλλιτεχνήματα ἐγοήτευον τὸν ὑπὸ τοιοῦτον ἀρχαιοπρεπὲς καὶ καλλιτεχνικὸν περιβάλλον ἐπισκέπτῃν.

Ἀκαταπόνητος ἡ κυρία Παρρέν, ἡ καὶ πρόεδρος τοῦ Λυκείου, ἔσπευδεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπιδαψιλεύουσα μυρία φιλοφροσύνας, συνοδουμένης ὑπὸ λεπτοῦ πνεύματος ἐκφράσεων καὶ προσφέρουσα τὰ ὑπὸ κυριῶν καὶ δεσποινίδων κομιζόμενα τσάι καὶ καφφέ.

Καλλιτεχνικὴ βιβλιοθήκη, τμήμα δωρεᾶς τοῦ ἐκ Ζαγοράς ὁμογενοῦς ἐν Αἰγύπτῳ κ. Ἡρ. Βόλτου, τοῦ ὁποῖου τὴν προτομὴν ἐφιλοτέχνησεν ἡ κυρία Γεωργαντῆ, ἐκόσμηε τὴν αἰθούσαν τοῦ ἐντευκτηρίου.

### Τὰ τμήματα τοῦ Λυκείου

Τοιοῦτον τὸ Λύκειον, δικιεῖται εἰς τέσσαρα τμήματα :

Τὸ φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ γίνωνται ἐπιστημονικὴ διαλέξεις καὶ ἀκροαματικὰ μαθήματα, μελέται τῆς νεωτέρης φιλολογίας καὶ ποιήσεως ἑλληνικῆς καὶ ξένης καὶ πᾶν ἐν γένει τεινον εἰς τὴν πρόοδον καὶ ἐξασφάλισιν ἀξιοπρεποῦς δράσεως τῶν γυναικῶν τῆς ἀνωτέρας μορφώσεως. Ἐν τῷ τμήματι τούτῳ περιλαμβάνεται καὶ ἡ βιβλιοθήκη, διεπομένη ὑπὸ εἰδικοῦ κανονισμοῦ καὶ τῆς ὁποίας ἔφοροι τῆς μὲν ἑλληνικῆς φιλολογίας εἶνε ἡ κ. Ἀλεξάνδρη, τῆς δὲ ξένης ἡ κ. Καντᾶ καὶ ἡ δεσποινὶς Σιμοπούλου, με γραμματεῖς τὰς δεσποινίδας Τρικνταφυλλίδου καὶ Κεφαλᾶ.

Τὸ παιδαγωγικὸν, με ἔφορον τὴν κ. Βλαστοῦ ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ μορφοῦνται μητέρες τῶν λαϊκῶν τάξεων διὰ πρακτικῶν μαθημάτων καὶ ἰδίᾳ ὑγιεινῆς τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἀνωτέρας, θὰ ἰδρῶνται παιδικὰ ἐκθέσεις καὶ θ' ἀπονέμονται βραβεῖα πρὸς μητέρας τροφούς ὑγιᾶν καὶ εὐρώστων παιδιῶν.

Τέλος τὸ καλλιτεχνικὸν, ὑπὸ ἔφορον τὴν δεσποινίδα Βουγιούκα, καθὼς καὶ τὸ τῆς ἐφορείας μουσικῆς ὠδικῆς καὶ ὀργανικῆς, ὑπὸ ἐφόρους τὰς κ. Φωκᾶ καὶ Καλογερεῖ, τῶν ἐθνικῶν χορῶν ὑπὸ ἔφορον τὴν κ. Κρεστενίτου καὶ γραμματέα τὴν κ. Μελισσηνοῦ, ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς, διακοσμητικῆς καὶ κομφοτεχνίας ὑπὸ ἔφορον τὴν κ. Γεωργαντῆ καὶ γραμματέα τὴν δεσποινίδα Νκυπλιώτου.

## ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

**Ἐργασία—Δύναμις!** Αὐταὶ αἱ δύο λέξεις εἶναι χαραχμέναι εἰς τὴν σφραγίδα τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων καὶ ἡ χθесινὴ δέξιωσις, τὴν ὁποῖαν αἱ εὐγενεῖς Ἀθίδες δέσποιναι, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀνατολῇ ἰδρύματος ἔκαμαν εἰς ἐκλεκτὴν ὁμάδα δημοσιογράφων καὶ καλλιτεχνῶν, ἀπέδειξε τρανώτατα πόσον ἡ ἐργατικότης τῆς γυναικὸς ἀποτελεῖ ὄντως δύναμιν μεγάλην, μὴ ἐπιτρέπουσαν πλέον νά παραβλέπεται ἢ νά υποβιβάζεται αὕτη εἰς μῶρον κατωτέρων τῆς ἀνδρικῆς πρωτοβουλίας καὶ δράσεως. Ἡ δεξιωσις ἔγινε εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς κατάστημα τοῦ Συλλόγου, ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος. Τὰ ἡλεκτρικὰ πολύφωτα ἐνηγκαλίζοντο μετὰ ἀνταυγείας τῆς ἀνθοστολιστοῦ αἰθούσης, ἔπου ἦσαν ἐκτεθειμένα ἔργα γλυπτικῆς, ζωγραφικῆς, διακοσμητικῆς, ὠραῖα κομφοτεχνήματα πυρογλυπτικῆς, δερμάτινα ἀντικείμενα πλούτου καὶ γλιδῆς, ἔλα ἔργα γυναικείων χειρῶν, τῶν χειρῶν αὐτῶν ποῦ εἶνε τόσον ἀβραξί, ὥστε νά ἀπατάται κανεὶς ἀκόμη μὴ δυνάμενος νά πιστεύσῃ ὅτι ἀντὶ μητρικῶν θωπειῶν, τὰ χειράκια αὐτὰ ἠμποροῦν νά ἀραδιάζουσι τέτοια θύματα, πρὸ τῶν ὁποῖων ἡμεῖς οἱ ἄνδρες νά ἐκπληττώμεθα.

Ὁλόκληρος ἀρχαῖκὴ ἐπίπλωσις ἐπιδεικνύεται ἐκεῖ μέσα, καθίσματα, τραπεζάκια, ἐταζέρες, ἔλα κατὰ τὰ ἀρχαῖα ὑποδείγματα τοῦ ἐνταῦθα μουσείου, με χρωματιστὰς ἀρχαίους ἀπεικονίσεις, ἐδῶ ἡ γέννησις τῆς Ἀθηνᾶς, ἐκεῖ μαινάδες, εἰς αὐτὸν τὸν καναπέ μία ὀλόκληρος σελὶς τῆς μυθολογίας μας, εἰς ἐκεῖνο τὸ καθίσμα ἕνας σωτὸς πίναξ βγαλμένος μέσα ἀπὸ τὴν κλασικὴν παράδοσιν, ἔλα αὐτὰ δέ, ὁποῖος τολμᾷ πλέον ἢ μὴ τὸ πιστεύῃ—ἔργα τῶν γυναικείων δακτύλων, ἀλλὰ καὶ τοῦ γούστου τῶν Ἑλληνίδων μας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἡ χώρα μας ἀναμένει μίαν ὄθησιν πρὸς ἐθνικὰς ἐντελῶς ἀντιλήψεις καθὲ ἐκδηλώσεως εἰς τὴν ζωὴν μας, ἐπιπλα, χορούς, γράμματα, στολίδια, ἔπως καὶ ἂν λέγεται ὁ κάθε παλμὸς ποῦ κάνει ἕνα λαὸν νά διαφέρῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων μόλις ὀλίγων μηνῶν βίον ἀριθμεῖ. Καὶ ὅμως τί καταπληκτικὴ ἐργασία ἔχει ἤδη συντελεσθῆ ἐκεῖ μέσα. Ἀργότερα—πολύ γρήγορα δηλαδὴ—θὰ προσκληθῶμεν καὶ πάλιν νά θυμασῶμεν ἄλλας αἰθούσας, με ἐπιπλα βυζαντινά, με διακόσμους, τοὺς τόσον ποιητικὸς διακόσμους τῶν ἑλληνικῶν χωριῶν, καὶ ἄλλα ἀκόμη, ὑπὸ με-

Ἐπίσης ἔφοροι εἶνε αἱ κυρίαι Βλαστοῦ τοῦ τμήματος τῶν μητέρων, με γραμματέα τὴν κ. Λέκα, Τρικνταφυλλίδου τοῦ παιδαγωγικοῦ με γραμματέα τὴν δεσποινίδα Σκορδέλη, Σ. Ἐμπεδοκλῆ τοῦ οικονομικοῦ, Βασιλειάδου ἱετροῦ τοῦ ἐπιστημονικοῦ τμήματος με γραμματέα τὴν κ. Σερδάρη καὶ Ἡλιάδου γραμματέα φιλολογικοῦ.

### Μικραὶ συνεντεύξεις

Αἱ κυρίαι τοῦ Λυκείου εἶχον τὴν εὐγενῆ προθυμίαν νά μᾶς εἴπουν περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς δράσεως τοῦ Λυκείου τὰ ἐξῆς :

Ἡ κ. Φωκᾶ : «Τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μουσικοῦ αἰσθήματος διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς μουσικῆς εἰς τὰ παιδιὰ τῶν λαϊκῶν τάξεων, διὰ τῆς ἐνθαρρύνσεως πάσης πρωτοτύπου ἑλληνικῆς ἐργασίας, διὰ τῆς συστάσεως δραματικῆς σχολῆς, διὰ τῆς μελοποιήσεως δημοτικῶν ἀσμάτων καὶ διὰ τῆς διοργανώσεως λαϊκῶν συνουσιῶν.»

Ἡ κ. Κρεστενίτου : «Διὰ τῆς συστηματοποιήσεως τῶν ἐθνικῶν χορῶν καὶ τῆς ἀναδιοργανώσεως ἐθνικῶν ἐορτῶν τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων, ἐλπίζομεν νά εἰσαγάγωμεν εἰς τὰς αἰθούσας τοὺς ἑλληνικοὺς χορούς, οἱ ὅποιοι εἶνε αὐτοὶ οἱ χοροὶ τῶν ἀρχαίων προγόνων μας.»

Ἡ κ. Γεωργαντῆ : «Θὰ προσπαθήσωμεν ν' ἀναπτύξωμεν τὸ καλλιτεχνικὸν αἶσθημα ἐν τῇ ψυχῇ τῆς Ἑλληνίδος καὶ θὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης εἰς πᾶν ἔργον καλλιτεχνικόν, κομφοτεχνικόν καὶ βιομηχανικόν. Θὰ ἐπιδιώξωμεν εἰς τὴν μελέτην ἐθνικῶν τύπων, παραστάσεων ἀρχαίων, ἀγαλμάτων καὶ μνημείων. Τὸ χῶμα τὸ ὁποῖον σήμερον χρησιμοποιοῦμεν διὰ κινάτια καὶ κεραιδία θὰ τὸ χρησιμοποιοῦμεν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀρχαίας κεραμικῆς. Καὶ ὅταν ἀναπτυχθῇ διὰ τῆς ζυμώσεως τὸ καλλιτεχνικὸν αἶσθημα, τότε θὰ εἶνε δυνατὴ καὶ ἡ διοργάνωσις γυναικείων καλλιτεχνικῶν ἐκθέσεων καὶ διακοῦς τοιαύτης.»

Ἡ κ. Βλαστοῦ : «Θὰ διοργανώσωμεν παιδικὰς ἐκθέσεις καὶ ἐορτὰς ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ παιδιὰ καὶ ὅχι ὡς συνήθως διοργανοῦνται δῆθεν διὰ τὰ παιδιὰ καὶ διασκεδάζουσι οἱ μεγάλοι.»

«Ἐφημερίς τοῦ Κορυμνῆ»

λέτην σήμερον. Μόνον εκείνος ποῦ εἶδε χθές πόσον λεπτή, πόσον εὐθηνή καὶ πόσον ἐλληνική εἶνε ἡ ἐργασία τῶν παρασκευασμάτων, τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὸ κατάστημα τοῦ Λυκείου, — λευκὸ χωριάτικο πανί με χρωματιστὰ συμπλέγματα ἀρχαίων ἀνθεμίων — ἤμπορεῖ νὰ προφητεύσῃ ὅτι ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα χρόνια σωστή ἐπανόστασις εἰς τὸ γοῦστό μας θὰ ἐπέλθῃ. Ἴσως ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἔκαμεν ὁ Ράσκιν καὶ οἱ μαθηταὶ του διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ἔπου ἀπὸ τὰ κουτάλια τοῦ γλυκοῦ ἕως τὸ στέμμα τῶν Βασιλέων τῆς ἡ Μεγάλης Βρετανίας ἔχει ἰδικήν τῆς ἀντίληψιν τοῦ ὠραίου, ἴσως αὐτό, τὸ εὐχόμεθα νὰ γίνῃ εἰς τὸν τύπον μας, ἀπὸ τὰς κυρίας τοῦ Λυκείου.

Ἡ γθεσινὴ δεξίωσις κατὰ τὴν ὁποίαν προσεφέρθη πλουσιώτατον τσάι, ἀλλὰ καὶ καφῆς καὶ γλυκὸ ρομαζίκιο, ἔδωκεν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς προσκεκλημένους δημοσιογράφους καὶ καλλιτέχνας νὰ συγχαροῦν εὐλικρινῶς τὴν πρόεδρον τοῦ Λυκείου κυρίαν Καλλιρόην Περρὲν διὰ τὸ συντελεσθὲν θαῦμα καθὼς καὶ τὰς ὑποχρεωτικώτατα περιποιηθείσας τοὺς ξενοζομένους τῶν, με ἀττικὴν ὄλως ἀβρότητα, κυρίας Νίναν Κρεστένιτου, Ἀλεξάνδρου, Εἰρήνην Κελογεργῆ, Βλαστοῦ, Μαρίαν Μομφεροάτου, Νίναν Φωκᾶ, Οὐρανίαν Βουγιούκα, Βέρθαν Λέκκα, Ἐλένην Γεωργαντῆ, Ἐμπεδοκλέους, Σερδάρη, Τριανταφυλλίδου, Ἀλεξάνδρον Μιχαηλίδου, Κουντουμά, Εἰρήνην Δημητροκοπούλου, Μελισσινού, Ἡλιάδου, Σπηλιωτοπούλου, Κεφελᾶ, Εἰρήνην Νικολαΐδου κλπ.

Ὡς τελευταῖον θαυμασμόν μας ἀς προσθέσωμεν καὶ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Λυκείου, καταρτισθεῖσαν ἀπὸ τὴν ἐκ 5,000 δρ. δωρεάν τοῦ κ. Βόλτου καὶ συνεχῶς πλουτιζομένην ἀπὸ νέας βιβλία.

Ἀπὸ τὴν Ἐφημερίδα «Ἐμπρός».

### ΤΟ ΛΥΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Χθές εἶδον ἓνα πρᾶγμα ποῦ με ἔπεισεν ἀκόμη μίαν φορά, ὅτι ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία καὶ ἐν γένει ὁ νεώτερος Ἀθηναῖος, στεροῦνται τῆς συνειδήσεως τῶν ὑποχρεώσεων τῶν πρὸς τὴν παράδοσιν, ἡ ὁποία περιπέταται ἀνωθεν τῆς λευκῆς μας πόλεως.

Τὴν παράδοσιν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ πᾶν ὀφείλει νὰ εἶναι κομψόν, χαριέν, καλλιτεχνικὸν ἐν Ἀθήναις.

Περὶ ἄλλων τὰς αἰθούσας τοῦ Οἴκου τῶν Κυριῶν, ὅπως ὀνομάζω εἰς ἄλλην θέσιν τὸ οἶκον τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων καὶ εἶδον τὴν ἐπίπλωσιν καὶ τὴν παρέβαλον πρὸς τὴν τῶν

βαθυπλούτων συμπολιτῶν μας, πρὸς τὴν ὁλοτήτητα τῶν οἰκιῶν μας.

Καὶ ἐπέισθην πῶς με τὸ τίποτε σχεδὸν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες δυνάμεθα νὰ εἴμεθα πρωτότυποι, νὰ εἴμεθα φίλοι τοῦ καλοῦ.

Τὰ ἔπιπλα τοῦ ὠραίου Οἴκου κατ' ὠραιοτέραν ἔμπνευσιν εἶναι ἅπαντα ἀρχαίου ρυθμοῦ, αἱ ἐπ' αὐτῶν παραστάσεις, φιλοτεχνηθεῖσαι παρὰ κυριῶν τοῦ Λυκείου, ἔχουσι ἀντίγραφον ἀρχαίων ἀγγείων ἢ ἐν γένει ἀρχαίων παραστάσεων.

Εἰσέρχουσι εἰς τὰς αἰθούσας αὐτὰς καὶ τὴν ψυχὴν σου πλημμυρεῖ τὸ καλλιτεχνικὸν κίσθημα, μπζίνεις εἰς οἰονδήποτε σκλόνι Ἀθηναϊκὸν καὶ νομίζεις ὅτι εὐρίσκεσαι μέσθ εἰς ἐπιπλοπωλεῖον, καὶ ἂν εἶσαι καὶ λίγο ἀφηρημένος, σοῦ ἔρχεται νὰ ἐρωτήσῃς: πόσο κοστίζει ἡ δεῖνα καρέκλα;

Ἀπὸ τὴν Ἐφημερίδα «Κεροί» Ν. ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

### Η ΥΠΟΔΟΧΗ

#### ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ Εἰς τὸ ΛΥΚΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ὡς ἐγκάρδιος, εὐλικρινῆς καὶ θερμὴ ὑπῆρξεν ἡ διοργανωθείσα εἰς τιμὴν τοῦ τύπου καὶ τῆς τέχνης ὑποδοχὴ μας, ἐπίσης ἐγκάρδιος, εὐλικρινῆς καὶ θερμὴ ὑπῆρξεν ἡ παρὰ τῶν συναδέλφων ὁμόφωνος ἐπικρότησις εἰς τὸ μέχρι σήμερον συντελεσθὲν μέρος τοῦ προγράμματος τοῦ Λυκείου.

Εἰς στίλας ὅλας παραθέτομεν τὰς γνώμας τῆς μεγαλειτέρας μερίδος τῶν ἐφημεριδῶν, εἰς τὰς ὁποίας συμφωνοῦν καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι. Εἴμεθα δὲ εὐτυχεῖς καὶ υπερήφανοι, διότι κατορθώσαμε νὰ ἐνσαρκώσωμεν τὸ μεγάλο καὶ εὐγενὲς ὄνειρον ὅλης τῆς πνευματικῆς ἀριστοκρατίας τοῦ τόπου μας, τὴν ἐξελληνισίαν μας δηλαδὴ εἰς τὰ καθέκαστα τῆς ζωῆς.

Ἡ ἐνθάρρυνσις, ἡ ὁποία μᾶς παρέχεται με τὴν καλωσύνην διδοῖ πτερὰ εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν δρασίαν καὶ ἐλπίδας εἰς τελείαν καὶ πλήρη ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματός μας, τοῦ νὰ καταστήσωμεν ὁλοσπῆ τὸ Λύκειόν μας, τὸν τύπον τοῦ Ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ κάθε περιόδου τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς. Ἀπὸ τὸ σπῆτι αὐτὸ ὄχι μόνον ὡς ἐπίπλωσιν, ἀλλὰ καὶ ὡς αἰσθήματα καὶ ὡς δρασίαν καὶ σκέψιν θὰ ἀντλήσουν, ἐλπίζομεν, εἰς τὸ μέλλον αἱ Ἑλληνίδες μας δυνάμεις καὶ ἰδέας διὰ τὴν ἐθνικωτέραν μας ἀναγέννησιν.



ΕΛΛΗΝΙΣ ΧΩΡΙΚΗ

### ΓΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙ

Ὁ Ζίλις στάθηκε σὲ μίαν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου. Ἡ πλατεῖα ἦταν γεμάτη κόσμο, ζυμζυε, φωνές, κρότους μαστιγίων, κάρρων σφυρίγματα καὶ σαλπίσματα τράμ. Μέσα του κισθάνθηκε πάλι κείνο, ποῦ εἶχε ταφῆ νὰ θέλῃ νὰ ἀναστηθῆ γεμάτο λύπη, ἀλλὰ κάτι ἄλλο, ἓνα μῖσος γιὰ κείνο καὶ τὸ πλῆθος νὰ θέλῃ νὰ μείνῃ μόνον καὶ νὰ κυριαρχῆ καὶ ἦταν αὐτὸ ὅμοιο με γερὰν ἄγριο, ποῦ συντρίβει πουλὶ μνηστὴ καλῶν ἀναμνήσεων.

Κοντὰ του, γιὰ λίγο, σταμάτησαν περιμένοντας νὰ περάσῃ μίαν ἄμαξα, μίαν ὑπέρτρια μένα κοριτσάκι ντυμένο σὰν κοῦκλα, με ἄσπρα πολὺ κοντὰ φορέματα καὶ με μίαν πλατεῖα κορδέλα θλασσικὴ στὴ μέση ποῦ ἔπεφταν πίσω μπόλικες ἢ ἄκρες τῆς.

Στὸ νοῦ του ἦλθε τὸ δικό του. Αὐτὸ ἦταν φτωγικὸ ντυμένο, δὲν περιπατοῦσε ἔτσι, μαὶ τὴν τὴν εὐχαρίστησι!. Τὸ πλουσιόπαιδο δὲν θὰ ἔβλεπε στὸ σπῆτι του τὴν δυστυχία, τὴν πείνα!.. Τώρα;..

Τὰ μάτια του δάκρυσαν, ἀλλὰ εὐθύς γι' αὐτὸ τὸν κατέλαβε μανία.

— "Όχι, όχι! δάκρυα όχι!.. Τί θέλουν τὰ δάκρυα τῶρα;

Τὰ φῶτα ἀνάβην.

Προχωροῦσε γιὰ τὴν παλιὰ γειτονιά του, ἐκεῖ κοντὰ ἤξερε, ὅτι καθόταν ἡ γυναῖκά του.

Πὲς ὅτι πάει στὸ σπῆτί του, ὅτι εἶνε ὁ παλιὸς καιρὸς!.. Ἡ λαμπίτσα κρεμασμένη στὸν τοῖχο, φωτίζει τὸ μαγεριὸ καλά, τὸ τζάκι, τῆς κόκκινες πλάκες του. Ἐκείνη ὄρθια κοντὰ μαγειρεύει... Τὸ χτενάκι στὸ κεφάλι της. Τὸ παιδί στὸ κρεκλάκι... ἔτσι! Ὁ ψυροῦκας μὲ ὄρθωμένη τὴν οὐρὰ γυρίζει νικουρίζοντας... Θεέ μου, θεέ μου!

Ἐνα κλάμυα ζέσπασε ἔξαφνα σὰ βγαλμένο σιγὰ ἀπὸ βάρη.

— "Ὅλα χαθῆκαν! ὅλα!

Στὸ νοῦ του φάνηκε ὁ Σαρόπουλος. Δὲν τὸν γνῶριζε, ἀλλὰ εἶχε σχηματίσει στὸ νοῦ κάποιο πρόσωπο.

— Θὰ λογαριασθοῦμε τῶρα! εἶπε στὸ πρόσωπο ποῦ φάνηκε στὸ νοῦ του.

Ἡ συγκίνησι ἔφυγε καὶ μόνη ἡ ἐκδίκησι ἔμεινε σὰ τίγρις ποῦ ξεκουράζεται.

Ἐξαφνα σταμάτησε.

— Νὰ πάω; ῥώτησε τὸν ἐκεῖνό του.

Ἦθελε νὰ πάη νὰ δῆ τὴ γυναῖκα του καὶ αὐτὸ τοῦ τὸ ζητοῦσε, ἔβγαине σὰν εὐχὴ ἀπ' τοὺς τάφους τῶν ὀνείρων του καὶ τὰ συντρίμια τῆς ἀγάπης του. Ἀλλὰ πάντοτε αὐτὸ πάλευε μὲ τὸ ἄλλο, ποῦ μέσα του, εἶχε γείνη ῥωμακλαῖο ἀπ' τὴ δυστυχία, ἀπ' τὴ φυλακὴ, πάλευε μὲ τὴν τιμωρία τῆ σκληρῆ ἢ ὁποῖα ζητοῦσε νὰ τὸν κάνη νὰ περιφρονῆ τὰ λόγια, τὴν συγκίνησι!

Τὰ συμβίβασε γιὰ νὰ προχωρήσῃ. Δὲν θὰ μπορούσε ἡ ἐκδίκησι, ἢ ἡ τιμωρία ἢ δικαίαν νὰ χτυπήσῃ, ἀν δὲν ἔβλεπε!..

Καὶ ἦταν καὶ περίεργος νὰ δῆ!

Κάτι σταγῶνες τὸν χτύπησαν. Ὁ οὐρανὸς κατὰμαυρὸς ἐτοιμαζόταν γιὰ βροχὴ.

Μιὰ βουκέττα ἔσχισε τὸ σκοτάδι καὶ βρόντησε πέφτωντας, ἔπειτα, σὲ φωτεινὰ συντρίμια. Ὁ ἄνθρωπος θεάτρο. Ἀνάμνησι σὰ βκριὰ κατὰπληκωμένη ἔκανε νὰ σηκωθῆ, ἐσπάραξε, ἀλλ' αὐτὸς δὲν προσπάθησε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ἡ βροχὴ ἄρχισε.

Ἐστριψε τὴ γωνιά τοῦ φούρνου, ἔπεσε σὲνα πηλοδρομὸ μὲ πηλοσπίτα...!

Πόσες φορές περνοῦσε! Ἦσα πέρα ἀκόμα ἦταν τὸ σπῆτι του... Καὶ πάλι ἔστριψε καὶ μπῆκε σὲνα δρομίσκο σκοτεινὸ. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε. Γιατί;

Τὸ σπῆτι ποῦ ζητοῦσε ἦταν κοντὰ του.

Ἐνα φῶς ἔβγαине ἀπ' τῆς κλεισμένες γρύλλες.

Κάνοντας μιὰ προσπάθεια μπῆκε στὴν αὐλή. Τὸ νερὸ χτυποῦσε δυνατὰ ἐκεῖ, πέφτωντας πάνω στὴν λαμαρινένια στέγη τῆς γαλαρίας. Ἀνέβηκε μιὰ σκάλα πέτρινη καὶ χτύπησε τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶνε;

Γνώρισε τὴ φωνὴ τῆς γυναῖκας του.

— Ἀνοίχτε! ἀπήντησε προσπαθώντας νὰ ἀλλάξῃ τὴ φωνὴ του.

Ἄκουσε τὸ βῆμα της, σύρσιμο παντόφλας νὰ πλησιάσῃ, ἔπειτα κοντὰ στὴν πόρτα νὰ στέκεται.

— Ποιὸς; ῥώτησε πάλι.

— Ὁ κύριος Σαρόπουλος μοῦπε τὴν ὀμπρέλλα!

— Ἄ! μιὰ στιγμή!

Ἦξερε αὐτὸς ὅτι ἀργεῖ νὰ πάη ἀπ' τὴν ἐργασία του ὁ Σαρόπουλος.

Σὲ λίγο τὴν ἄκουσε πάλι νὰ πλησιάσῃ μαζὺ μὲνα κρότο, ποῦ θάταν τὸ ἀνοιγόκλειμα τῆς ὀμπρέλλας.

Καὶ ἡ πόρτα ἀνοίξε.

— Στάσου δὲ νὰ μπῶ γυναῖκα μου! κατὰβράχια!..

Ἐσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε. Αὐτὴ τραβήχθηκε, μὲ μιὰ φωνὴ πνιγμένη, γρήγορα ἀπὸ κοντὰ του.

— Ποῦ πᾶς; ποῦ πᾶς;

Τῆς εἶπε αὐτὸς καὶ τὴν σταμάτησε. Ἐμεινε αὐτὴ φοβισμένη, ἄφωνη. Τὴν ἄφησε.

— Ἐτσι ὑποδέχονται τὸν ἄνδρα τοὺς ποῦ ἔχουν καιρὸ νὰ δοῦνε; ἔτσι; Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι ἔτσι ψυχρὴ Ἐλένη! Ποτέ, μὲ τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸ πιστεύω! Θυμήσου σὺ τῆς ἄλλες ἔλεγες ψυχρὸς!.. Μὰ, τί μαρτύρεις ἐδῶ, στὸ διάδρομο! Κάνει κρῦο ἐδῶ!.. Δὲ σὲ μέλει πιά ἀν κρῦσω! Γιατὶ θυμήσου πῶς ἔκανες ἄλλοτε, γιὰ νὰ μὴ κρῦσω!.. Ἄχ τὸ μούλαρι ἔταν δὲν σύρη πιά τὸ μαγκάνι δὲν μᾶς μέλει τί θὰ πάθῃ! Ἐτσι εἶνε! Γιατὶ τὸ μαγκάνι ὅλη ἡ ἀγάπη! Ἐγὼ ἤμουν τὸ μούλαρι!.. Νὰ ὅμως ἐγὼ πάω μέσα κεῖ! Μοῦ φαίνεται ὄρακα κεῖ μέσα! Γιατὶ ἔλα καὶ σὺ!

Προχώρησε αὐτὴ ἔμπρός. Τὴν εἶδε κίτρινη, ἀλλ' ὄχι φοβισμένη, σὰ νὰ εἶχε πάρη θάρρος...!

Μιὰ λάμπα μὲνα γύρω κόκκινο ἔχυνε γλυκερὰ λάμψη. Ἀπὸ κάτω ἕνα τραπέζι μὲ τραπέζομάνδικο χρωματιστό, πολυθρόνες, εἰκόνες.

Κάθησε σὲ μιὰ κρεμάλα, καὶ κύτταξε τριγύρω.

— Οὐμ' ὄρακα εἶνε ἐδῶ!

Εἶδε τὰς εἰκόνας καὶ μιὰ τοῦ τραβῆξε τὴν προσοχή.

— Τ' εἶνε αὐτὸ ἐκεῖ; Τί παριστάνει; Ἐνας ἄνθρωπος δεμένος στὸ ἄλογο!.. Πέρα μιὰ γυναῖκα!.. Ὁ θὰ ὑπάρχει πάντα ἡ γυναῖκα στὴ μέση!.. Ἦσως ὅμως τὴν ἀγαποῦσε!..

— Νὰ σοῦ πῶ, Πέτρο!..

Τὴν κύταξε. Τὴν εἶδε κίτρινη, καὶ τοῦ φάνηκε νὰ κάνη καὶ ἕνα τιναχμὸ μικρὸ τὸ κεφάλι της.

— Ἐγὼ δὲν μπορούσα πιά νὰ ζήσω μὲ σένα, γιατί καθὼς ξέρεις οὔτε νὰ μὲ θρέψῃς μπορούσες: Πῆγες στὴ φυλακὴ!.. Ὅτι ἔκαμα... Καὶ ὁ τιναχμὸς ἐκεῖνος ὁ πολὺ μικρὸς, ποῦ μόλις φαινόταν, τοῦ κεφαλιοῦ πάνω, κάτω, ἀνῆξε.

— Τὸ ξέρεις!.. Καλλίτερα νὰ μὴν τὸ κρύβουμε!.. Δὲν ὑπάρχει τίποτα πιά μαζὺ μας!.. Ὁ θὰ σοῦ δώσω διαζύγιο! Ἐπάνω, κάτω τὸ ἐπιθυμοῦσες! Θυμᾶσαι τί εἶπες μιὰ φορά;...

Τί ἀναίδειξ! Ἐνα λόγο θυμοῦ, ποῦ τοῦ ἔξφυγε μιὰ φορά, αὐτὴ τὸν πῆρε καὶ τὸν φύλαξε γιὰ νὰ τὸν κάνη ἐπιθυμία του μεγάλη, ποῦ τοῦ κρατοῦσε τὴ σκέψι καὶ νὰ τὴν μεταχειρισθῆ γιὰ ὄπλο ἐναντίον του, ἔταν ὁ θὰ ἦταν καιρὸς! Σηκώθηκε.

— Μὴ λές περισσότερα, γιατί μοῦ ἔφερες ἀρκετὴ συχασιά γιὰ νὰ σὲ συχαθῶ!.. Φτάνει πιά! Γιατὶ μαζὺ μὲ σένα συχαίνουμε ὀλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος!.. Ἐκανε νὰ φύγῃ, ὅταν θυμῆθηκε τὸ παιδί του.

— Τὸ παιδί τί τὸ ἔκανες; τὸ πέταξες;

— Μέσα εἶναι, κοιμάται!

Στεγνὴ, στεγνὴ τοῦ ἀπήντησε.

Ἐφυγε χωρὶς νὰ τῆς πῆ τίποτα. Κατέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα, καὶ χώθηκε μέσα στὴ βροχὴ, στὸ σκοτάδι.

Ὁ Ζίλας ἔφυγε πρῶτα γρήγορα, ἔπειτα τὸ βᾶδιμά του ἔγινε βραδύ. Αἰσθανόταν κάτι νὰ κλαίῃ μέσα του. Ὁχι, δὲν ἔκλαιε αὐτὸς, ἀλλὰ κάτι μέσα του ἀφημένο μόνο, σὰ ξένο καὶ χωρισμένο ἀπ' αὐτόν.

Νὰ τὴν σκότωνε; Ὁχι, ὄχι! Οὔτε πολὺ αὐτὸ ἔμεινε στὸ νοῦ του καθὼς καὶ ἄλλοτε μέσα στὴ σκοτεινὴ καὶ ὑγρὰ φυλακὴ του. Ὁ θὰ χτυποῦσε κείνον, ὁ θὰ τὸν σπάραζε, ὁ θὰ τὸν ἔσχιζε καὶ ἔτσι ὁ θὰ τιμωροῦσε καὶ κείνην!..

Κάτι ἔκανε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ του καὶ αὐτὸς δὲν τὸ ἄφησε. Ἦταν κάτι ποῦ τὸν ἐνοχλοῦσε στὴ φυλακὴ, ἦταν μιὰ τυραννία στὴν ἐκδίκησί του.

Κύταξε νὰ δῆ ποῦ ἦταν καὶ ζήτησε τὴν ταβέρνα, μιὰ παλιὰ, ποῦ κάποτε πήγαινε καὶ λευθεροὺς ἀκόμα.

— Ὁ θὰ εὐθυμῆτω καὶ ἔπειτα σκέπτομαι!.. εἶπε καὶ ἕνα ἄγριο χαμόγελο ἔκανε τὰ χεῖλια του νὰ ἀφήσουν, κουνώντας λίγο τὸ κεφάλι καὶ σφίγγοντας τὰ δόντια. Ἦταν αὐτὸ καὶ ἀπάντησι καὶ φοβέρα σὲ κείνο, ποῦ ἔκανε νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ νοῦ του. Μπῆκε μέσα στὴν ταβέρνα καὶ ζήτησε μιὰ παράμερη θέσι. Δὲν ἦσαν μέσα παρὰ δύο πελάτες. Ἐνας γέρος ἀδύνατος μὲ μιὰ μακρὰ πίπα στὸ στόμα καὶ ποτῆρι ἄδειο ἔμπρός του καὶ ἕνας χονδρὸς μεσόκοπος μὲ κόκκινο λαϊμοδέτη. Διέταξε κρασί. Τοῦ ἔφεραν καὶ τὸ ἤπια.

Ἐνῶ ἤθελε νὰ γλεντήσῃ ἦταν σιωπηλὸς σκυθρωπός. Ἐκεῖνο πάλι φάνηκε στὸ νοῦ του. Τὸ ἄφησε νὰ τοῦ πῆ τί ἤθελε.

Σκοτώνοντας τὸν ἄνδρα πάλι ἡ γυναῖκα σου στὸν δρόμο καὶ τὸ παιδί σου!.. Καὶ ὁ θὰ ζητήσῃ νὰ βρῆ ἄλλον!..

Τίναξε τὸ κεφάλι. Δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀκούσῃ πιά. Ἦθελε νὰ ἀκούσῃ κάτι ἄλλο, τὴ φωνὴ τῆς ἐκδικήσεως, ποῦ σκέψεις δὲν γνωρίζει τέτοιες καὶ τὴν ὁποῖα πάντα ἄκουγε μέσα στὴ φυλακὴ του καὶ ζοῦσε συντροφευμένος τῆς νύχτες τῆς μαῦρες ἀπ' αὐτὰ! Ἐκδίκησι! Ἦταν μιὰ δροσιὰ σὲ ἀσθενῆ, σὲ διψασμένο στόμα! Ἦταν ἡ μαῦρη του κερραγοριά!..

Διέταξε καὶ ἄλλο κρασί καὶ τὸ ἔπια γρήγορα. Ζαλίσθηκε λίγο.

Νὰ ἡ φωνὴ ἡ περιγελαστικὴ, ποῦ ἀκουγε μέσα του καὶ τὸν πείραζε ὅταν κάποιος στὴ φυλακὴ, σύντροφος τοῦ ἔδινε οὔζο καὶ ἔπια. Τότε ἡ φωνὴ σὰ νὰ ζυπνοῦσε κάποιος ἄλλος μέσα του, ξένος, ἄρχισε νὰ τὸν περιγελά καὶ νὰ τοῦ λέγῃ χίλια δυὸ λόγια πειραχτικά, καὶ καθὼς αὐτὸς ἔμεινε σκυθρωπός, βαρὺς, κείνο κεῖ εὐθυμοῦσε καὶ χόρευε μέσα του.

Τῶρα θέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴ φωνὴ ἐκείνη νὰ κάνη καὶ αὐτὸς ὅπως ἐκεῖνο.

— Φέρε ρε παιδί γρήγορα τὸ κρασί! Ἄντε σβέλτο!.. Στὸ διάλογο ἢ λύπες, ἢ πίκρες! Μεθύσι ἀπόψε καὶ τραγοῦδι!.. Τί νὰ κάνης;... Βρέ! Σίς!.. Ἐλα νὰ πάρῃς ἕνα!..

Γνώρισε τὸν ἕνα ἀπ' τοὺς πελάτες, τὸν χονδρὸ, μεσόκοπο. Κι' αὐτὸς τὸν γνῶρισε καὶ τὸν πλησίασε.

— Πότε βγήκες;

— Ἄστα!

— Χτὲς εἶδα τὸ παιδάκι σου. Φυροῦσε κινούργιο φάρεμα, θλακασί!..

— Ἄστα λέω!

Καὶ χτύπησε τὸ χέρι του στὸ τραπέζι δυνατὰ.

— Κρασί βρέ, εἶπε ἄγρια στὸ παιδί.

Πάλι γύρισε στὸ πρῶτο, στὴν εὐθυμία του.

— Είπαμε να γλεντήσουμε ; Θά γλεντήσουμε ! "Εξω ή σκουτούρες ! "Ελα αν έχης, να τής πνίξουμε μέσκα στο ποτήρι, όσω μεγάλες, και αν είνε ! Και ο Ζίλας άρχισε να τραγουδά.

Τό καρσάκι είνε ή μόνη ζωή μου—είνε ή μόνη...

— Χρόνια, χρόνια ! εΐπε διακόπτωντας τό τραγούδι. Στο διάολο ! "Εκανε να εξκολλουθήση τό τραγούδι, αλλά του φάνηκε ή φωνή του ή βραχνή σά να έκλαιε, να πονούσε και άγρίεψε.

— Στο διάολο οί πόνοι !...

Και πάλι χτύπησε τή γροθιά του στο τραπέζι. "Ο μεσόκοπος άρχισε να φοβάται.

— "Ελα πιέ ! Θυμάσαι μιá φορά τί μεθύσι βίξκαμε στο ύπόγειο κείνο τό βαθύ !... "Αχ χρόνια !... Κατάρα !... Γιατί γεννήκανε τά χρόνια ;... "Αστα !... Βίβα !

"Επια τό ποτήρι του. Και έμεινε όμως σιωπηλός έπειτα. "Ακουσε εκείνο πάλι να του λέγη στη σιωπή :

— "Αν τόν σκοτώσης τί θά γείνη κείνη ; Τό παιδί σου, ή γυναίκα σου θά βιχτούν στο δρόμο και άλλον, άλλον θά πάρη κείνη !...

Και άπήντησε τώρα στα λόγια αυτά.

— Και αν τήν βίξη αυτός ;

— Δεν θά τήν βίξη τό ζέρεϊς ! Τήν άγκαπά και μαζύ άγκαπά και τό παιδί ! "Επειτα είνε και περασμένης ηλικίας αυτός, ενώ αυτή είνε νέα !...

"Ακουσε τή φωνή να λέγη.

Και ήλθαν στη μνήμη του τά λόγια του φίλου του.

— Θά τήν έπερνε αν είχε δικζύγιο !...

Και εΐπε σιγά.

— Εΐχε δίκαιο ! Θά εύτυχούσε αλήθεια και αυτή και τό παιδί μου !... Φορούσε θαλασσί κινουόργιο φόρεμα !... "Εγώ είμκι τό εμπόδιο !...

Σήκωσε τό κεφάλι. Εΐδε τόν σύντροφο να τόν κυτάζει με κάποιον φόβο.

— "Ε πάμε ; του εΐπε κείνος.

— Ναι, ναι. "Απήντησε χωρίς να τό σκεφθῆ.

Πλήρωσε και βγήκαν έξω. Αυτός ζητούσε να μείνη μόνος και ο σύντροφός του να φύγη και χωρισαν. Προχώρησε μέσκα στο σκοτάδι. "Η βροχή είχε πάψη και ο ουρανός καθάριζε. "Ελαμπαν ταστέρια κάπου, κάπου. Τά εΐδε και του θύμιασαν, τά κρίνα και μαζύτο θυμήθηκε, ότι είχε δῆ στον ύπνο του να κοιμάται και να βρέχεται με κρίνα, που έπεφταν απ' τόν ουρανό !

Σε λίγο καθώς προχωρούσε, θυμήθηκε τόν σύντροφό του και σκέφθηκε πώς και που τόν άφησε. Δεν μπόρεσε να θυμηθῆ. Βρέθηκε απ' έξω απ' τό θέατρο. "Ακουσε μουσική να παίζη και φωνή ψηλή πριμκντόντας έφθασε στα κούτια του.

Μόλις σκεπτόνταν λίγο. Βρισκόταν σε βυθισμένος μέσκα σε λύπη, σε άπελπισία, χωρίς τόν παρκαμικό θυμό, απ' εκείνον που έσχιζε τό σκοτάδι τής άπελπισίας σαν άστραπή και του τραγουδούσε, τόν νανούριζε, άλλοτε, με τήν ελπίδα τής εκδικήσεως.

— "Η εκδίκησι ; άκουσετή φωνή τή περιελκαστική να του λέγη.

— "Οχι όχι ! ζέρω γώ τί θά κάνω ! "Ενας λυγμός του ήλθε.

— Γιατί κλαίω ;

Δεν ήθελε να κλαίη ! "Οχι ! "Η εκδίκησι ; Μά εκδίκησι θάταν και αυτή ! Και μέσκα του θάμπά αυτό είχε γείνη, γεινόταν, είχε απορρασιθῆ. "Η εκδίκησι ζητούσε κάτι, ζητούσε θυμ και αυτός πιστός σούτη, στην παρηγορίτρα των μαύρων ήμερών θά τής προσέφερε θυμ και δεν θά τήν άφριε έτσι, χωρίς θυσία ! Θά τής προσέφερε τόν εκούτο του ! Αυτός θύτης και θυμ !

ΔΗΜ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ ΝΕΑ ΖΩΗ

## ΔΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Αυτόν τόν τίτλον θά λάβη τό νέον Περίπτερον τής Σωτηρίας, του όποιου ο θεμέλιος λίθος θά κατατεθῆ και' αυτὰς και τό όποιον θά οικοδομηθῆ ολοκληρον εκ των εισπραξέων του τριανταφυλλέιου έράνου υπέρ των φθισικων.

Τό συλλεχθέν ποσό, τόσον από τας χιλιοδράχμους και πεντακοσιοδράχμους δωρεάς μερικων πλουσιων, όσον και από την δεκάρα του λαου άνήλθεν εις δρ. τριάντα τρεις χιλιάδας.

Πρέπει να εξαρθῆ ιδιαιτέρως ή προθυμία και ο ήρωϊσμός των κυριων, αι όποια μεθ' όλον τό δοιμύ πῦχος και τόν φοβερόν άνεμον τής ήμέρας εκείνης έμειναν από τό πρωϊ έως τό βράδυ εις τους δρόμους, έλαιτούσαι τόν οβολόν πλουσιων, και πτωχων. Σοφώτατα δέ ή κ. Σχλημαν θά ιδρύση νέον περίπτερον του Δαικιδου Έράνου, μνημεϊον αλτρουϊσμοϋ όλων των κοινωνικων μας τάξεων.

Πάρα κάτω μεταφέρομεν τό άρθρον τό όποιον εδημοσιεύσαμεν την ήμέραν του έράνου εις την "Εφημερίδα «Καιροί».



ΝΕΩΤΕΡΑ JOCONDA  
(Μεγάλη Παρισινή ήθοποιός)

## Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΡΩΩΝ

"Οχι ανοιξιάτικη, προτομαγιάτικη βασιλεία, από εκείνας που ή φύσις εκανόνισε και ενομοθέτησεν. "Οχι ρόδα κομμένα από τους κήπους, θαλαρά, δλοζώντανα, μυροβόλα. Τριανταφυλλάκια μικρά, τεχνητά, άσσμα, που συμβολίζουν τόν χειμώνα τής ζωής με τας τρικυμίας και τας καταγίδας του. Τριανταφυλλάκια επάνω από τα όποια δεν πετούν πλέον πεταλοϋδες χαράς. Τριανταφυλλάκια νεκρά, που συμβολίζουν μιαν χαράν, που σβύνει, μιαν ζωήν, που παλαίει με τόν θάνατον, μιαν νεότητα, που αυλακώνουν αι ρυτίδες του πόνου και τής αγωγίας.

Αυτά είναι τα ρόδα, που θά κυκλοφορήσουν σήμεραν από τα χέρια τής εδσπλαγχνίας, την όποιαν ενσαρκώνουν αι γυναίκες των Αθηνων, εις τα χέρια του έλέους και τής φιλανθρωπίας ολοκληρον τής κοινωνίας μας. Αυτά είναι τα τριανταφυλλάκια τής Σωτηρίας, που θά ανακουφίσουν τας ήμέρας μας ανθρωπίνης ζωής που μαραίνεται πρόωρα, η τας τελευταίας στιγμάς εντός ετοιμοθανάτου, που πονεί και βασανίζεται και στερεΐται κάθε παρηγορίαν και περιθαλψιν.

Κανείς δεν θά άρηθῆ, όσον πτωχός και αν είναι, να ρίψη την δεκάραν του εις τόν κουμπαράν αυτον τής κοινωνικής αλληλεγγύης. Κανείς δεν θά εϋρη άκριβό τό τριανταφυλλάκι αυτό, που ψάλλει εις την άφωνον γλώσσαν του

τὸ γλυκὸ τραγουδάκι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ ἐλέους. Κανείς δὲν θὰ ἀγρηθῆ συνδρομὴν εἰς τὴν κυρίαν, ποῦ γίνεται διὰ μίαν ἡμέραν ἐπαύτις χάριν ἐκείνων, ποῦ ποιοῦν, ἀλλὰ καὶ χάριν τῶν ἄλλων εἰς τοὺς ὁποίους μεταδίδεται ὁ πόνος καὶ ὁ θάνατος. Κανείς δὲν θὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀντικρύση τὸ νέον καὶ θαλερὸν κοριτσιάκι, ποῦ δὲν τοῦ παρουσιάζει, ὅπως ἡ καθημερινὴ ἐπαύτις μέλη ἀκρωτηριασμένα καὶ κουρελιασμένην ἀθλιότητα, ἀλλ' ἕνα ῥόδον μικρὸν, ποῦ θὰ φυλάξῃ εἰς ἀνάμνησιν μιᾶς καλῆς καὶ εὐγενοῦς πράξεως, ποῦ τοῦ ἐστοίχισε μίαν δεκάραν μόνον.

Μήπως τὴν γλώσσα τῆς ἀγάπης τῆς μεγάλης, τῆς παγκοσμίου, δὲν ὠμίλησεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους μὲ ἕνα εὖσομον λουλοῦδι, ὅπως τὸ κρῖνον τῶν ἀγρῶν; Καὶ μήπως δὲν χρεωστοῦμεν εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης αὐτῆς τοῦ ἄνθους ἀγιοποιήσεως, ὅτι θεωροῦμεθα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀδελφοί, καὶ ὅτι πρέπει, νὰ βοηθοῦν, ὅσοι ἠμποροῦν, τοὺς πάσχοντες καὶ τοὺς δυστυχεῖς;

Αἱ γυναῖκες τῆς Δανίας εἶναι αἱ πρῶται, ποῦ εἰσήγαγον ἀπὸ πέρουσι τὸν νεωτερισμὸν αὐτὸν τῆς δι' ἀνθέων συνεισφορᾶς ὑπὲρ τῶν πτωχῶν. Αἱ γυναῖκες τῶν ἄλλων ἐθνῶν τὰς παρηκολούθησαν ἀμέσως.

Ἡ Βασιλεία ἐπῆρξεν ἀπὸ τὰ κράτη εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ἡμέρα τῆς «Μαργαρίτας» — αὐτὸ ἦτο τὸ λουλοῦδι, ποῦ ἐξέλεξαν ἐκεῖ — ἀπέφερε μεγάλη ποσά. Ἡ Δρέσδη εἰς μίαν ἡμέραν ἔδωκε 250,000 μάρκα, τὸ Μόναχον 100,000 καὶ ἀνάλογα πρὸς τοὺς πληθυσμούς των αἱ ἄλλαι πόλεις. Νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι αἱ Ἀθῆναι κατὰ τὰς ἀναλογίας αὐτὰς θὰ παρουσιασθοῦν ἐπίσης εὐπρόσωποι εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν ἀγῶνα τῆς φιλανθρωπίας καὶ ὅτι ἡ κ. Σ. Σχλήμαν θὰ ἠμπορήσῃ νὰ διπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν δωρεῶν εἰσαγομένων φθισικῶν εἰς τὴν Σωτηρίαν σήμερον.

K. PAPPEN

## ΛΕΒΑΝΤΙΝΙΣΜΟΣ

Μία νύχτα ἔμεινε ὁ Ἀλέξης στὸ Φινάρι σὲ δεσποτικὸ σπῆτι πάνω στὴ θάλασσα, μιλιώντας ὡς ἀργὰ γιὰ τὰ ζητήματα τῆς μέρας μ' ἕνα δεσπότη ποῦ εἶχε γνωρίσει καὶ ἀγαπήσει ἄλλοτε στὴ Μακεδονία.

Μόλις ξημέρωσε, μιὰ θολούρα καὶ καταχνιὰ σκέπαζε τὸν Κεράτιο, ἴδιον ἢ Βενετικόν, καὶ ὁ ἥλιος θολὸς βγαίνει πίσω ἀπὸ τὸ Πέρι ποῦ ἀπὸ τὴν ἀντάρκ σβύστηκε. Βάρκες καὶ κίβρια μισοσβυσμένα κι' αὐτὰ στέκουν ἢ προβάλλουν

καὶ χάνονται. Τὰ σφυρίγματα τῶν βαποριῶν ἠδονικὴ μαχηρικὴ σύγχρονη σίττει τὴν ἱστορικὴν, βραχεία, περασμένη διάθεσιν τοῦ Ἀλέξη. Ἡ Πόλη εἶναι μαγεμένη ὅπως ἡ Βενετία, ὅσο μένεις τόσο περισσότερο σὲ μαγεύει καὶ ἀπὸ τὰ μάγια τῆς κανεὶς δὲ δύναται νὰ ξεφύγῃ. Ὅσο πεζός καὶ ἂν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τὸν νικάει πάντα καὶ τὸν ἐξουσιάζει. Ἡ Πόλη ξυπνάει μέσα μας φωνές καὶ ἀνάθει φωτιές καὶ φωτίζει. Τὸ ἀντίκρουσμα τῆς μαχητικῆς καὶ πονεῖ καὶ μένει πάντα ὁ πόθος μας γιὰ κάτι ἀφθαστο, πόθος ἀνεκπλήρωτος πάντα. Καὶ ὁ πόθος αὐτὸς δὲν εἶναι γιὰ τίποτε μελλόμενον, παρὰ ἐρχεται σὰ νοσταλγία γιὰ περασμένους πολιτισμούς καὶ χρόνους. Καὶ μ' ὄλο τὸν πόνο, γυρεύουμε νὰ χωθοῦμε ὄλο καὶ πιότερον στὴ θλιμένη γλύκα τοῦ πόθου μας, νὰ λησμονηθοῦμε παντοτινά.

Ἄλλη μέρα τὴ χαρκαυγὴ ὁ Ἀλέξης ξυπνῶντας στὸ Σταυροδρόμι εἶχε ἀλλοιωτικὴ αἴσθησις, ὅπως πέντε χρόνια πρωτίτερα ποῦ ἦρε στὴν Πόλη ταξιδιώτης.

Πρῶτη φορὰ ποῦ βρίσκεται ξύπνιος τέτοια ὥρα. Δὲ συλλογιέται σήμερον τὴ βυζαντινὴ ζωὴ τῆς Πόλης, παρὰ τὴν ἀγνωστὴ ζωὴ τοῦ Πέρι. Εἶναι ἡ αἴσθησις πὼς βρίσκεται σὲ μιὰ πολιτεία ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀνάμεσα σὲ πολλοὺς Ἕλληνας ποῦ δὲν τοὺς γνωρίζει, στὴν πολιτεία ποῦ ἀπὸ μικρὸς ἀκουγε τὸ ὄνομά της καὶ τὴ λαχταροῦσε χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζει — λεπτὴ αἴσθησις σὰν ἀέρινη μυρωδιὰ ποῦ σβύνεται. Βγαίνει ὁ ἥλιος ἀπαλόφωτος καὶ ἀγναντεύει τὴν Πόλην δροσερὴ καὶ τὸ Σταυροδρόμι, καὶ πέρα ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια τῶν νεκροταφείων τὸν Κεράτιο κόλπον, τὸ Φινάρι καὶ τὸν Μπαλατὰ ὡς σὰ κάστρα πέρα. Ὡ ἐμορφιά! Ἡ Πόλη ξεπροβάλλει μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι καὶ τὴν καταχνιὰ, φωτίζεται, χρωματίζεται καὶ γελαίει ὄλη.

Θὰ σηκωθεῖ ὁ Ἀλέξης καὶ θὰ πάει νὰ τοὺς γνωρίσει αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας τῆς Πόλης. Πλούσιος, κατακτητῆς, ἐλεύτερος ἔχει ὄρεξη, νὰ μεθύσει μὲ τὸν ἐαυτὸν του. Καταπιάνεται ἀνάλαφρα σ' ὅλες τὶς δουλειές, γράφει πρῶτα γράμματα καὶ γιὰ ἐργασίες καὶ γιὰ φαντασίες, καὶ σκορπιέται καὶ δίνεται. Εἶναι χαρούμενος, ντύνεται μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ γίνῃ ὁμορφος, φορεῖ ἕνα γιασεμὶ ἄσπρο στὴν κουμπότρυπα καὶ πηδηχτὸς κατεβάνει στὸ Γαλατὰ γιὰ νὰ πάει στὴν Πρίγκηπο νὰ ἀνακατωθεῖ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ζοῦνε ξένοιαστα. Κατεβάνοντας ἀπὸ τὰ Σκαλάκια γύρισε μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι καὶ πῆρε τὸ μάτι του τὸν πύργο τοῦ Γαλατὰ ποῦ ξεπετιοῦνταν πρὸς τὰ ὕψη.

Τὸν περιέλασε γιὰ τὴ φιλοδοξία του, καὶ τράβηξε.

Στὸ βαποράκι συνάντησε ἕνα γνώριμό του τῆς Ἑλληνικῆς πρεσβείας ποῦ τοῦ κολλήθηκε μὲ περίσσια εὐκολία. Τοῦ εἶχε ξεφύγει ὁ Ἀλέξης τὴν περασμένη βραδυὰ ποῦ ἦλθε κείνος νὰ νὰ τὸν περπατήσει νὰ γίνῃ συντροφὸς του σ' ἐκστρατείες κοσμικῆς, σὲ γλυκομιλήματα μὲ περπατῶντες κορίτσια ξανθὰ καὶ μελαχροινὰ, καὶ σὲ σκληρὰ περιδιαβάσματα μέσα στοὺς κοινωνικοὺς του δρόμους. Οἱ γυναῖκες στὴν Πόλη εἶναι ποῖο δροσερὲς καὶ ζουμερὲς παρὰ στὴν Ἀθήνα καὶ ποῖο τυποδεμένες, μὰ σὰ νὰ ἔχουν περισσότερη ψυχὴ οἱ ξερὲς οἱ Ἀθηνεῖσες. Τέτοιαι εἶναι ἡ ἀσυναίσθησις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μὲ τὰ γυαλιά, τὶς ἐρωτοτροπίες καὶ τὴ χωρίστρα σὰ πομαδιασμένα γυαλιστερὰ μαλλιά, ποῦ δὲ φαντάζεται κὰν πὼς μπορεῖ ἄλλος ἄνθρωπος καλοντυμένος νὰ εἶναι ἀλλοιωτικὸς ἀπ' αὐτόν. Καὶ ἡ μοῖρα τὸ ἔφερε σήμερον νὰ ταξιδεύουν μαζί καὶ οἱ δύο, πηγαίνοντας στὸ λεβαντινικὸ νησί.

Τὸ τί ἔλεγε τοῦ Ἀλέξη στὸ ταξίδι ὁ λιμοκοντόρος κύριος Ἀναξαγόρας Γιωργόπουλος εἶναι περιττὸ νὰ τὸ ἀναφέρει κανεὶς ἐδῶ, μὰ ὁ Ἀλέξης ποῦ ἄλλη μέρα θὰ ἀρρωστοῦσε ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τέτοιαι ὁμιλίαι, σήμερον ἀπαντᾷ καὶ γελά καὶ τίποτα δὲν τὸν πειράζει. Εἶναι τόσο νικητῆς ποῦ τίποτα δὲν τὸν ἀγγίζει, τόσο ἐλεύθερος ποῦ τίποτα δὲ βρακίνει ἐπάνω του, τόσο πλούσιος ποῦ ὄλο ξεχειλίζει, τίποτα δὲν παίρνει καὶ ὄλο δίνει.

Στὴν Πρίγκηπο ἔφταν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο ποῦ ὁ Ἀλέξης γνώριζε μιὰ Ρωμιοπούλα ἀπὸ τὴ Θράκη, ὁμορφὴ μὲ ἀνοιχτὰ καστανὰ μαλλιά, μὲ μάτια καστανὰ ὑγρά, περιτριγυρισμένα ἀπὸ πυκνὰ καὶ μακρὰ ματόκλαδα καὶ στεφανωμένα μὲ φρούδια λεπτά, ξανθοῦλὰ καὶ ἐρωτηματικά. Τὸ στόμα τῆς μονάχα ἂν καὶ ἠδονικὸ σὰ χεῖλη, εἶχε μιὰν ἔκφραση, ὅταν μιλοῦσε, ποῦ μὲ τὰ χρόνια θὰ γίνονταν δυσάρεστα ἀγελαδινά. Γιατί νὰ παχαίνουν οἱ γυναῖκες;

Τοῦ εἶχε ἀρέσει ἄλλοτε αὐτὴ ἡ κοπέλα, μακροντυμένη καὶ μοναχὴ ὅπως τὴν εἶδε τότε, σὲ μιὰ μικρὴ πολιτεία τῆς Θράκης, καὶ κείνη τὸν εἶχε συμπλήσει. Ἔλεγε πὼς καὶ τὴν ἀγαπάει, μὰ σήμερον τὴ βρῆκε περιτριγυρισμένη ἀπὸ τρεῖς νέους ποῦ κοκορεύονταν μὲ κλοκομμένα κινουάρια ροῦχα, ἦταν παχύτερη ἀπὸ πρῶτα καὶ δὲ φάνονταν δυστυχισμένη στὴ συντροφιά τους. Μόλις τὸν εἶδε ἔπαψε νὰ φάνεται εὐχαριστημένη, τὸ γέλιο τῆς κόπηκε, οἱ ἐρωτοτροπίες τῆς πάγωσαν. Ὁ Ἀλέξης τῆς

παρουσίασε τὸν κύριο Γιωργόπουλο τῆς πρεσβείας. Καὶ κείνη τοὺς παρουσίασε καὶ τοὺς δύο στὴν παντρεμένη ἀδελφὴ τῆς ποῦ τῆς ἔκανε κόρτε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνος ξανθοῦ Λεβαντινοῦ μιλιώντας φραγκοχωιώτικα. Ὁ ἄντρας τῆς φυσικὰ ἔλειπε παίζοντας χαρτιά στὸ καπνιστήριον. Ὁ κύκλος ἦταν ταιριασμένος γιὰ κείνη τὴν ἡμέρα.

Οἱ τρεῖς νέοι σὲ λίγο ἀποχαιρέτησαν καὶ ἔφυγαν, καὶ ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὴν ὠραία κόρη πὼς θὰ γίνῃ περίπατος στὸ Διάσελο καὶ στὸν Ἀη-Γιώργη τὸν Κουδουνᾶ στὴν κορφή τοῦ νησιοῦ.

—Νὰ πάρομε γαϊδουράκι; ῥώτησε ἡ νέα.

—Ὅπως θέλετε, εἶπε ὁ Ἀλέξης.

—Πᾶμε μὲ τὰ πόδια, ἀποκρίθηκε κείνη, δὲν εἶναι μακρὰ.

Καὶ πῆγαν μὲ τὰ πόδια, αὐτὸς περπατῶντας κοντὰ τῆς, ὁ κ. Γεωργόπουλος τῆς πρεσβείας πιὸ πίσω, πλάι στὴν ἀδελφὴ, ποῦ δεξιά τῆς εἶχε τὸν εὐνοούμενό της. Προχωροῦσαν οἱ δύο τους, ὁ Ἀλέξης καὶ ἡ κοπέλα, πιὸ γρήγορα, καὶ σὰ πεῦλα μέσα, ἔξω ἀπὸ τὸ συγκασμένο δρόμο ὅπου ἐπιτήδεια τὸν τράβηξε αὐτὴ, τῆς πῆρε τὸ χέρι καὶ σὰν ἀπὸ κάποια εὐγνωμοσύνη τὸ φίλησε. Τοῦ μιλοῦσε γιὰ ἀγάπη καὶ κείνος τῆς ἔλεγε πὼς αὐτὸς δὲν εἶναι γιὰ παντριά, γιατί ἔχει ἄλλα νὰ κάμει καὶ δὲν τοῦ εἶναι βολετὸ νὰ δώσει μιὰς γυναίκας εὐτυχία. Εἶδαν δύο Τουρκάλες μέσα σὰ δένδρα ποῦ περπατοῦσαν ξέσκεπες καὶ κύταζαν τολμηρὰ μὲ μάτια ζαρκαδιῶν, σὰ μὲ λαχτάρια, τὸ γκαϊουρικο ζευγάρι. Εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ τὸ χαρέμι, ἴδιαι ἄλογα ποῦ ἔφασαν τὰ σκονιὰ καὶ ξεπόρτισαν ἀπὸ τὸ στάβλο. Μὰ δὲν ἤξεραν πὼς νὰ ξεσκλαβωθοῦν ὁλοτέλα. Ὁ Ἀλέξης τὶς κύταξε καὶ εἶπε:

—Τὶς Τούρκισσες τὶς βραβοῦμαι μὲ τὸ νὰ μὴν μπορῶ νὰ τὶς ζυγώσω. Δὲ μοῦ εἶναι δοσμένο οὔτε ἀπογοήτεψη κὰν νὰ αἰσθανθῶ γι' αὐτές.

Στὸν Ἀη-Γιώργη ἀνέβηκαν, κάθησαν, ἤπιον νερό, ἀναψαν κερὰ, εἶδαν τὴ θεὰ γύρω, τὸ πευκοφυτεμένο νησί μὲ τὰ σπῆτια τὰ ἐξοχικά, τὴ θάλασσα καὶ τ' ἄλλα τὰ νησιὰ τριγύρω καὶ πέρα τὰ βουνὰ τῆς Βιθυνίας. Ἦταν δέλι καὶ τὰ χρώματα ὁμορφα, μὰ ὁ Ἀλέξης δὲν μποροῦσε νὰ ἐνθουσιαστεῖ. Τοῦ ἔφταιγε ἡ συντροφιά; Ἦταν στενοχωρημένος ἀπὸ κερὰν ἀξεκαθάριστη αἴσθησή του ποῦ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ξεδιαλύνει; Βέβαιον εἶναι πὼς ἡ κοπέλα τοῦ ἔλεγε ἀδιάκοπα:

—Κυτάζετε τί ὠραῖα ποῦ εἶναι!

Τὸ βράδυ γύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο καὶ στὴ

μεγάλη ταράτσα έφρχαν όλοι μαζί, στό φως μικρών φαναριών και του φεγγαριού. Μην έχοντας τόν τόπο του εκεί έφυγε νωρίς ό κύριος Γιωργόπουλος τής πρεσβείας, αφού οι θέσες ήταν πιεσμένες. Έπτετα ακούστηκε στό σαλόνι νά παίζεται σέ πιάνο τό κοινότερο βάλς του κειρου έκείνου και μπήκαν μέσα όπου χόρευαν τρία τέσσερα ζευγάρια και άλλοι κύταζαν, μιλούσαν άναμεταξύ τους και γελοούσαν δυνατά.

— Ένα από τά μεθυστικά ποτά του σύγχρονου πολιτισμού είναι και ό χορός—δηλαδή ή μουσική, ό χορός και ή πολυκοσμία, όλα μαζί—ίσως τό πιό μεθυστικό ποτό μας.

— Χορεύετε; ρώτησε ή νέα.

— Ναι, κάποτε, είπε ό Άλέξης.

— Έλάτε νά χορέψουμε λοιπόν, άποκριθήκε κείνη.

Και έκκμιν ένα γύρο. Ό Άλέξης δέν είχε πιά τήν πρωινή του διάθεση, είχε ξεθυμάνει. Οι όμιλίες με άνθρώπους πού δέν τόν ετάραζαν τόν είχαν ξεράνει. Έλεγε μέσα του πώς δέν έπρεπε νά συναντά στό δρόμο του τά ίδια πράματα και τά ίδια πρόσωπα, και ό,τι πέρασε πιά δέν έπρεπε ποτέ νά ξαναπερνά μπροστά του. Έβαλε τήν κοπέλα και του έπαιξε στό βιολί της μιá συνηθισμένη φραντσέζικη romance πού δέ συγκίνησε βέβαια καθόλου ούτε κείνον, ούτε αυτήν πού τήν έπαιξε, ούτε τούς άλλους μαζεμένους Έλληνες, Άρμένηδες, Φράγκους, Έβρσίους—όλους τούς Λεβαντίνοους του ξενοδοχείου. Όμως αυτοί οι άνθρωποι φαίνονταν σά νά διασκεδάζαν πολύ, κάτι κοινό θά είχαν άναμεταξύ τους, πού έσθυνε τις φυλετικές διαφορές. Ως τόσο μιá Ρωμιά έλεγε σ' έναν Άγγλο—ζήκουγε ό Άλέξης.—

«Όταν μπαινίω στήν Άγιά-Σοφιά πονεί ή καρδιά μου». Και κείνος άποκρίθηκε.— «Γιατί; Έγώ καλλίτερα έχω τούς Τούρκους από τούς Έλληνες». Αυτή δέν είπε τίποτε, ό Άλέξης τή ζυγώνει και τής λέει:

— Γιατί δέν του λέτε τίποτε πειραχτικό;

— Δέν άπάντησα στή χωριατιά του. Σταθείτε όμως νά δείτε, θά του κρατήσω πόζα για δύο μέρες. Μά είναι πολύ καλός νέος, χαριτωμένος, και ό,τι καταπιάνεται τό κάνει τόσο καλά, παίζει πιάνο και τραγουδεί τέλει, είναι έξυπνος, παίζει bridge και tennis λαμπρά, είναι πολύ ευχάριστος.

Και ό Άλέξης με τό νοῦ του έκαμε μιάν άποστροφή στις γυναίκες τέτοιες:

— Ω γυναίκες, γιατί δέ λέτε καλλίτερα πώς σας άρέσει τό κέρτε και πώς ή κοκεταρία σας δέ σας άφίνει νά δείτε καθαρά και νά

μιλήσετε όπως πρέπει πάντα. Πρωτ' άπ' όλα είναι ή κοκεταρία σας. Έχετε μπρός σας ένα νέο, ξένο, με πολλά κοινωνικά προτερήματα και θέλετε σώνει και καλά νά του άρέσετε ή νά μίν τόν δυσχεροστήσετε, πού τό ίδιο κάνει. Ως και ή πατρίδα σβύνεται από τά χείλη σας και από τήν ψυχή σας ίσως, όταν τύχει και τήν κατηγορήσει ό όμορφος ξένος. Άγκαλά, μπορεί νά τήν άναφέρατε μονάχα από κέλο κοκεταρίας, για νά δείξετε ότι δέ σας λείπουν τά αισθήματα. Τόν πόνο πού χαράζει ή όψη τής Άγιά-Σοφίας θά έτυχε νά τόν έχετε διαβασμένο σέ κανένα ρωμικτικό βιβλίο, ξένο βέβαια!

Ήταν και ένας Τούρκος αξιωματικός πού έκανε τόν Ευρωπαίο και άραδίκαζε ζετσιώτες κοινοτοπίες, για αυτόν πρωτότυπες αφού ήταν ευρωπαϊκές, σέ μιá κόρη Φράγκισσα πού κολακεύονταν από τή στρατιωτική στολή, τά γαλόνια, και τά λόγια του. Ό Άλέξης ούτε σέ γυναίκα ελεύθερη δέ θά έλεγε τέτοια, γιατί δέν μπορούσε νά μιλήσει σάν τούς συγκαιρινούς του και δέν ήταν βέβαια διασκεδαστικός για τά κορίτσια και τις γυναίκες. Και όμως μόνο μ' αυτές μιλούσε πιό ελεύτερα.

Σέ μιá γωνιά παράμερα μιλούσαν δύο κοπέλες, ή μιá έζυπνη Έβρσίσα ως είκοσι χρονών πείραζε μιάν ώρκία Άρμενοπούλα όχτώ χρονών, λέγοντάς της.— «Τί έχεις καλλίτερα, νά είσαι άσκημη και ζυπνή ή όμορφη και κουτή; Νά, εσύ δέν είσαι όμορφη καθόλου, έχεις μονάχα νόστιμα μάτια και τά μαλλιά σου είναι ύποφερτά.» Η μικρή συλλογίστηκε και είπε.— «Στοχάζομαι πώς άν δέν είχα αυτά τά μάτια και τά μαλλιά μου, κανείς δέ θά γύριζε νά με κυτάξει στό δρόμο όταν περνώ, ένώ τώρα με κυτάζουν κάποτε.»

Τό αϊώνιο θηλυκό πού, με τήν όμορφιά του ή με τήν ζυπνάδα του, γυρεύει νά τραθήξει τών άντρών τήν προσοχή ως πού νά τούς έξουδετερώσει, άν μπορεί, στοχάστηκε ό Άλέξης. Οι γυναίκες όλων τών εθνών έδώ στήν Πόλη βάλθηκαν νά κάμουν τούς άντρες Λεβαντίνοους.

Μεσάνυχτα άνέβηκαν άπάνω και κάθισαν σ' ένα μπαλκόνι οι δύο άδερφές, πού κράτησαν και τόν Άλέξη νά μείνει τή νύχτα στό ξενοδοχείο. Ό ευνουούμενος τής άδερφής έφυγε. Τό φεγγάρι πάνω από τή Χάλη φώτιζε γλακερά τόν ουρανό και έχυνε τό φως του σχεδόν χεροπιστό στόν άέρα, ό ίσκιος τής Χάλης έπεφτε κατάμυρος στή θάλασσα. Πέρα, κατά τή Πλάτη, σά μολύβι λυωμένο λαμπροπούσαν τά νερά. Και μιλούσαν οι άδελφές για κοσμικά πράματα, είδησεσ τής μέρας, χωρίς

καμιά άμφιβολία πώς διασκεδάζαν τόν Άλέξη. Όμως τό τί λέν και νοιώθουν οι γυναίκες αυτές του ήταν άδιάφορο, και μάλιστα βαρυνόνταν τήν όμιλία τους, μονάχα τά κορμιά τους ύπάρχουν, όμοια τό ένα με τ' άλλο. . . .

Πρωτ' πρωί, εκεί πού έτοιμάζονταν για νά φύγει, είδε σ' ένα πλκινό σπίτι μιá κάμαρα μ' ένα κοριτσάκι μέσα ως δεκατεσσάρω χρονώ πού ντύνονταν. Κάθε μέρα κάνει τήν πλεξούδα του μπρός στόν καθρέφτη, μιá σήμερα πού είναι σκόλη άφησε τά μαλλιά του ζέπλεκα, τά χτένισε καλή, τά βούρτσισε, έβαλε τό κπέλο του τό κυτικό, κυτάχτηκε καλά καλά στόν καθρέφτη, χτένισε άλλη μιá φορά τις άκρες τών μαλλιών του, συγυρίστηκε όμορφα, φέρεσε τό τριανταφυλλί κυριακάτικό του φόρεμα και θά κάνει σίγουρα άίσθηση στόν κόσμο. Τις άλλες μέρες φορεί ποδιά με ζουνάρι στή μέση, αλλά και πάλι κυτάζεται πολύ στόν καθρέφτη όταν φτεϊάνει τήν πλεξούδα του και δένει στήν άκρη φιόγγο μιá κόκκινη κορδέλα. Κάθε κούνημά του είναι γυναίκειο, έτοιμάζεται για τό μέλλον.

Και γύρισε ό Άλέξης στήν Πόλη, καθόλου πιά μεθυμένος από τά πλούτη του τά ψεινά. Ένοιωθε μονάχα τό φτωχό άτομό του και τή ζωούλα του τό πρωί εκείνο. Τόν νικούσαν οι άνθρωποι, και σχεδόν ντρέπονταν πού ήταν διαφορετικός τους. Τόν τράβηξαν τήν περασμένη μέρα οι γυναίκες και είδε τή ζωή πού θά του έδιναν αυτές άν ήταν διασκεδαστικός ή άν είχε χρήματα. Ό κύριος Γιωργόπουλος τής πρεσβείας σ' όλες τις όμιλίες θορρούσεσ πώς έλεγε του Άλέξη: «Δέ βαρυσσαι; Χάνεσαι δουλεύοντας, ένώ εμείς διασκεδάζουμε: είσαι κουτός πού σκοτίζεσαι μάτια για τό κάθε πρξμα.» Έμεινε άνάμεσα σέ άνθρώπους δώδεκα ώρες, ένώ δέν είχε μαζί τους κανένα σημείο διανοητικής έπαφής και συχνά δέν μπορούσε νά βγάλει λέξη από τό βρεμό του. Σήμερα ζύπνησε με άγανάχτηση για τό κράτος πού άφίνει έτσι όλους τούς Γιωργόπουλους νά μίν κάνουν τίποτε, σά νά μίν έχρειάζονταν κάθε νεανική τους δύναμη, σά νά πήγαιναν όλα πρώμα και νά μίν είχε κανένα σκοπό. Τίποτε δέν άπαιτεί άπ' αυτούς τό κράτος, και έτσι παίρνουν τις βαλίτζες τους και μένουν τά σαββατοκύριακα και τις δευτέρες στα Νησιά, στα Θεραπιά ή στόν Άγιο Στέφανο, γλυκανάλατοι έρωτιάρηδες λιμοκοντόροι, χάσκοντας, περιδιαβάζοντας, γελώντας, χάβοντας μύγες, κάνοντας τό νόστιμο στις γυναίκες, χωρίς νά συλλογιούνταν άλλο παρά τή διασκεδάσή τους. Και θυμωσε με τό ξεπεσμένο

αυτό κράτος πού τούς άφίνει ελεύτερους και ευκαιρους νά κοπροσκυλιάζουν άκατάπαυτα.

Μά έξαφνα σταμάτησε και μίλησε άυστηρά του έαυτου του.— Δέ θά πεθάνεις από σιχασιά γιατί δέν θά μπεις μέσ' στή ζωή τήν κοινωνική, τήν προσωπική, τήν άτομική πού γίνεται γύρω σου. Έπειδή οι άλλοι κάνουν εκείνα πού τούς διασκεδάζουν, για αυτό ίσια ίσια εσύ θά διασκεδάσεις με τά άλλα, τά πιό δύσκολα και τά τρελλά. Δέ θά ύπακούσεις σέ μερικές μικρότητές σου πού σου λέν σ' αυτί κρυφά και ταπεινά πώς είσαι σ' άτομο σάν τούς άλλους. Τί τούς κυττάς αυτούς; δέν σου μιιάζουν. Θά βουλώσεις τ' αυτιά σου στις χαμηλές φωνές πού κάποτε σέ φωνάζουν, θ' ακούσεις τις μεγάλες σου φωνές, αυτές πού σέ κελούν έξω, ψηλά στήν έρημιά, νά όρίζεις τούς άλλους.

Άπό τό βιβλίο του Ίδα «Όσοι Ζωντανόι».

## Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ κ. ΦΩΚΑ

Είχαμεν καιρόν νά άπολαύσωμεν τό τραγούδι της μεγάλης μας άοιδού κ. Νίνας Φωκά. Και ή άναγγελία της συναυλίας της κρατεί εις συγκινητικήν προσδοκίαν όλους όσοι τήν θαυμάζουν. Και τήν θαυμάζουν όλοι τήν γόησαν μουσικόν, τής οποίας τό τραγούδι συγκλονίζει, μαγεύει, γοητεύει.

Τό πρόγραμμά της πλούσιον και εκλεκτόν μās παρέχει τήν ευκαιρίαν νά άπολαύσωμεν τούς μεγάλους θησαυρούς της θαυμασίας φωνής της, πού χύνεται εις κρυστάλινα κύματα ώραίων ήχων και νανουρίζει τήν ψυχήν εις υπερκόσμια όνειρα.

Τό πρόγραμμά της περιλαμβάνει τόν Mozart, Campra (1715) Bach, Saint Saens, Bellkoven, Massenet, Charpentier, και Donizetti, με τήν δυσκολωτάτην σκηγήν της Τρέλλας.

Εδγενώς δέ προσφερθέντες θά παίξουν, ή καθηγήτρια του Ώδειου κ. Άύρα Θεοδοροπούλου, τό Valse de Caneert του Wleeniawski, του Leo Palumbo (1694—1778), τό Capriccio του Händel, και τήν Gavotte του Bach-Saint-Saens.

Η συναυλία της κ. Νίνας Φωκά δίδεται εις τό Δημοτικόν Θέατρον τήν 18ην Δεκεμβρίου, ήμέραν Κυριακήν και ώραν 5 1/2 μ. μ. Αι λογικώτατα δέ τιμαί της συναυλίας έκανονίσθησαν εις τρόπον, ώστε όλοι νά δυνηθοῦν νά τήν άπολαύσων.

Πλατεία δρ. 4. Θεωρεία Α'. σειράς. δρ. 16 μετά εισόδου δρ. 2, Θεωρεία Β'. σειράς δρ. 3 και άτομον, Θεωρεία Γ'. σειράς δρ. 2 και άτομον. Ύπερώων δρ. 1.

**ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΛΥΚΕΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ**

Κατά την τελευταίαν συνεδρίαν του Διοικητικού Συμβουλίου του Λυκείου των Ἑλληνίδων, συνεζητήθησαν καὶ ἀπεφασίσθησαν :

α') Νὰ ἀναρτηθοῦν αἱ εἰκόνες τῶν ἀπὸ τοῦ 1500 καὶ ἐντεῦθεν ἐπιφανῶν Ἑλληνίδων εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ φιλολογικοῦ τμήματος.

β') Νὰ κανονισθοῦν αἱ ἐπιστημονικαὶ διαλέξεις, αἱ μὲν λαϊκαὶ ἀπᾶς εἰς κάθε δέκα πέντε ἡμέρας τὴν β'. καὶ δ'. Κυριακὴν τοῦ μηνὸς καθὼς καὶ αἱ πρὸς ἀνωτέρας μορφώσεως κυρίας, τὴν α'. καὶ γ'. Παρασκευὴν. Διὰ τὴν β'. Κυριακὴν τοῦ Δ)βρίου ὠρίσθη νὰ ὀμιλήσῃ ἡ κ. Ἄννα Κατοίγγρα Μελά ἰατρὸς περὶ τοῦ πῶς νὰ προφυλάσσωμεν τὰ παιδιὰ μας ἀπὸ τὴν φθίσην, μετὰ φωτεινῶν εἰκόνων. Ἡ ὀμιλία αὐτὴ θὰ ἐκδοθῇ εἰς χιλιάδας φυλλάδια, τὰ ὅποια θὰ μοιραστοῦν εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τὰ ἐργοστάσια τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Τὴν ἐπομένην Κυριακὴν θὰ ὀμιλήσῃ ἡ ἰατρὸς κ. Σεργιάδη. Θέμα ὀμιλίας : Ὁ ὕπνος, ὁ κοιτών, ἡ τροφή καὶ τὰ εἶδη αὐτῆς διὰ τὰ μικρά. Τὰ πρῶτα βήματα, αἱ κινήσεις, ὁ ἀπογαλακτισμός, ἡ ὀδοντοφυΐα, ὁ ἐμβολιασμός, ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ τὰ παιγνίδια ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑγιάν των. Ἡ εἴσοδος ἐλευθέρου.

γ') Νὰ ἀρχίσουν αἱ φιλολογικαὶ διαλέξεις μετὰ μικρῶν συναυλιῶν τὴν β'. καὶ δ'. Τετάρτην ἑκάστου μηνός. Ἡ α'. διάξεις θὰ γίνῃ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν Τετάρτην 21ην Δ)βρίου, ὥραν 5ην μ.μ. εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Λυκείου, μὲ εἴσοδον 50 λεπτ. διὰ τὰ μέλη καὶ 1 δρ. διὰ τὰ μὴ. Ἡ εἴσοδος ἐπιτρέπεται καὶ εἰς τοὺς κυρίους.

δ') Ὄρίσθη ὡς ἑορτὴ Ἑλληνικὴ τοῦ Λυκείου τῆς χειμερινῆς περιόδου ἡ ἡμέρα τῶν Φώτων. Κατ' αὐτὴν θὰ κοπῇ ἡ πῆλιτα κατὰ τὸ γνησίως ἑλλ. ἔθιμον, θὰ χορευθοῦν χοροὶ Ἑλληνικοὶ μὲ εἰκόνας ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Καὶ θὰ ἐπισφραγισθῇ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ μὲ μίαν ἀπὸ τὰς ὡραιότερας ἐκπλήξεις, τὰς ὁποίας θὰ ἠδύνατο νὰ ποθήσῃ κοινὸν ἀληθῶς Ἑλληνικόν.

ε') Ἐγνωστοποιήθη ἡ ἀπόφασις ἀνωμόνου δωρητοῦ παρὰ τῆς Ἐφορείας τῶν μητέρων τῆς διοργανώσεως ἐκδρομῆς ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ ἱστορικώτερα τοπεῖα τῆς Ἑλλάδος διὰ 20 μαθητὰς ἀλόρους, ἡλικίας ἀπὸ 14—16 ἐτῶν. Ὁ εὐγενὴς δωρητὴς καταβάλλει ἔξοδα ὀδοπορικὰ καὶ συντηρήσεως τῶν εἰκοσι μαθητῶν, τοὺς ὁποίους θὰ συνοδεύσῃ εἰς παιδαγωγὸς ἢ γυμναστής, εἰς ἣ μίαν ἰατρὸς καὶ εἰς μάγιστρον, διὰ εἰκοσι ἡμέρας.

Ἡ ἐκδρομὴ ὠρίσθη διὰ τὸ προσεχὲς Πάσχα. στ') Ἀπεφασίσθη διὰ τὴν προσεχῆ ἄνοιξιν διαγωνισμὸς ὑγιῶν παιδιῶν ἐκ τῶν ἐκθέτων τοῦ Βρεφοκομείου, τῶν συντηρουμένων ἐκτὸς τοῦ Βρεφοκομείου ἀπὸ διαφόρους τροφούς καὶ ἐθεοπίσθησαν μετὰ τῆς τιμῆς καὶ βραβεῖα δρ. 100 καὶ 50 διὰ τὰ ὑγιέστερα καὶ καλλίτερον συντηρημένα μικρά.

Ἀπεφασίσθη νὰ διοργανωθῇ παρὰ τοῦ τμήματος τῶν μητέρων καὶ τῶν ἐπιστημόνων ἑορτὴ μικρῶν πτωχῶν παιδιῶν μὲ βασιλόπητες καὶ παιγνίδια. Καὶ ἑορτὴ παιδιῶν ἐπιλόρων τάξεων. Καὶ αἱ δύο χορευτικαί.

**Η ΦΤΕΡΟΥΓΕΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ**

Ὁ κῆπος ὁ ἀνοσφόλιτος θὰ νᾶταν χέρσα γῆ, ὅσο κι' ἂν ἐκουράζονταν τοῦ δουλευτῆ τὸ χέρι, ἂν ἔλειπεν ἡ ἀστείρευτὴ ποτιστικὴ πηγὴ κι' ὁ ἥλιος ὁ φιλόστοργος καὶ τὸ δροσάτο ἀγέρι.

Στὸν κῆπον τοῦ τραγουδιστοῦ, ποῦ ἀνθίζουσι περισσοὶ στίχοι, λουλούδια τοῦ ρυθμοῦ χιλιόχρωμα, πανόρια, στὸν κῆπον τοῦ τραγουδιστοῦ, γυναικα, ἐσ' εἶσαι, ἐσὺ κι' ἥλιος κι' ἀγέρι καὶ πηγὴ κι' ὅλα μαζὶ καὶ χώρια.

Γιατ' εἶσαι ἡ λάμψη ἡ ἀθάμπτωτη τοῦ πλέον ἀκτινωτοῦ κι' εἶσαι ἡ ἀστέγνωστη ὄροσιὰ ποῦ τὴ ζωὴ μοιράζει, ἡ ὡμορφία κι' ἡ ἀγάπη, ἡ δυὸ φτερούγες τοῦ ἀετοῦ, τῆς τέχνης ποῦ ψηλὰ πετᾷ κι' ἀπάνω στ' ἄστρα ἰσχύει

Ἐσέναν' ὁ τραγουδιστὴς θεωρεῖ παντοτεινὰ στὸ βάθος κάθε τραγουδιοῦ εἴτε χαρᾶς ἢ λύπης, καὶ στὰ χρυσᾶ τὰ ὄνειρατα ποῦ ἡ τέχνη του γεννᾷ ἀκέρια καθρεφτίζεσαι κι' οὔτε ποτὲ σου λείπει

Σὲ σένα τὸ φτερούγισμα τῆς φήμης του χρυσᾶ, ἐσὺ τοῦ δίχνης τὸ ρυθμὸ, τὴν ἀρμονία, τὴ λέξι, ἐσὺ τονίζεις σύγχρορδῃ τὴ λύρα ποῦ βαστᾷ καὶ τὸ στεφάνι ποῦ φορεῖ ἐσὺ τοῦ τῶχης πλέξει.

«Ἐστία» I. ΠΟΛΕΜΗΣ

**ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΛΙΣ**

Ἡ Κρήτη ἐπανεστάτησε καὶ πάλιν. Μία μερὶς πατριωτῶν ἐκ τῶν γνωστοτέρων ὀνομάτων θεώρησε κατάλληλον τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Τουρκία εἶνε ἀπὸσχολημένη μὲ τὸν πόλεμον τῆς Τριπολιτιδος νὰ ζητήσῃ τὴν πραγματικὴν ἑνωσιν τῆς Κρήτης μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Συνῆλθαν λοιπὸν ἑνοπλοὶ ὀμάδες, ἀπεκέρυξαν τὴν ἐκτελεστικὴν ἐπιτροπὴν, διοργάνωσαν ἐκλογὰς τῆς Ἐπαναστατικῆς Συνελεύσεως. Οἱ ἐκλεχθέντες ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν συνῆλθον ὑπὸ τὴν

προεδρίαν τοῦ γνωστοῦ γηραιοῦ πολιτευτοῦ κ. Μιχαηλιδάκη καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐκλέξουν ἀριθμὸν ἀντιπροσώπων, ὅπως ἀποστείλουν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θεωροῦσα τὴν στιγμὴν ἀκατάλληλον κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἀποτρέψῃ τοὺς ἐπαναστάτας ἀπὸ τὸ τολμηρὸν αὐτὸ διὰβημα. Ὁ πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος ἐδῆλωσεν ἐπισήμως εἰς τὴν Βουλὴν, ὅτι ἦτο ἀποφασισμένος ἕνεκα λόγων εὐνοήτων νὰ μὴ δεχθῇ τοὺς Κρητὰς ἀπεσταλμένους εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν, συμμορφούμενος πρὸς ἐνεργειότητα τῶν Προστατίδων Δυνάμεων ἐπέμβασι. Μεθ' ὅλα ταῦτα οἱ ἐκλεγέντες ἐπέμειναν εἰς τὴν ἀπόφασίν των παρὰ τὰ αὐστηρὰ μέτρα ἅτινα ἐλήφθησαν παρὰ τῶν ξένων προξένων ὅπως παρεμποδίσουν τὴν ἀναχώρησίν των.

Τὸ τοιοῦτον ἐπροκάλεσε τὴν παρὰ τῶν προξένων σύλληψίν των ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου Γουδῆ, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐπιβιβασθῆ διὰ νὰ ἔλθουν εἰς Ἀθήνας. Μέχρι σήμερον οἱ ἐν λόγῳ ἀπεσταλμένοι κρατοῦνται ἐπὶ τοῦ Γαλλικοῦ θωρηκτοῦ τοῦ ναυλοχοῦντος εἰς Χανιά.

Ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ὑπέβαλε καὶ συνεζήτησεν εἰς β'. ἀνάγνωσιν τὸ νομοσχέδιον περὶ κοινοτήτων. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Ἀλεξανδρῆς ὑπέβαλε σειρὰν νομοσχεδίων περὶ κατωτέρας καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως, περὶ Διδασκαλείου θηλέων, περὶ τεχνικῶν σχολῶν, περὶ τετραδίων κ. ἄ.

Περὶ τῶν νομοσχεδίων τούτων δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην στήλῃν εἰδικὸν ἄρθρον. Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι ἕνεκα τοῦ ἐλαχίστου ὑπολειπομένου χρόνου πρὸς ὑποβολὴν καὶ ψήφισιν τοῦ Προϋπολογισμοῦ δὲν θὰ κατορθωθῇ ἡ ψήφισις εἰμὴ μόνον τῶν τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως.

**ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ**

Αἱ διαλέξεις τοῦ «Παρνασσῶ» τῆς Δευτέρας ἐξακολουθεῖν ἐπιτυχέσταται καὶ μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὸ θέμα τοῦ κ. Τσοκόπουλου, εἰμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ «τὰ βᾶσανα τῶν Δραματικῶν Συγγραφεῶν κατὰ τὰς παραστάσεις τῶν ἔργων των.

Ὁ κ. Τσοκόπουλος ἐπροτίμησε νὰ δώσῃ εἰς τὸ θέμα του τὸν τίτλον : πῶς γράφεται καὶ παριστάνεται ἐν θεατρικῶν ἔργον, εἰς τὸ ὅποσον ἕμως ἔδωκε μὲ εὐφράδειαν φυσικὴν καὶ μὲ ἀνέκδοτα κωμικὰ μὲν, ἀλλὰ καὶ ὀδυνηρότατα δι' ὅσους τὰ ἔχουν αἰσθανθῆ, μίαν εἰκόνα ζωντανὴν καὶ σπαρταριστὴν ἀπὸ ἀλήθειαν. Ὁ κ. Τσοκόπουλος ἐκράτησεν ὑπὸ ἀληθινὴν γοητείαν τὸ ἄκροατήριόν του, ἀναδεικνυόμενος ρήτωρ ἄβρως, κλλιεπῆς καὶ χαριτολόγος ὅσον καὶ συγγραφεύς.

Ὁ κ. Δαραλέξης μὲ τὸ θέμα του «περὶ τοῦ ἂν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀγνή-φιλία μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ

γυναικῶν εἶχεν ἐπίσης πολυάριθμον καὶ ἐκλεκτὸν ἄκροατήριον. Πολλοὶ καὶ πολλοὶ θὰ εὐρέθησαν βεβαίως εἰς τὴν ζωὴν των πρὸ τοῦ διλήμματος αὐτοῦ καὶ ἔσπευσαν νὰ ἀκούσουν τὸν ρήτορα τοῦ «Παρνασσῶ» μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ ἀπορία των θὰ ἐλύετο.

Μεθ' ὅσα ἐν τούτοις καὶ ἂν εἶπεν ὁ κ. Δαραλέξης, εἴτε γνώμας ξένων, εἴτε ἰδικὰς του, τὸ ζήτημα ἔμεινε καὶ θὰ μείνῃ ἀμφίβολον, ἀποκλίνον ὑπὲρ τῆς Amitié Amoureuse, τὴν ψυχολογίαν τῆς ὁποίας μᾶς ἔδωκεν εἰς ἐν ἀπράμπτλον βιβλίον ἡ ἀγνωστος συγγραφεύς του.

**Ἡ δ' ὀδύνη τοῦ Κουϊντέου**

Ἐπίσης ἐπιτυχῆς ὅσον καὶ ἡ πρώτη μὲ ἔργα τοῦ Christian Sinding καὶ τοῦ Johannes Brahms. Τὸ Κουϊντέο εἰς μι ἔλασσον τοῦ Νορβηγοῦ Sinding ἤρρεσε καὶ ἐχειροκροτήθη μὲ ἀληθινὸν ἐνθουσιασμόν. Περιλαμβάνει ἕλην τὴν ἀβράν ποιήσιν τῆς Νορβηγικῆς φύσεως, μὲ τόνους μεσημβρινῆς θερμότητος καὶ καταλήγει εἰς ἐν φινάλε ὥρατον καὶ μεγαλοπρεπῆς, τὸ ὡραιότερον καὶ ἐπιβλητικώτερον βεβαίως μέρος τοῦ ὅλου ἔργου.

Ἀλλὰ καὶ τὸ Κουϊντέο εἰς ψα ἔλασσον τοῦ Johannes Brahms ἐπέκρινε μὲ τόσην τέχνην, μὲ τόσην μαεστρίαν καὶ ἦτο τόσον τέλειον καὶ πομπωδῶς ὡραῖον, ὥστε νὰ συγκινήσῃ καὶ τοὺς ὀλιγώτερον ἀκόμη μυημένους εἰς τὴν τέχνην. Εἰς πολλὰ ἡ μουσικὴ τοῦ Brahms ἐνθυμίζει τὸν Βάγνερ, ἂν καὶ ἐν γένει ἔχει ἰδίαν μορφήν καὶ ἴδιον χαρακτήρα.

Τὸ Κουϊντέο ἐποίκιλεν τὰ ὡραῖα Ἀνατολίτικα τραγουδια τῆς δος Κουίνης Βερσῆ, καθὼς καὶ ἡ Πιστὴ Καρδία τῆς δος Καλλιρρόης Κωνσταντινίδου, ἡ ὁποία ἔχει τόσον θαυμάσιον μουσικὸν talent καὶ φωνὴν πρωτίστως τάξεως. Καὶ αἱ δύο μαθήτριά τῆς κ. Νίνας Φωκᾶ.

Τὸ γ'. κουϊντέο θὰ περιλάβῃ ἔργα Γάλλων συνθετῶν διὰ πρώτην φοράν ἐκτελούμενα εἰς Ἀθήνας, τοῦ Saint Saëns καὶ τοῦ Cesar Frank.

K. PAPPEN

**ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ**

Ὅλα σας τὰ δῶρα τοῦ Νέου Ἔτους προμηθευθῆτε ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ ἑλληνικωτάτην ἀγορὰν τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων. Κάστες μὲ ἀρχαίας παραστάσεις, Ἡμεροδείκτας ἀντιγραμμένους ἀπὸ ἀρχαῖα δοχεῖα εἰκόνας ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν φύσιν καὶ τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν, ἐπιπλα κομψοτεχνικὰ πολυτελείας, ὅλα ἀπὸ τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, ὁδὸς Ὁθωνος 4, παραπλευρῶς τοῦ Σπλέντιτ.



## ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Είναι ἡ ἐποχὴ τῶν γλυκισμάτων καὶ τῶν ἐκλεκτῶν φαγητῶν Αἰ ἀπογευματινὰ καὶ τὰ τσάγια εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Τὰ κέικ ἐκθρονίζουσι τὴν ἡμέραν μετὰ τὴν ἡμέραν τὰ κουλουράκια, τὰ τσουρεκία, τοὺς κουραμπιέδες καὶ τὰ μελομακάρονα. Νομίζω ὅτι διὰ τὰς ἡμέρας τοῦλάχιστον αὐτὰς ἔπρεπε νὰ γίνονται πρὸς διατήρησιν τῶν Ἑλληνικῶν ἐθίμων μας, Ἡ πρῶτη διγχεῖς τῶν Ἀγγλων μένουσι ἐπὶ αἰῶνας τώρα τὸ κατ' ἐξοχὴν γλυκισμα τῶν Χριστουγέννων καὶ ταξιδεύουσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐνθῦμιον τῆς πατρίδος των.

Ἄς διατηρήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὰ γλυκὰ μας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, μετὰ τὰ ὅποια αἱ μάμμαι μας ἔκαμαν γλυκυτέρας τὰς πικρίας τῆς δουλείας.

**Κουραμπιέδες.** — 1 ὄκ. βούτυρο, 1 1/2 ἄλευρι Τερρέστης, 100 δρ. ζάχαρι, ψιλὴ κρυσταλισμένη. Καίουσι τὸ βούτυρο καὶ κατόπιν τὸ ἀσπρίζουσι καλά, δουλεύοντας μετὰ τὸ χέρι ἕως ὅτου ἀσπίρη τελείως. Κατόπιν ρίπτουσι τὴν ζάχαριν τὴν ὅποιαν δουλεύουσιν ὀλίγον καὶ κατόπιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ ἄλευρι. Πλάθονται καλὰ εἰς διάφορα σχήματα καὶ στέλλονται εἰς τὸν φούρνον. Ὅταν τοὺς φέρουσι ἀπὸ τὸν φούρνον τοὺς βουτούσι εἰς ἀνθόνερο, πασπαλῶνουσιν μετὰ πολλὴ ψιλὴ κρυσταλισμένη ζάχαρη.

**Μελομακάρονα.** — 1 ποτῆρι λάδι, 1 ὄκ. φαρίνα, 1/2 ὄκ. σιμιγδάλι, 1 ποτῆρι βρασμένη κανέλα ἐντὸς τοῦ ὁποίου μίαν κουταλιὰν σούπας σόδα 1 φλιτζάνι ρακὶ ἢ φλιτζάνι ρῶμι. 75 δρ. ζάχαρι, ψιλὴ 50 δρ. μέλι.

Δουλεύετε τὸ λάδι ἄθραστον ἐντελῶς μετὰ τὴν κανέλαν καὶ σόδα ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐντὸς ρίπτετε τὸ ρῶμι καὶ τὸ ρακὶ καὶ τὰ δουλεύετε ὀλίγον. Κατόπιν τὴν ζάχαριν καὶ τὸ μέλι. Ἐπειτα τὴν φαρίναν καὶ τελευταῖον τὸ σιμιγδάλι.

Τὰ ζυμώνετε καλὰ τὰ πλάθετε καὶ τὰ στέλνετε εἰς τὸν φούρνον. Ὅταν ἔλθουσι τὰ μελόνετε καὶ μετὰ καρῦδια κοπανισμένα καὶ κανέλα τὰ πασπαλίζετε.

**Δίπλες.** — Σιμιγδάλι ψιλὸ 1/2 ὄκ. τὸ ὅποιον ζεματίζετε μετὰ 1 κουταλιὰν σούπας βούτυρο καμένο, τὸ τρίβετε καὶ ζυμώνετε μόνον μετὰ αὐγὰ ἕως ὅτου νὰ ἀνοί-

γεται φύλλο· κατόπιν τρίβονται τοῦλάχιστον ἐπὶ μίαν ὥραν πολὺ καλὰ καὶ κατόπιν ἀνοίγουσι τὸ φύλλον τὸ ὅποιον κόπτουσι εἰς τεμάχια καὶ τηγανίζουσι, διπλόνοντες αὐτὸ, ἐντὸς πάχους χοιρινοῦ ἢ βουτύρου πρὶν ξηρανθῆ.

Ἔχετε τὸ σιρόπι βρασμένον μετὰ ὀλίγην κανέλαν ἢ πορτοκαλόφυλο ἀναλόγως τῆς ἀρεσκείας ἐκάστου, τὰ περνᾶτε μέσα καὶ τὰ πασπαλίζετε μετὰ ζάχαριν.

**Βασιλόπιτα.** — 6 ποτῆρια ἄλευρι, 2 ποτῆρια ζάχαρι, 2 ποτῆρια γάλα, 1 ποτῆρι βούτυρον, 6 αὐγά, 2 κουταλάκια μπέκεν μπόουτερ.

Κτυπάτε τὸ βούτυρον ἕως ὅτου ἀσπίρη. Ρίπτετε κατόπιν τὴν ζάχαριν ἔπειτα τοὺς κρόκους τῶν αὐγῶν, τὸ ἄλευρι καὶ τὸ γάλα, ἀπὸ τὸ ὅποιον κρατεῖτε ὀλίγον διὰ νὰ ἀναλύσετε τὸ μπέκεν, καὶ τὸ γάλα, ρίπτετε μέσα εἰς τὰ καλῶς κτυπημένα αὐγά.

Καὶ ἀναμιγνύετε αὐτὰ μετὰ τὴν ἑλληνικὴν ζύμην τὴν ὅποιαν ἀφοῦ ζυμώσετε ὀλίγον τὴν χύνετε εἰς ταψὶ ἀλοιμένον μετὰ βούτυρον καὶ τὴν στέλλετε εἰς τὸν φούρνον.

## ΦΥΤΑ ΤΟΥ ΚΑΝΔΩΡΟΥ

### ὩΣ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ἘΤΟΥΣ

Ὡς γνωστὸν ἡ ἐξ ὠραίων φυτῶν διακόσμησις τοῦ Ἀρκείου τῶν Ἑλληνίδων ὑφείλεται εἰς τὸ ἀρχαιότατον κατὰσθημα φυτῶν καὶ ἀνθέων τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀνθοπωλείου τῶν ἀδελφῶν Κανδόρου.

Οἱ κύριοι ἔχουσι ἕνα ὠραῖον, πρόχειρον καὶ εὐχάριστον δῶρον, τὰ φυτὰ τοῦ Κανδόρου, καθὼς καὶ τὰς ὠραίας ἀνθοδέσμας του. Τὰ φυτὰ σήμερον θεωροῦνται πολυτιμότερα καὶ ἀπὸ τὰ ἐπιπλα καὶ κομποτεχνήματα ἀκόμη. Αἱ τιμαὶ τοῦ Κανδόρου εἶναι ἀσυναγώγιστοι.

# ΓΑΛΑΚΤΟΥΧΟΝ ΝΕΣΤΛΕ ΑΛΕΥΡΟΝ

ΤΕΛΕΙΑ ΤΡΟΦΗ ΔΙΑ  
ΤΑ ΒΡΕΦΗ, ΑΝΑΡΡΟΝΥΑΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΑΣ  
ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΕΛΒΕΤΙΚΟΝ ΓΑΛΑ

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ φαρμακευπορεῖα.  
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ Δεσφί τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην.

ΚΟΣ ΕΥΓ. ΠΛΟΚ ΑΘΗΝΑΙ